O delicioasă poveste de iubire
Romanticii de pretutindeni vor adora această carte.

BESTIA

Filmul *Bestia* va avea premiera mondială în martie 2011
O superproducție Sony Pictures.

ALEX FLINN

ALEX FLINN
BESTIA

Sunt o bestie.

O bestie. Nu chiar un lup sau un urs, o gorilă sau un câine ci o creatură nouă, oribilă bipedă cu colţi şi gheare şi păr peste tot. Sunt un monstru.

Credeţi că vorbesc de basme? În niciun caz. Totul se întâmplă în New York. Acum. Nu este o diformitate, nu este o boală. Şi voi rămâne aşa pentru totdeauna, distrus, dacă nu reuşesc să rup vraja.

Da vraja – vraja pe care vrăjitoarea din clasa de engleză a aruncat-o asupra mea. De ce m-a transformat într-o bestie care se ascunde ziua şi bântuie noaptea? Am să vă spun. O să vă spun cum am fost Kyle Kingsbury, tipul care şi-ar fi dorit oricine să fie cu bani, arătos, viaţa perfectă. Şi o să vă mai spun şi cum am devenit o bestie.

— Lindy tu m-ai iubit când nici măcar nu eram om. M-ai sărutat când nu am avut buze. Ai văzut ceea ce era în străfundul meu când nici eu nu eram măcar sigur de asta. Crede-mă, nu există vreo cale să o fac mai bine. Eu cred că tu eşti perfectă.

— Oh, dacă spui tu.

Dar zâmbea.

— Chiar aşa. Am să arăt oricum ai vrea tu să arăt. Dar tu crezi că asta se întâmplă oricui – să fie transformaţi în bestii, apoi schimbaţi înapoi din cauza dragostei adevărate? Majoritatea oamenilor nici măcar nu ar crede că s-ar putea întâmpla, dar ni s-a întâmplat nouă. Magie. Pentru tot restul vieţilor noastre, vom merge la şcoală şi vom avea servicii şi vom mânca micul dejun, şi ne vom uita la TV dar vom şti, chiar dacă nu o vom vedea, că există magie în lume. Recunoaşte, asta chiar că e "fericiţi până la adânci bătrâneţi" iubire adevărată ca în basme.

Am sărutat-o din nou. Iar ea mi-a răspuns. Am stat acolo, sărutându-ne, până ce soarele a răsărit complet pe cer iar sunetele dimineţii au început.

Apoi am coborât la bucătărie şi am pregătit micul dejun.

Alex Flinn este o autoare de romane pentru tineri adulţi. Până în prezent, a scris şapte cărţi care au şi fost publicate. Ea s-a

născut la Glen Cove, New York, şi a copilărit în New York şi Miami, Florida. La vârsta de cinci ani a început deja să-şi dorească să devină scriitoare.

ALEX FLINN
BESTIA

Traducere din limba engleză
SHAUKI AL-GAREEB

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FLINN, ALEX
Bestia/Alex Flinn; trad.: Shauki al-Gareeb. – Bucureşti:
Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-92676-O-8
I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)
ISBN 978-606-92676-O-8

Editura RAO
ALEX FLINN
Beastly
2007 Publicat prin înţelegere cu HarperCollins Children's Books,
o divizie a HarperCollins Publishers
Editura RAO, 2008 pentru versiunea în limba română
2010

Fetei mele Katherine,
care, în sfârşit, e destul de mare
să poată citi una dintre cărţile mele!

Să te avânţi în ceva nou este greu.
Aş dori să le mulţumesc
următoarelor persoane pentru
ajutorul lor şi, de asemenea, pentru
faptul că m-au reasigurat
că nu era doar o idee nebunească:
Joyce Sweeney (şi diverşilor membri
ai grupului ei de vineri),
Maijetta Geerling, George Nicholson,
Phoebe Yeh, Catherine Onder,
Savina Kim şi Antonia Markiet.

Mulţumiri speciale fetei mele Meredith
pentru că a ascultat numeroase
versiuni ale poveştii *Frumoasa şi Bestia*,
deseori fără ilustraţii.

Dl Anderson: Bine aţi venit la prima întâlnire a grupului de chat Schimbări Neaşteptate.

Dl Anderson: E cineva pe aici? Sau ar trebui să spun: recunoaşte cineva că e aici?

BestieNY s-a alăturat chat-ului.

Dl Anderson: Salut, BestieNY.

Dl Anderson: Alo? Te văd aici, BestieNY. Vrei să te prezinţi?

BestieNY: Nu vreau să vb lui... mai e cineva aici?

Dl Anderson: Da, se pare că avem o mulţime de iscoade care au intrat pe chat înaintea ta.

BestieNY: Atunci lasă-i pe ei să vb primii.

Dl Anderson: Doreşte cineva să îl salute pe BestieNY?

SirenaMută: Bună, BestieNY. Ar trebui să îţi spunem Bestie?

BestieNY: Spuneţi-mi cum vreţi. Nu contează.

Dl Anderson: Mulţumesc că ai vorbit, Muto – scuze pentru jocul de cuvinte. Tu ce fel de creatură eşti?

SirenaMută: O sirenă. Una mică.

Dl Anderson: Ai fost transformată în sirenă?

SirenaMută: De fapt, eu sunt sirenă, dar iau în *calcul* o transformare. Mă gândeam că acest grup ar putea să mă ajute să iau o decizie.

Dl Anderson: Despre asta vom vorbi în această seară – experienţa de a fi transformat, cum ai devenit ceea ce eşti acum.

Broscoiul: ai ft şi u trnsform, Andy?

Dl Anderson: Ei bine, nu. Dar am aranjat acest chat pentru a vă ajuta pe voi.

BestieNY: Eşti fată, SirenaMută? Vreau să zic, o femelă, hm, peşte. O *fată a mării*.

Broscoiul: Cm poţi s n ajuţi cnd a nu şti cm e

SirenaMută: Bestie, da, sunt. Mă gândesc să devin o fată adevărată.

Dl Anderson: Broscoiule, am studiat cazul vostru. Foarte mult. Am scris o teză despre Efectele Transformării în cazurile de Dragoste Adevărată, bazată pe opere de Grimm, LePrince de Beaumont, Aksakov, Quiller-Couch şi Walter Disney...

BestieNY: Locaţia, SirenaMută?

SirenaMută: Sunt sigură că eşti foarte bine pregătit, Andy. Frumos din partea ta că ai pregătit toată treaba asta:)

Dl Anderson: Mulţumesc, SirenaMută

SirenaMută: Bestie, sunt în Danemarca. De fapt, locuiesc în Oceanul Atlantic, aproape de Danemarca.

BestieNY: Danemarca?

Broscoiul: Irtă-mă c fntrb, dar e greu să tstz cu lae cre au mbrană palmară.

SirenaMută: Danemarca. E în Europa.

Broscoiul: Adică LABE

Dl Anderson: Am înţeles, Broscoiule. Cred că ar fi bine pentru voi, băieţi – şi fete, de asemenea – să vă înţelegeţi şi să discutaţi pe chat.

Grizzly s-a alăturat chat-ului.

Grizzly: Vreau să vorbesc despre aceste 2 fete pe care le-am văzut.

BestieNY: Ştiu unde e Danemarca. De când cu blestemul, am avut timp suficient să studiez, pentru că nu am viaţă personală.

Dl Anderson: Bună observaţie, BestieNY. Vom discuta şi despre schimbările stilului de viaţă aduse de transformare.

BestieNY: Frig acolo, Sirenă!

SirenaMută: Day este. <rânjet> Dar sub apă este cald.

Grizzly: Vreau să vorbesc despre aceste 2 fete!

BestieNY: Eşti singură, Sirenă?

Grizzly: Aceste 2 fete – 1 este Roşie-ca-Trandafirul[1] & arată suuuper!!!

SirenaMută: Oarecum singură, Bestie. Cred că ştiu unde duce toată treaba asta...

Broscoiul: cea mai gr parte pt mne e s mănân muşte

Grizzly: Cealaltă e Albă-ca-Zăpada.

SirenaMută: Sunt singură, dar există acest tip deosebit… un marinar.

Grizzly: Nu *acea* Albă-ca-Zăpada. O alta – sora lui Roşie-ca-Trandafirul[2]. Liniştită. Şi ea e de treabă.

Broscoiul: nu-mi plc muştele.

BestieNY: Problema este, SirenaMută, că eu caut să mă împrietenesc cu o fată. O fată care m-ar putea iubi.

SirenaMută: Flatant, Bestie, dar iubesc pe altcineva. Era un băiat pe o barcă. L-am salvat de la înec.

Dl Anderson: Putem să nu vorbim *toţi* în acelaşi timp?

BestieNY: Dar de obicei nu avem cu cine vorbi.

Broscoiul: Sngratic ca o broască, cân d fapt nu sunt I.

Dl Anderson: Am înţeles. Totuşi, trebuie să vorbim pe rând ca să nu încurcăm iţele. Aceasta este prima şedinţă, aşa că m-am gândit să discutăm cum de am ajuns aşa – cum am fost transformaţi.

Broscoiul: Simplu: călct p bătături o vrjitoare.

BestieNY: Idem.

---

[1] Roşie-ca-Trandafirul (Rose Red, în engleză, în original) este sora personajului Albă-ca-Zăpada în povestea *Albă-ca-Zăpada şi Roşie-ca-Trandafirul*, scrisă de Fraţii Grimm. (n.tr.).

[2] Personajul Albă-ca-Zăpada din povestea *Albă-ca-Zăpada şi Roşie-ca-Trandafirul* nu are nicio legătură cu personajul din povestea *Albă-ca-Zăpada, cei şapte pitici*. (n.tr.).

SirenaMută: Eu mă gândesc să închei un târg cu o vrăjitoare. O Vrăjitoare a Mării, de fapt. Vocea mea în schimbul unor picioare de om. De aceea sunt Mută.

BestieNY: Scrii super, Sirenă.

SirenaMută: Mersi, Bestie. Am degete, nu gheare.

Grizzly: La la la.

Dl Anderson: Bestie, de ce nu ne povesteşti despre transformarea ta?

BestieNY: Nu prea vreau să o fac.

Dl Anderson: Eşti printre prieteni, Bestie.

Grizzly: Da, dă-i drumul, ca apoi să vorbesc despre cele 2 fete.

BestieNY: Cunoşti *2* fete, Prinţule??? *Tu* unde locuieşti???

Dl Anderson: Acesta nu este un serviciu de întâlniri, Bestie.

BestieNY: Mda, aş putea folosi unul. E greu să te împrieteneşti cu o fată când arăţi ca Chewbacca![3] Şi trebuie să mă împrietenesc cu I ca să distrug blestemul.

Dl Anderson: Ai nevoie şi de un grup de prieteni susţinători. De aceea l-am creat pe acesta.

SirenaMută: Te rog, vorbeşte cu noi, Bestie. Eşti printre prieteni.

BestieNY: Bine, bine. Primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi despre mine este că sunt o bestie.

Broscoiul: şi d aci porcla

Dl Anderson: Fără ironii, Broscoiule.

BestieNY: Mda, bine. Dar a fost o vreme când aş fi spus despre o fată grasă: „E o bestie”. Nu sunt o bestie ca ea. Sunt un animal. Blană, gheare, ştiţi voi. Totul la mine e animal, excepţie făcând interiorul meu. Pe dinăuntru sunt încă om.

Grizzly: La fel şi eu.

BestieNY: Este greu pentru mine deoarece înainte să fiu o bestie am fost... ei bine, frumos. Cool, foarte cunoscut, bogat. Ca atare, prietenii mei de la şcoală m-au ales prinţul lor.

Grizzly: Ales? Prinţ?

Broscoiul: prinţi nu s aleg Bstie... am ft cndva prinţ

BestieNY: E o poveste lungă.

Broscoiul: am ft un prinţ

Dl Anderson: Avem tot timpul la dispoziţie, Bestie. Vorbeşte-ne.

BestieNY: <oftat> OK. Totul a început din cauza unei vrăjitoare.

Broscoiul: aşa încp toate

---

[3] Chewbacca este un personaj fictiv din saga Star Wars, specia Wookie biped foarte păros. (n. tr.)

Partea I

Un Prinţ şi o Vrăjitoare

1

Simţeam că toată lumea se uita la mine, dar eram obişnuit cu asta. Unul dintre lucrurile pe care tata mi l-a spus de mic şi pe care l-a repetat deseori a fost să mă prefac că nimic nu mă interesa. Când eşti deosebit, aşa cum eram noi, oamenii remarcă acest lucru.

Era ultima lună înainte de sfârşitul clasei a noua. Suplinitorul împărţea buletinele de vot pentru balul bobocilor din primăvară, chestie care în mod normal mi s-ar fi părut jalnică.

— Hei, Kyle, numele tău e trecut pe buletin. Prietenul meu, Trey Parker, mă lovi peste braţ.

— N-am nicio îndoială. Când m-am întors în direcţia lui, fata de lângă el – Anna sau poate Hannah – îşi mută privirea în pământ. Ha. Se holbase la mine.

Am examinat buletinul de vot Nu numai că numele meu, Kyle Kingsbury, era trecut acolo pentru prinţul clasei a noua, dar cu siguranţă eu eram câştigătorul. Nimeni nu se putea întrece cu aspectul meu fizic şi cu banii tatălui meu.

Suplinitorul era unul nou, care ar fi putut încă fi sub impresia greşită că, dacă Tuttle era tipul de şcoală cu bar de salate în cantină şi oferea cursuri în chineză mandarină[4] – adică, o şcoală unde oamenii cu adevărat bogaţi din New York îşi trimiteau odraslele –, noi nu aveam de gând să îi ratăm examenul aşa cum făceau lepădăturile din şcolile publice. *Mare* greşeală. Nu era deloc aşa cum spusese locţiitorul că va fi la examen, aşa că noi încercam să găsim o modalitate de a citi buletinele de vot şi de a ne bifa opţiunea pe toată durata celor cincizeci de minute. Cel puţin, majoritatea încercau să facă asta. Restul îşi trimiteau mesaje. Îi vedeam pe cei care îşi completau buletinele de vot aruncându-mi priviri fugare. Am zâmbit. Alţii s-ar fi uitat în jos, încercând să pară timizi şi modeşti, ca şi cum ar fi ruşinaţi de faptul că numele lor apar pe buletin, dar nu avea rost să neg evidentele.

— Şi numele meu e pe buletin. Trey mă lovi din nou.

— Hei, ai grijă! am spus, frecându-mi braţul.

— Tu ai grijă! Ţi-ai afişat rânjetul ăsta tâmp pe faţă de parcă ai şi câştigat, iar acum le oferi „paparazzilor” o şansă să te pozeze aşa.

— Şi ce e rău în asta? am întrebat, rânjind mai tare doar ca să-l necăjesc, apoi mişcând mâna aşa cum fac oamenii la parade. Telefonul cuiva tocmai prinse momentul, ca un semn de exclamare.

— Nu ar trebui să ţi se permită să trăieşti, spuse Trey.

— Asta-i bună, mersi. Mă gândisem să votez pentru Trey, doar ca să fiu de treabă.

---

[4] Mandarina este un dialect al limbii chineze, vorbit în partea de nord a Chinei, inclusiv în zona capitalei Beijing, (n.tr.)

Trey era bun în postura de tip comic, dar nu foarte dotat la capitolul înfăţişare. Nici familia sa nu era specială – tatăl său era doctor sau aşa ceva. Rezultatele finale ar putea fi publicate în ziarul şcolii, iar asta ar fi cam stânjenitor pentru Trey dacă s-ar clasa la sfârşit sau nu ar primi niciun vot.

Pe de altă parte, ar fi fain dacă aş lua de două-trei ori mai multe voturi faţă de următorul clasat după mine. Şi, în plus, Trey mă adoră. Un prieten adevărat ar vrea ca eu să câştig negreşit. Acesta e un alt lucru pe care tata mi l-a spus mereu: „Nu fi fraier, Kyle, şi nu face lucrurile din prietenie sau dragoste. Deoarece mereu vei afla că singura persoană care te iubeşte pe tine eşti chiar tu”.

Aveam şapte sau opt ani când mi-a spus asta pentru prima oară, iar eu am întrebat:

— Dar tu, tată?

— Ce?

— Tu iubeşti...

Pe mine.

— Noi. Familia ta.

Îmi aruncă o privire lungă înainte să-mi răspundă:

— Asta e altceva, Kyle.

Nu l-am mai întrebat niciodată dacă mă iubeşte. Ştiam că spusese adevărul de prima dată.

Am împăturit buletinul meu de vot, ca să nu vadă Trey că mi-am acordat mie votul. Desigur, ştiam că şi el se votase pe sine, dar asta era altceva.

Asta se întâmpla când se auzi o voce din spatele clasei.

— Este dezgustător!

Ne-am întors cu toţii.

— Poate că cineva a lăsat un muc sub banca ei, şopti Trey.

— Poate tu? am întrebat.

— Nu mai fac asta de mult.

— Dezgustător! repetă vocea. M-am oprit din discuţia cu Trey şi m-am uitat de unde venea vocea; era fata aceea gotică, sperietoare, stând în spate. Era o grăsană, îmbrăcată în haine negre, lălâi, pe care le vezi de obicei pe vrăjitoare şi pe terorişti (Nu avem uniforme la Tuttle; i-ar enerva pe părinţii care nu ar putea să cumpere Dolce & Gabbana), iar părul ei era verde. Cu siguranţă avea nevoie de ajutor. Lucrul ciudat era că nu o mai văzusem niciodată. Pe majoritatea de aici îi cunoşteam de-o viaţă.

Suplinitorul era prea prost ca să o ignore.

— Ce este dezgustător, domnişoară... domnişoară...

— Hilferty, spuse ea. Kendra Hilferty.

— Kendra, este ceva în neregulă cu biroul tău?

— Este ceva în neregulă cu lumea asta. Stătea de parcă ţinea un discurs. Ceva foarte în neregulă când suntem în secolul XXI, şi acest tip de batjocură de

elită continuă să fie transmis. Îşi ridică buletinul de vot. Oamenii chicotiră.

— Este un buletin de vot pentru balul clasei a noua, îi explică Trey. Ca să se aleagă alteţele regale.

2

Bestie.

— Fata aceea gotică de la ora de engleză a fost ciudată, i-am spus lui Trey în timp ce ne schimbam pentru ora de educaţie fizică.

— Da, chiar te-a băgat în sperieţi, fu el de acord.

— De zece ani de când îţi văd faţa, nimic nu mă mai sperie.

— A, OK, deci *nu* din cauza asta ai tot vorbit despre ea de când am ieşit de la ora de engleză?

— Ba nu. Dar era adevărat. Când fata a spus lucrul acela despre cum aş face bine să nu mă urâţesc, când s-a uitat la mine ultima oară, era ca şi cum ar fi ştiut lucruri despre mine, lucruri ca acelea când am plâns deoarece mama fugise, pentru că mă gândeam că nu o voi mai vedea niciodată (ceea ce nu era departe de ceea ce se întâmplase). Dar a fost stupid. Nu ştia nimic.

— Cum zici tu, spuse Trey.

— OK, a fost înfricoşător, am consimţit. Înfricoşător că oameni ca ea chiar există.

— Şi merg la această aşa-zisă şcoală exclusivistă şi ne-o strică nouă celorlalţi.

— Da. Era cazul să o pună cineva la punct.

Chiar am crezut asta. Am tot încercat să mă prefac că nu fusese mare chestie să fiu ales prinţ şi toate alea, însă chiar fusese. Ar fi trebuit să fie o zi bună pentru mine, dar a apărut vrăjitoarea aceea ca să mi-o distrugă.

Asta credeam că este: o vrăjitoare.

În mod normal, aş fi folosit un cuvânt diferit, un cuvânt care ar fi rimat cu *vrăjitoare*.[5] Dar ceva legat de fată, felul în care s-a uitat la mine cu ochii aceia înfiorători, de o nuanţă de verde nemaiîntâlnită până acum, m-a făcut să mă gândesc la *vrăjitoare*. Cuvântul acesta o descria perfect.

Mai târziu, în sala de gimnastică, am văzut-o pe vrăjitoare din nou. Alergam cu toţii pe pistă, cu excepţia ei. Nu se schimbase în haine de sport şi încă purta veşmintele negre şi largi de dinainte. Stătea aşezată pe o bancă sub lucarnă. Deasupra ei, cerul era întunecat. Avea să plouă.

— Cineva a trebuit să-i dea o lecţie.

M-am gândit la cuvintele ei: *Eşti urât acum, în interior, unde contează cel mai mult... eşti o bestie*. Ce rahat.

— Nu e diferită de alţii. Dacă ar putea ieşi cu gaşca noastră, ar face-o. Oricine ar face asta.

Şi, într-o secundă, ştiam ce am de făcut.

Am mărit pasul. Trebuia să facem cinci ture de pistă şi de obicei le făceam cu paşi mărunţi deoarece, imediat ce terminai, antrenorul te punea să

---

[5] *Witch* (vrăjitoare), în limba engleză, se aseamănă ca pronunţie cu *bitch* (căţea, târfă). (n. tr.)

faci altceva. Era aiurea că trebuia să fac şi eu educaţie fizică, de vreme ce eram în două echipe ale şcolii. Dar ştiam că şi antrenorul gândea la fel, aşa că, de obicei, puteam să scap de asta. Dacă îl priveai pe antrenor cu respectul cuvenit – acel tip de privire care îl făcea să îşi amintească de cecurile pe care tatăl tău le semna pentru fundaţia de atletism, ca să te scuze pentru absenţă –, te alegeai cu nişte lucruri.

Chiar şi alergând încet, terminasem cu jumătate de tură înaintea următoarei persoane din spatele meu şi traversasem pista spre banca pe care stătea vrăjitoarea, uitându-se la ceva ce ţinea în poală.

— Kingsbury! strigă antrenorul. Dacă ai terminat, poţi să scoţi mingile de baschet.

— Bine, domnule antrenor, am spus. Am început să mă mişc – ca şi cum m-aş fi dus să le scot –, apoi am dat înapoi.

— Ah, am nişte crampe de care trebuie să scap. Pot să fac nişte întinderi? Nu vreau să se agraveze.

Introdu privirea respectuoasă aici.

— O, bine, râse antrenorul. Oricum eşti cu mult înaintea tuturor.

A mers.

— Sunteţi cel mai tare, domnule!

Râse.

Am şchiopătat până s-a întors cu spatele, după care m-am plimbat până la banca pe care stătea fata vrăjitoare. Am început să fac întinderi.

— Eşti bun la învârtit adulţii pe degete, nu-i aşa? întrebă ea.

— Mă descurc de minune, i-am spus zâmbind. Hei! Am văzut obiectul pe care îl ţinea în poală. Era o oglindă, una dintre acelea demodate, cu mâner, ca în *Albă-ca-Zăpada*. Când m-a văzut uitându-mă la ea, o strecură în ghiozdan.

— Pentru ce e oglinda? am întrebat, gândindu-mă că era ciudat ca o fată urâtă să aibă la ea o oglindă mare. Ciudat pentru oricine, sincer să fiu.

Îmi ignoră întrebarea.

— Cum stai cu piciorul?

— Ce? M-am oprit în timp ce mă întindeam. O, e bine, de fapt. Bine. Însă eu am venit să vorbesc cu tine.

Ridică din sprânceană.

— Cărui fapt îi datorez această onoare?

— Nu aş putea spune că e o onoare. Mă... gândeam doar.

— Asta trebuie să fi fost o experienţă pentru tine.

— Mă gândeam la ce ai spus la oră. Şi am ajuns la concluzia că ai dreptate.

— Adevărat? Clipi de câteva ori, ca un şobolan ieşind din gaura sa întunecată.

— Da, adevărat. Noi chiar îi judecăm pe oameni pe aici după aspectul fizic. Cineva ca mine... recunoaşte: sunt mult mai arătos decât majoritatea şi

am o viaţă mai bună decât...

— Mine?

Am ridicat din umeri.

— Nu voiam să fiu chiar atât de direct. Tatăl meu lucrează la ştiri, aşa că ştiu cum e. În meseria sa, dacă îţi pierzi frumuseţea, îţi pierzi jobul.

— Şi asta ţi se pare normal?

— Ştii, niciodată nu a trebuit să mă gândesc la asta. Vreau să spun, nu poţi face nimic dacă aşa te-ai născut.

— Interesant, spuse ea.

I-am zâmbit exact aşa cum le zâmbeam fetelor de care îmi plăcea şi m-am apropiat, cu toate că aproape nu mi-a ieşit.

— Eşti destul de interesantă.

— Când spui *interesantă*, te referi la *ciudată*?

— Poţi fi ciudată într-un sens bun, nu crezi?

— Destul de corect. Se uită la ceas, de parcă ar fi trebuit să se afle în altă parte; parcă nu eram cu toţii prinşi ca şobolanii la ora de educaţie fizică. Deci asta voiai să-mi spui?

Vrăjitoare.

— De fapt, nu. Mă gândisem la ce mi-ai spus şi mi-a trecut prin cap că poate ar trebui să... îmi extind puţin orizonturile. Asta era una dintre replicile tatălui meu. Mereu îmi spunea că ar trebui să-mi extind orizonturile, ceea ce de obicei însemna că trebuia să muncesc mai mult. Ştii tu, să mă împrietenesc şi cu altfel de oameni.

— Oameni urâţi?

— Oameni interesanţi. Oameni pe care nu i-am mai întâlnit niciodată.

— Ca mine?

— Exact. Aşa că mă întrebam dacă, hm, vrei să fii partenera mea la bal săptămâna viitoare. Cred că ne vom distra pe cinste.

Se holbă la mine, iar părţile verzi ale ochilor păreau că luminează şi arătau de parcă ar fi dorit să se reverse peste lateralele nasului ei subţire. Imposibil. Apoi zâmbi. Era un fel de zâmbet ciudat, unul secretos.

— Da. Da, vreau să merg cu tine la bal.

Bineînţeles că voia.

3

Nu trecuseră nici două minute de când ajunsesem acasă, când Sloane Hagen – o fată platinată, nedespărţită de BlackBerry, băutoare de Evian, cu piercing în buric, fiica unui mare director şi partenera mea *adevărată* la bal – mă sună pe mobil. Am apăsat pe *Ignoră*. Sună din nou. Şi din nou. În cele din urmă, am cedat.

— O fată gotică spune tuturor că e partenera ta la bal! ţipă ea.

Joacă aşa cum trebuie. Te aşteptai la asta.

— Cumva ţi se pare că aş putea să invit o neadaptată la bal?

— Atunci de ce spune tuturor că ai invitat-o?

— Nu pot controla ceea ce spun toate ciudăţeniile despre mine.

— Deci nu ai invitat-o?

— Eşti drogată? Cum aş putea invita o asemenea pocitanie când deja merg cu cea mai tare fată din şcoală? Mi-am pus vocea mea specială „doar pentru Sloane”. Suntem cuplul perfect, iubire.

Chicoti.

— Aşa mă gândeam şi eu. Voi spune tuturor că a încurcat-o.

— Nu, nu face asta.

— De ce nu? Era din nou suspicioasă.

— Ei bine, e amuzant, nu-i aşa? O toantă să spună tuturor că merge la cel mai mare bal al anului cu partenerul *tău*?

— Bănuiesc.

— Imaginează-ţi. Spune tuturor că sunt partenerul ei. Poate ea chiar va crede ce spune şi îşi va lua şi o rochie extravagantă. Apoi eu apar la bal cu tine. E tipic.

— Te iubesc, Kyle, chicoti Sloane. Eşti atât de diabolic.

— Vrei să spui un geniu diabolic.

Am hohotit cu un râs sălbatic, ca un personaj malefic din desenele animate.

— Deci ce părere ai?

— Când ai dreptate, ai dreptate. E tipic.

— Exact. Aşadar, mai ai de făcut doar un singur lucru pentru ca toate astea să se întâmple: ţine-ţi pliscul.

— Sigur. Dar... Kyle?

— Da?

— Ai face bine să nu încerci ceva asemănător cu mine. Nu aş fi atât de proastă să cad în capcană.

Nu eram chiar sigur de asta, dar am spus, ascultător ca un Labrador:

— Niciodată, Sloane.

— Şi... Kyle?

— Mda, ce mai e?

— Rochia mea e neagră şi are foarte puţin material.

— Hmm. Sună bine.

— Aşa e. Şi aş vrea o orhidee să se asorteze. Una mov.

— Sigur, am spus, gândindu-mă că acesta era cel mai bun lucru la Sloane. La majoritatea oamenilor pe care-i cunosc, de fapt. Dacă ei obţin ceea ce-şi doresc de la tine, îţi vor da înapoi ceea ce vrei.

După ce am închis telefonul, m-am uitat în anuarul şcolii după fata aceea, Kendra. Nu prea am crezut-o pe Sloane când mi-a zis că nu-i va spune nimic Kendrei, aşa că m-am gândit că ar fi trebuit să o sun pe Kendra pentru a preveni un dezastru.

Dar când m-am uitat în anuar la litera *H* nu era trecută nici o Kendra Hilferty. Aşa că am luat la puricat toată cartea, de la *A* la *Z*, apoi de la coadă la capăt şi tot nu am găsit nici o Kendra. Am încercat să îmi amintesc dacă a fost acolo încă de la începutul anului, dar am renunţat. O fată ca ea nu ar fi fost în raza mea vizuală.

Aproape de ora nouă, îi urmăream pe Yankei[6] conducând, când am auzit cheia tatei în uşă. Asta era ciudat. Cele mai multe seri, tata era plecat până târziu, când mă culcam eu. M-aş fi putut uita la TV în camera mea, însă ecranul cu plasmă era în camera de zi. Plus că voiam oarecum să-i spun tatei despre toată treaba cu balul bobocilor din primăvară. Nu că era mare chestie, dar era tipul de lucru pe care măcar l-ar fi putut observa.

— Hei, ia ghiceşte? am spus.

— Poftim? Scuze, Aaron, nu te auzeam. Cineva încerca să-mi vorbească.

Îşi mişcă mâna spre mine ca să-mi ţin gura şi îmi aruncă o privire de tipul „Taci!”. Folosea dispozitivul Bluetooth. Mereu m-am gândit că oamenii arătau stupid făcând asta, deoarece păreau că vorbesc singuri. Merse în bucătărie şi continuă să vorbească. Mă gândeam să dau mai tare volumul la TV, dar ştiam că s-ar enerva. Spunea că numai oamenii needucaţi ar ţine televizorul deschis când el vorbea la telefon. Problema era că el *mereu* vorbea la telefon.

În cele din urmă, termină conversaţia. Îl auzeam cotrobăind prin Sub-Zero (aşa îşi numea mereu frigiderul), căutând cina pe care o lăsase servitoarea. Apoi am auzit cuptorul cu microunde deschizându-se şi închizându-se. Eram sigur că urma să iasă atunci, deoarece ştia că are exact trei minute de pierdut cu mine.

Foarte sigur.

— Cum a fost la şcoală azi?

A fost distractiv. Eu şi cu Trey am adunat toate firele de care avem

---

[6] The New York Yankees simt o echipă profesionistă de baseball din The Bronx, unul dintre cele cinci mari cartiere din oraşul New York al statului New York (n.tr.)

nevoie ca să detonăm bombele mâine. Mai trebuie doar să aflăm cum să punem mâna pe nişte mitraliere fără ca tu să afli. Nu ar trebui să fie greu, ţinând cont că nu eşti niciodată prin preajmă. Am furat ieri cardul tău de credit. M-am gândit că nu o să-ţi pese. Sau că n-ai să observi.

— Super. I-au afişat pe finaliştii pentru balul bobocilor din primăvară, iar eu sunt unul dintre ei. Oamenii spun că probabil eu voi câştiga.

— Asta e minunat, Kyle! Se uită în jos la telefonul mobil.

Mă întreb, dacă aş fi spus cealaltă chestie, ar fi zis tot „Asta e minunat, Kyle”?

Am încercat singurul lucru care de obicei ar fi primit un răspuns de la el.

— Mai ai veşti de la mama în ultima vreme? Mama plecase când eu aveam unsprezece ani, deoarece „ar trebui să fie ceva diferit acolo”. S-a măritat cu un chirurg plastician şi s-a mutat în Miami pentru a putea să absoarbă toate razele de soare pe care le dorea şi să nu se îngrijoreze niciodată că ar îmbătrâni. Sau să mă sune pe mine.

— Poftim? O, probabil că se plictiseşte pe undeva. Îşi întoarse privirea spre bucătărie, de parcă ar fi urgentat cuptorul cu microunde să se grăbească. Au concediat-o pe Jessica Silver astăzi. Jessica era coprezentatoarea lui, aşa că discuţia se mută la subiectul său preferat: el însuşi.

— De ce? am întrebat.

— Oficial, se spune că s-a bâlbâit când a anunţat ştirea cu incidentul Kramer.

Nu aveam nici un indiciu a ceea ce însemna incidentul Kramer.

Tata continuă.

— ... dar, între noi doi fie vorba, dacă ar fi dat jos cele nouă kilograme după naştere sau, mai bine, să nu fi făcut deloc copilul, ar fi avut în continuare postul.

Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la ceea ce a zis Kendra. Dar şi ce dacă? Oamenii voiau să se uite la cineva arătos în loc să se uite la cineva al naibii de urât[7]. E natura umană. E ceva greşit în asta?

— E foarte proastă, am încuviinţat. Tata se uita din nou spre bucătărie, aşa că am spus:

— Yankeii îi fac măr pe ceilalţi.

Şi atunci cuptorul cu microunde sună.

— Poftim? întrebă el. Se uită spre televizor probabil pentru o fracţiune de secundă.

— O, am o mulţime de treabă de făcut, Kyle.

Apoi îşi luă farfuria în dormitor şi închise uşa.

---

[7] *Fugly*, în engleză, în original, se crede a fi o combinaţie între *fucking ugly* (al naibii de urât), cu toate că autorii blogului de bârfe în ale modei, de unde a pornit cuvântul, au afirmat că *fugly* înseamnă *fantasticaly ugly* (fantastic de urât). (n.tr.).

4

Bine, poate că Sloane nu i-a spus Kendrei că ea era partenera mea pentru bal. Dar în mod sigur le-a spus celorlalţi. Când am ajuns la şcoală, două fete, care aparent visaseră că voi avea de gând să le cer să-mi fie partenere la bal, s-au îndepărtat de mine, iar Trey era lângă mine de îndată ce păşisem pe poarta şcolii.

— Sloane Hagen. Îşi ridică mâna ca să batem palma. Bună treabă.

— Destul de bună.

— Destul de bună, mă imită el. Cum să-ţi zic, e cea mai sexy tipă din şcoală.

— De ce aş alege ceva mai prejos decât superlativul? Mi-am imaginat că în mod cert Kendra ştia şi ea, aşa că am fost surprins când a venit la mine, pe hol, între ore.

— Hei! Mă luă de braţ.

— Hei! am spus eu, încercând să nu-mi trag mâna sau să mă uit la cine ar fi putut să mă vadă împreună cu defecta asta lipită de mine. Am încercat să te sun aseară.

Pentru prima dată, părea agitată.

— Nu sunt în anuar. Sunt... ăăă, nouă în acest an. Elevă transferată.

— Mă gândeam eu. Încă se ţinea de mine. Câţiva prieteni trecură pe lângă mine şi în mod automat am încercat să mă eliberez din strânsoarea ei.

— Au! Una dintre unghiile ei mă zgârie.

— Scuze!

— Aşadar, mai suntem împreună pentru bal?

— Desigur. De ce nu am fi? spuse ea, privindu-mă cu atenţie.

Tocmai eram pe cale să îi pun problema cum că trebuia să ne întâlnim direct la bal, deoarece tatăl meu nu putea conduce din cauza ştirilor de la ora şase, când ea mi-a spus:

— Cred că ar trebui să ne întâlnim direct acolo.

— Sigur? Majoritatea fetelor îşi doresc o escortă regală.

— Neh. Este ciudat, dar mama mea nu ar putea fi cu totul încântată că eu să merg la bal cu un băiat.

În loc de ce anume? De un vârcolac?

Asta era prea frumos ca să fie adevărat.

— OK, îţi voi cumpăra biletul şi te voi aştepta acolo.

— Ne vedem acolo. Dădu să plece.

La fel şi eu, când mi-am amintit ce-mi spusese Sloane despre floarea de pus la corsaj. M-am gândit că ar trebui să o întreb şi pe ea, ca să fac ca totul să pară real.

— Kendra, ce culoare are rochia pe care o vei purta? Tata mi-a spus că ar

trebui să-ţi cumpăr o floare de pus la corsaj.

— A, nu m-am decis încă ce voi purta. Ceva negru – este culoarea care mă defineşte. Dar un singur trandafir alb merge la orice, nu-i aşa? Şi simbolizează puritatea.

Era atât de urâtă, că pentru o clipă mi-am imaginat cum ar fi fost dacă *într-adevăr* aş fi avut de gând să mă duc cu ea la bal, sprijinindu-mă de ea, uitându-mă la dinţii ei oribili şi la nasul coroiat, şi la ochii aceia verzi ciudaţi şi să îi prind floarea la corsaj, în timp ce toţi prietenii mei s-ar uita şi ar râde. Pentru o fracţiune de secundă, m-am întrebat dacă ea chiar era vrăjitoare. Imposibil. Vrăjitoarele nu existau.

— Aşa va fi, am spus. Deci ne întâlnim acolo?

— Va fi o seară de neuitat.

5

În ziua balului, m-am îmbrăcat în smochingul pe care Magda, noua servitoare, îl închiriase pentru mine cu cardul tatălui meu. Unul dintre cele mai faine lucruri, când ai un tată care nu e niciodată prin preajmă, este că îţi cumpără lucruri, deoarece e mai uşor decât să se certe cu tine. De exemplu, părinţii lui Trey erau extrem de zgârciobi: i-au spus că trebuie să aleagă între un Xbox şi un Wii. Îngrijoraţi de faptul că aşa l-ar răsfăţa sau ceva în genul ăsta. Tata mi le-a cumpărat pe amândouă. Apoi am vorbit cu Trey la mobilul meu (de la tata), în timp ce aşteptam ca limuzina (sponsorizată de... tata) să sosească. Am verificat Sub-Zero-ul pentru floarea pe care Magda ar fi trebuit să o ia de la florar. Sloane îmi spusese de încă vreo cinşpe-şaişpe ori că rochia ei era „neagră, foarte sexy” şi că n-aş regreta dacă i-aş duce o floare pentru corsaj. Aşa că, desigur, asta i-am spus Magdei să cumpere.

— Te-ai gândit vreodată că balurile şcolare sunt o formă legalizată de prostituţie? l-am întrebat pe Trey la telefon.

Râse.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer că eu – şi aici chiar mă refer la tata – am spart vreo cinci sute pe un smoching, o limuzină, bilete şi o floare şi în schimb aş primi ceva plăceri. Cum îţi sună asta?

Trey râse.

— Tipic.

M-am uitat în frigider după floare.

— Unde naiba...

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, trebuie să închid.

Am cotrobăit prin adâncurile Sub-Zero-ului, dar nici urmă de orhidee. Singura floare pe care am găsit-o era un trandafir alb.

— Magda! am strigat. Unde dracu′ e orhideea pe care ar fi trebuit să mi-o cumperi? Şi ce e cu trandafirul ăsta? Eram sigur că trandafirii erau cu mult mai ieftini decât orhideele. Magda!

Niciun răspuns.

Într-un târziu, am găsit-o în camera de spălat rufe, vărsând detergent pe gulerul uneia dintre cămăşile tatei. O treabă cam simplă, dacă m-ai întreba pe mine. Tata lucra 24 din 24 şi nu murdărea locul. Eu eram mai tot timpul plecat la şcoală sau, dacă nu, stăteam pe cât se putea de mult departe de casă. Aşa că primea un salariu şi avea tot apartamentul nostru la dispoziţie şi tot ce trebuia să facă era să spele rufe şi să dea cu aspiratorul, şi să se uite la telenovele, şi să facă pasiuni pentru actori.

Asta, şi să îndeplinească din când în când câteva sarcini, pe care nici

măcar nu le putea face cum trebuie.

— Ce e asta? am întrebat-o, fluturându-i cutia de plastic a florii pe sub nas. De fapt, asta nu era tot ce îi spusesem. Adăugasem şi nişte înjurături pe care probabil că nu le-a înţeles.

Se îndepărtă de mâna mea. Toate colierele de la gâtul ei scoaseră nişte clinchete.

— Frumos, nu-i aşa?

— Frumos? E un trandafir. Iar eu am spus o orhidee. Or-hi-de-e. Eşti aşa de proastă încât să nu ştii ce e aia o orhidee?

Nici măcar nu reacţionă la *proastă*, ceea ce arăta cât de proastă era. Magda era la noi doar de vreo câteva săptămâni, dar era mult mai proastă decât ultima menajeră care fusese concediată pentru că îşi pusese la spălat tricoul ei ieftin de la Wal-Mart împreună cu hainele noastre.

Magda nu se opri din a împături haine, dar se uita la trandafir de parcă se drogase cu ceva.

— Ştiu ce este o orhidee, domnule Kyle. O floare mândră şi inutilă. Dar chiar nu poţi vedea frumuseţea acestui trandafir?

M-am uitat la el. Era alb, pur şi părea că aproape creşte în faţa ochilor mei. M-am uitat în altă parte. Când mi-am întors privirea, tot ce puteam vedea era faţa lui Sloane când aş fi apărut cu floarea greşită. Nu voi primi deloc iubire de la ea în seara asta, iar totul din cauza Magdei. Tâmpitul de trandafir, tîmpita de Magda.

— Trandafirii sunt ieftini, am spus.

— Un lucru frumos este preţios indiferent de valoare. Aceia care nu ştiu cum să privească lucrurile preţioase în viaţă nu vor fi niciodată fericiţi. Îmi doresc ca tu să fii fericit, domnule Kyle.

Mda, şi cele mai bune lucruri în viaţă sunt gratis, nu? Dar la ce te-ai putea aştepta de la cineva care îşi duce traiul spălând pantalonii de jocheu ai altor persoane?

— Eu cred că e urât, am spus.

Puse jos rufele pe care le ţinea şi, foarte rapid, înşfăcă trandafirul.

— Atunci dă-mi-l mie.

— Glumeşti? Am izbit cutia din mâna ei. Aceasta căzu. Probabil că aşa ai plănuit, nu? Ai luat obiectul greşit, ca mie să nu-mi placă şi să ţi-l dau ţie. Nu prea cred asta.

Se uită la trandafirul care zăcea pe jos.

— Mi-e milă de tine, domnule Kyle.

— Ţi-e milă? am râs eu. Cum să-ţi fie milă ţie? Tu eşti servitoarea.

Nu-mi răspunse, ci doar se întinse după altă cămaşă a tatei, de parcă terminase de spălat lenjeria.

Am râs din nou.

— Ar trebui să-ţi fie frică de mine. Ar trebui să faci în pantaloni de frică.

Dacă i-aş spune tatălui meu că i-ai irosit banii în halul ăsta, te va da afară. Cel mai probabil va aranja să fii deportată. Ar trebui să fii *foarte* îngrozită de mine.

Continuă să împăturească lenjeria. Probabil că nu înţelegea foarte bine engleza ca să priceapă ce spun. Am renunţat. Nu voiam să iau trandafirul, deoarece asta ar fi însemnat că i l-aş fi dat lui Sloane. Dar ce opţiune aveam? L-am ridicat de unde ricoşase în colţ. Cutia de plastic era stricată, iar floarea era pe jos, cu o petală ruptă. Ieftinăciune. Am băgat petala ruptă în buzunarul de la pantaloni şi restul florii înapoi în cutie, aşa cum am putut mai bine. Am dat să plec.

Atunci Magda spuse, într-o engleză perfectă, apropo:

— Nu mi-e teamă *de* tine, Kyle. Mi-e teamă *pentru* tine.

— Cum spui tu.

6

Plănuisem să o iau pe Sloane în limuzină, să îi dau floarea pentru corsaj şi apoi să culeg toate beneficiile acelei planificări anterioare făcându-mi de cap cu ea în limuzină. La urma urmei, tata cheltuise mult şi ar fi trebuit să fie cea mai importantă seară din viaţa mea. Să fii prinţ trebuia să valoreze ceva.

Însă lucrurile nu au stat deloc aşa.

În primul rând, lui Sloane pur şi simplu îi plesni o venă când văzu floarea pe care trebuia să şi-o pună la corsaj. Sau, mă rog, i-ar fi plesnit dacă ar fi avut măcar puţin loc în acea rochie mulată pe care o purta.

— Ce, eşti orb? întrebă ea, braţele ei schimbându-şi culoarea, mai mult din cauza pumnilor strânşi. Am spus că rochia mea e neagră. Asta pur şi simplu nu se asortează.

— Este alb.

— E *alburiu*. Ah!

Nu vedeam cum alburiul nu se putea asorta. Sexualitatea îşi avea propriile privilegii.

— Uite, i-am spus. Tâmpita aia de servitoare a încurcat florile. Nu e vina mea.

— *Servitoarea*? Nu ţi-a păsat nici cât negru sub unghie să te duci să o cumperi singur?

— Cine cumpără lucruri singur? Am să îţi cumpăr flori altă dată. I-am întins cutia cu floarea. E destul de drăguţ.

— Destul de ieftin. Împinse cutia din mâna mea. Nu asta am cerut.

Mă uitam la cutia de pe jos. Voiam să dispar. Dar în acel moment mama lui Sloane apăruse cu aparatura de ultimă generaţie necesară pentru a ne face poze şi a ne filma, cu Sloane în stânga mea, Sloane în dreapta mea, Sloane uşor în faţa mea. Camera înregistra, iar doamna Hagen, care era singură şi probabil că nu s-ar fi supărat dacă i-aş fi prezentat-o tatălui meu, chiuia: „Iată viitoarele alteţe: prinţul şi prinţesa”. Aşa că am făcut ceea ce fiul lui Rob Kingsbury ar fi făcut. Am aruncat cutia cu floarea ieftină într-o parte şi am zâmbit spre cameră, spunând toate lucrurile cuvenite despre cât de frumos arăta Sloane, cât de frumos va fi balul, bla, bla, bla.

Apoi, dintr-un anume motiv, am ridicat floarea de jos. Altă petală îi căzuse şi am luat-o şi am pus-o în buzunar împreună cu prima. Am luat cutia cu mine.

Balul se ţinea la Plaza[8]. Când am ajuns acolo, i-am întins biletele fetei

---

[8] Referire la Plaza Hotel din New York, unul din cele mai vechi, mai renumite şi mai luxoase hoteluri din lume. Are o înălţime de 76 metri şi o lungime de 120 de metri şi, de-a lungul timpului, multe filme şi seriale au fost turnate înăuntru sau prin împrejurimi. (n.tr.)

care le verifica. Se uită la floare.

— Frumoasă floare, spuse ea.

M-am uitat să văd dacă glumea. Nu glumea. Eram probabil colegi la cursuri, genul de fată care semăna cu un şoarece, având o cosiţă roşcată şi pistrui. Nu arăta ca şi cum ar fi lucrat la Plaza. Cel mai probabil era o elevă bursieră, deoarece ei erau puşi să facă toate treburile astea de jos, ca verificatul biletelor. Evident, nimeni nu o invitase la bal şi nici măcar nu îi cumpărase flori, nici măcar un trandafir ieftin şi rupt. Aruncasem o privire spre Sloane, care avea o reuniune veselă cu cincizeci de prieteni apropiaţi pe care nu îi mai văzuse de ieri, de vreme ce toate fetele trăseseră chiulul astăzi pentru a-şi face pedichiură şi tratamente la spa. Sloane petrecuse aproape tot drumul cicălindu-mă în legătură cu floarea – asta nu era exact ceea ce plănuisem să fac – şi încă refuzase s-o poarte.

— Hei, îl vrei tu? am întrebat-o pe fată.

— Ăsta nu e frumos, răspunse ea.

— Poftim? Am încercat să-mi amintesc dacă mă luasem vreodată de ea. Neh. Nu era chiar atât de urâtă ca să o necăjesc, era un zero barat, nu merita să-mi bat capul cu ea.

— Mă prosteşti, pretinzând că ai de gând să-mi dai floarea mie, ca după aia să vii să mi-o iei înapoi.

— Nu pretindeam aşa ceva. Poţi să-l iei tu. Era atât de ciudat că ei chiar îi păsa de acel trandafir idiot. Nu se asortează cu rochia prietenei mele sau ceva de genul ăsta, aşa că nu o să îl poarte. O să se ofilească... ai putea să-l iei tu. I-am întins trandafirul.

— Ei bine, dacă treaba stă în felul acesta..., spuse ea zâmbind, luându-l din mâna mea. Am încercat să nu mă uit la dinţii ei strâmbi. De ce nu folosea aparat dentar? Mulţam!

— Hei, bucură-te de el.

M-am îndepărtat cumva zâmbind. De ce făcusem asta? Nu îmi stătea în obicei să fac favoruri urâţilor. M-am întrebat dacă toţi oamenii săraci se entuziasmau în halul acela pentru lucruri mărunte ca trandafirul. Nu puteam să îmi amintesc când mă bucurasem ultima oară de ceva. Oricum, fusese distractiv şi, ştiind că Sloane ar fi încetat, în cele din urmă, să se plângă şi ar fi acceptat trandafirul, aş fi fost în stare să-i spun că nu-l mai aveam.

M-am uitat în jur după Kendra. Aproape că uitasem de Kendra, dar timpul era, ca de obicei, perfect, deoarece o văzusem, strecurându-se pe la intrarea principală. Purta o rochie neagră cu mov care arăta ca un costum pentru *Harry Potter merge la Bal*[9] şi mă căuta.

— Hei, unde îţi este biletul? o întrebă unul dintre trântorii care verificau biletele.

---

[9] Referire la volumul 4 din seria Harry Potter de J. K. Rowling, *Harry Potter şi Pocalul de Foc*, unde personajul principal merge la bal îmbrăcat în haine specifice lumii vrăjitoreşti – robe lungi. (n.tr.)

— Oh... Nu am... Căutam pe cineva.

Am văzut o urmă de milă pe faţa fetei de la bilete, pentru că ştia exact prin ce trece, ca de la ratată la ratată. Însă fata spuse:

— Îmi pare rău. Nu te pot lăsa să intri fără bilet.

— Îmi aştept partenerul.

Altă privire de milă.

— OK, spuse voluntară. Dă-te doar puţin mai încolo.

— Bine.

M-am dus la Sloane. I-am arătat cu degetul locul unde stătea Kendra.

— E timpul pentru spectacol. Şi atunci Kendra mă văzu.

Sloane ştia ce are de făcut. Cu toate că era supărată pe mine, ea era genul care nu ar fi ratat nicicând şansa să îi cauzeze altei fete un rău emoţional permanent. Mă apucă şi îşi lipi un mare sărut pe buzele mele.

— Te iubesc, Kyle.

Grozav.

Am sărutat-o şi eu, fără să repet ce spusese.

Când am terminat, Kendra se holba la noi. M-am dus la ea.

— La ce te holbezi, Urâto?

Apoi am aşteptat să înceapă să plângă. Era amuzant să îţi baţi joc de rataţi, să îi faci să plângă, apoi să îţi mai baţi oleacă joc de ei. Aşteptasem noaptea asta de mult timp. Aproape că echivalase toată treaba cu floarea de corsaj.

Dar, în loc să plângă, spuse:

— Chiar ai făcut asta.

— Ce anume? am întrebat.

— Uită-te la ea, chicoti Sloane. Este îmbrăcată toată în rochia asta urâtă. O face să arate şi mai grasă.

— Dar unde ai găsit asta? Într-o movilă de gunoaie?

— A fost a bunicii mele, spuse Kendra.

— Oamenii de pe aici îşi cumpără haine *noi* pentru un bal.

Am râs.

— Deci tu chiar mi-ai făcut-o, da? întrebă ea. Tu chiar m-ai invitat la bal, cu toate că aveai altă parteneră, doar ca să mă faci să pic de proastă?

Am râs din nou.

— Chiar ai crezut că cineva ca mine ar invita pe cineva ca tine la un bal?

— Nu, nu am crezut. Dar am sperat că nu îmi vei face decizia atât de uşoară, Kyle.

— Ce decizie?

În spatele meu, Sloane cloncăni, cântând monoton „fraieră”, şi curând începură şi alţi oameni, până când, în final, toată sala bâzâia cu acel cuvânt, aşa că abia puteam gândi cum trebuie.

M-am uitat la fată, la Kendra. Nu plângea. Nu arăta nici ruşinată. Avea

acea privire intensă în ochi, ca tipa aceea dintr-un film vechi, *Carrie*, după o carte a lui Stephen King, unde fata îşi dezvoltă nişte puteri telechinezice cu ajutorul cărora îşi nimiceşte duşmanii. Şi aproape că mă aşteptam ca şi Kendra să înceapă să facă asta: să-i omoare pe oameni doar uitându-se la ei.

Dar, în loc de asta, spuse cu o voce pe care numai eu o puteam auzi:

— Ai să vezi.

Şi plecă.

7

Parcurgem repede evenimentul. Imaginaţi-vă un bal tipic, muzică plictisitoare, supraveghetori încercând să ne oprească din a ne împerechea direct pe ringul de dans. Un fel de prepetrecere pentru adevărata petrecere ce urma să vină. Dar încă auzeam cuvintele Kendrei sunându-mi în ureche: *Ai să vezi!* Sloane deveni prietenoasă şi, imediat ce am fost încoronaţi prinţ şi prinţesă, deveni şi mai prietenoasă. Pentru unele fete, popularitatea şi puterea care le însoţesc sunt un fel de afrodiziac. Sloane era exact aşa. Stăteam pe scenă, aşteptând să fim încoronaţi. Sloane se întinse spre mine.

— Mama este plecată în seara asta. Îmi luă mâna şi mi-o puse pe fundul ei.

Mi-am retras-o.

— Minunat.

Ai să vezi.

Continuă, apăsând mai tare, respirând fierbinte în urechea mea.

— S-a dus la operă – trei ore şi jumătate. Am sunat la Met[10] să întreb. Şi după, de obicei, cinează în oraş. Nu va fi acasă până către unu... Vreau să zic, dacă ai vrea să vii pe la mine un pic. Mâna ei alunecă pe abdomenul meu, apropiindu-se de marginea Zonei Periculoase. De necrezut. Mă pipăia în faţa întregii şcoli?

M-am dat la o parte.

— Am limuzina doar până la miezul nopţii.

Brett Davis, care fusese prinţ anul trecut, veni spre mine cu coroana. Mi-am înclinat capul ca să o accept cu umilinţă.

— Foloseşte-o cu înţelepciune, spuse Brett.

— Ieftin, spuse Sloane. Crezi că nu sunt în stare să iau un taxi. Asta vrei să spui?

Ce voia să însemne „Ai să vezi”? Iar Sloane şi Brett erau prea aproape, luându-mi aerul. Oameni şi obiecte veneau spre mine din toate părţile. Nu puteam gândi cum trebuie.

— Kyle Kingsbury, răspunde-mi.

— Vrei să mă laşi în pace? am explodat.

Se părea că toţi oamenii şi toate lucrurile din sală se opriseră când spusesem asta.

— Nemernicule! zise Sloane.

— Trebuie să mă duc acasă, am spus. Vrei să mai stai sau vii cu mine cu limuzina?

Ai să vezi.

---

[10] Este vorba de bine-cunoscutul teatru de operă „Metropolitan Opera” situat în Lincoln Center, New York. (n. tr.)

— Crezi că pleci şi mă laşi pe mine aici? Pe mine? şopti Sloane, destul de tare pentru oricine să poată auzi pe o rază de zece mile. Dacă pleci de aici, va fi ultimul lucru pe care îl vei face vreodată. Aşa că zâmbeşte şi dansează cu mine. Nu te voi lăsa să-mi distrugi seara, Kyle.

Aşa că asta am făcut. Am zâmbit şi am dansat cu ea. Şi după asta, am dus-o înapoi acasă la ea şi am băut votcă Absolut şterpelită din barul mamei ei („Absolut Alteţe!” toastă Sloane), şi am făcut tot ceea ce ea şi eu am tot aşteptat, şi am încercat să uit de vocea din capul meu, vocea care spunea întruna „Ai să vezi”. Şi, în cele din urmă, la douăsprezece fără un sfert, am reuşit să evadez.

Când am ajuns acasă, lumina din camera mea era aprinsă. Ciudat. Probabil că Magda făcuse curat acolo şi o uitase aprinsă.

Dar când am deschis uşa, vrăjitoarea stătea pe patul meu.

8

— Ce cauţi aici? am întrebat destul de tare, ca să ascund faptul că vocea mea tremura şi transpiraţia îmi ţâşnea prin fiecare por, iar sângele pompa de parcă alergam pe pistă.

Cu toate astea, nu puteam spune că am fost surprins să o văd. O aşteptam de când cu balul. Doar că nu ştiam când şi cum s-ar fi întâmplat.

Mă privea fix. I-am remarcat din nou ochii, aceeaşi culoare verzulie ca de sticlă, asemănătoare părului, şi mă trecu un gând ciudat: dacă era natural, părul, la fel şi ochii? Dacă, bunăoară, creştea aşa?

Nebunii.

— Ce cauţi în casa mea? am repetat.

Zâmbi. Văzusem de când am intrat că ţinea o oglindă, aceeaşi pe care o avea în prima zi, când stătea în bancă. Se uită în ea în timp ce psalmodie:

— Pedeapsă. Justiţie poetică. Merit. *Comeuppance*.

Mă holbam. În momentul în care vorbi, nu arăta atât de urâtă precum mi-o aminteam. De vină erau acei ochi, acei ochi verzi strălucitori. Şi pielea ei strălucea.

— Ce vrei să spui cu acest cuvânt, „*Comeuppance*”?

— Este un cuvânt din Testul de Verificare Academic, Kyle. Ar trebui să îl înveţi. Îl vei învăţa. Înseamnă pedeapsă binemeritată.

Pedeapsă. De-a lungul anilor, o mulţime de oameni – menajere, profesorii mei – mă ameninţaseră cu pedepse. Niciodată nu s-au materializat. De obicei, puteam să-mi folosesc şarmul şi să scap de ele. Sau tata ar fi putut plăti pe cineva. Dar dacă nu era un fel de psihopată nebună?

— Uite, am spus. În legătură cu seara aceasta. Îmi pare rău. Nu mă gândisem că vei veni. Ştiam că tu nu mă placi deloc, aşa că nu m-am gândit că te voi răni. Trebuia să fiu de treabă. *Era* în mod cert nebună. Dacă avea un pistol sub hainele acelea mari?

— Nu.

— Ce nu?

— Nu te plac. Sau nu mi-ai rănit sentimentele.

— Oh! I-am aruncat privirea pe care de obicei o foloseam asupra profesorilor. Privirea de „Sunt un copil cuminte”. Când am făcut asta, am observat ceva ciudat. Nasul ei, pe care îl crezusem înainte a fi lung şi ca al unei vrăjitoare, nu era. Trebuie că de vină erau umbrele.

— Bun. Atunci suntem chit?

— Nu mi-ai rănit sentimentele deoarece *ştiam* că aveai să mă laşi baltă, Kyle, ştiam că eşti nemilos şi fără scrupule şi că, având şansa, ai răni pe cineva... doar ca să arăţi că o poţi face.

I-am întâlnit ochii. Genele ei arătau diferit. Mai lungi. Am dat din cap.

— Nu de asta.

— Atunci de ce? Buzele ei erau roşii ca sângele.

— Ce se întâmplă?

— Ţi-am spus. Comeuppance. Vei şti cu adevărat ce înseamnă să nu fii frumos, să fii urât în exterior, aşa cum eşti în interior. Dacă îţi vei învăţa lecţia aşa cum trebuie, vei putea să desfaci vraja mea. Dacă nu, vei trăi cu pedeapsa pentru totdeauna.

În timp ce vorbea, obrajii i se înroşiră. Îşi dădu jos pelerina ca să arate că era o puicuţă bună (deşi avea părul verde). Dar ceva era ciudat – cum de se transformase în felul acesta? Deja mă îngrozeam. Dar nu puteam da înapoi. Nu îmi putea fi frică de ea. Aşa că am încercat din nou. Când farmecul nu funcţiona, să-l aduc pe tata în discuţie, de obicei, mergea. I-am spus:

— Ştii că tata are o mulţime de bani şi, de asemenea, relaţii.

Toată lumea îşi doreşte ceva, Kyle.

— Şi?

— Şi m-am gândit că trebuie să fie greu să fii elevă bursieră la o şcoală ca Tuttle, însă tata poate oarecum unge roţile, să îţi dea ce vrei tu. Bani. Recomandări la colegii, chiar şi nişte cadre cu tine la ştirile de seară, dacă îl rog. Ce, ai fost deghizată tot timpul? Eşti destul de sexy, să ştii. Ai da bine la TV.

— Chiar crezi asta?

— Sigur... Eu... M-am oprit. Râdea.

— Nu merg la Tuttle, spuse ea. Nu merg deloc la şcoală şi nici nu locuiesc aici sau în altă parte. Sunt bătrână de când lumea şi tânără precum ziua. Fiinţele din altă lume nu pot fi mituite.

Oh.

— Aşadar, vrei să spui că eşti o... o... vrăjitoare?

Părul ei, care îi flutura în jurul chipului, părea ba verde, ba mov, ba negru, ca o orgă de lumini. Mi-am dat seama că îmi ţineam respiraţia, aşteptând răspunsul ei.

— Da.

— OK, am spus, înţelegând. Era de-a dreptul nebună.

— Kyle Kingsbury, ceea ce ai făcut a fost urât. Şi nu a fost prima oară. Toată viaţa ta ai primit tratament special datorită frumuseţii tale şi toată viaţa ta ţi-ai folosit frumuseţea ca să fii nemilos cu cei mai puţin norocoşi.

— Nu e adevărat.

— În clasa a doua, i-ai spus lui Terry Fisher că motivul pentru care capul ei era turtit era că mama sa i-l izbise de portiera maşinii. A plâns o oră.

— Astea erau chestii de copii mici.

— Poate. Dar în clasa a şasea, ai dat o petrecere la Gameworks şi ţi-ai invitat toată clasa – mai puţin doi copii, Lara Ritter şi David Sweeney. Le-ai spus că erau prea urâţi ca să fie primiţi înăuntru.

Se uită la mine.

— Crezi că ăsta e amuzant?

Mda. Cam aşa ceva. Dar i-am spus:

— Asta s-a întâmplat acum ceva timp. Aveam probleme atunci. Fusese anul în care mama mea plecase. Kendra părea că se înălţase cu câţiva centimetri acum.

— Anul trecut, Wimberly Sawyer a făcut o pasiune mare pentru tine. I-ai cerut numărul de telefon şi pe urmă ţi-ai pus toţi prietenii să o zăpăcească îndeajuns cu telefoane obscene până când părinţii ei şi-au schimbat numărul. Ştii cât de jenant a fost asta pentru ea? Gândeşte-te puţin.

Pentru o secundă, mi-am imaginat asta, cum ar fi fost dacă eu eram Wimberly şi să îi spun tatălui meu că toată lumea de la şcoală mă ura. Şi, pentru o secundă, nu am putut rezista să mă gândesc la asta. Wimberly nu numai că îşi schimbase numărul de telefon. La sfârşitul anului, plecase şi de la Tuttle.

— Ai dreptate, am spus. Am fost un măgar. Nu voi mai face niciodată aşa ceva.

Aproape credeam ce am spus. Avea dreptate. Ar *trebui* să fiu mai de treabă. Nu ştiam de ce, uneori, eram rău şi nemilos. Dar mereu, după o oră, uitam de asta, deoarece era un sentiment plăcut să fiu deasupra tuturor. Poate că un psiholog, unul dintre tipii aceia de la TV, ar spune că am făcut-o ca să mă simt important, deoarece părinţii nu mă băgau în seamă sau ceva asemănător. Dar nu era asta, nu chiar. Era doar, cum să spun, că uneori nu mă puteam controla.

În camera de zi, ceasul bunicului începuse să bată de miezul nopţii.

— Ai dreptate, spuse vrăjitoarea, desfăcându-şi braţele. N-ai să mai faci asta niciodată. În unele ţări, când un bărbat fură, i se taie mâinile. Dacă un bărbat violează, este castrat. Astfel, celor care comit crime le sunt înlăturate uneltele. Ceasul încă bătea. Nouă. Zece. Camera strălucea şi aproape că se rotea.

— Eşti nebună? M-am uitat la mâinile ei, să văd dacă avea un cuţit, dacă avea să-mi taie ceva. Probabil că eram foarte beat, deoarece asta nu se putea întâmpla. Nu putea face magie. Asta era. Trebuie că era o halucinaţie la beţie.

Ceasul îşi sfârşi bătăile. Kendra îmi atinse umărul, întorcându-mă din faţa ei, ca să mă pot vedea în oglinda de deasupra biroului meu.

— Kyle Kingsbury, priveşte!

M-am întors şi m-am zgâit la arătarea care îmi întâlni ochii.

— Ce mi-ai făcut? Când am spus-o, vocea mea era diferită. Nu ieşise decât un răget.

Kendra flutură mâna cu un şuvoi de scântei.

— Te-am transformat în adevărata ta personalitate.

Eram o bestie.

Dl Anderson: Mă bucur că mulţi dintre voi v-aţi reîntors în această săptămână. Astăzi vom discuta despre reacţiile familiilor şi ale prietenilor voştri cu privire la transformare.

BestieNY: **←**Nu mai vorbesc eu despre data asta pt că data trecută mi s-a întors stomacul pe dos.

Dl Anderson: De ce eşti atât de nervos, Bestie?

BestieNY: N-ai fi nervos dacă ai fi în locul meu?

Dl Anderson: Aş încerca să mă gândesc la o soluţie pentru situaţia mea.

BestieNY: nu există nicio soluţie.

Dl Anderson: Mereu există una. Nicio vrajă nu e făcută fără vreun motiv.

BestieNY: Te dai de partea VRĂJITOAREI???

Dl Anderson: Nu am spus asta.

BestieNY: În plus, cum poţi fi atât de sigur că există o ieşire din chestia asta?

Dl Anderson: Pur şi simplu sunt.

BestieNY: Cum poţi fi atât de sigur că nu există o mulţime de peşti şi păsări, şi păianjeni care au fost transformaţi şi nu şi-au mai revenit *niciodată*.

SirenaMută: Sunt sigură că nu există niciun peşte transformat. Aş fi ştiut.

BestieNY: Ai cumva ceva puteri magice cu care poţi afla asta? Pentru că, dacă ai, foloseşte-ţi puterile ca să mă faci aşa cum eram înainte.

Dl Anderson: Bestie...

SirenaMută: Pot să spun ceva?

BestieNY: Te rog, Sirenă. Poate că o să mă lase în pace.

SirenaMută: Doar că aş dori să vorbesc despre subiectul plănuit, în loc să aud toate fanfaronadele lui Bestie. Eu iau în considerare o transformare şi sunt îngrijorată despre cum va reacţiona familia mea.

Dl Anderson: Interesant. De ce spui asta, SirenăMută?

SirenaMută: Ar trebui să fie evident. Voi face asta voluntar, nu ca ceilalţi, şi, în cel mai bun caz, nu numai că îmi voi respinge familia, ci şi specia mea.

Dl Anderson: Spune-ne mai multe, SirenăMută.

SirenaMută: Ei bine, îl iubesc pe acest tip, cel pe care l-am salvat, şi aş putea deveni om şi să îl întâlnesc, dacă îmi sacrific vocea. Dacă se îndrăgosteşte de mine = fericiţi până la adânci bătrâneţi. Dar dacă nu... ei bine, există un risc în toată treaba asta.

BestieNY: Cum vei şti dacă e iubire adevărată?

Grizzly: Mereu există un risc când ai de-a face cu persoane din genul vrăjitoarelor.

SirenaMută: De partea mea este iubire, Bestie.

Grizzly: **<–** nu cred că SirenaMută ar trebui să rişte.

BestieNY: <– nu cred în iubire.

Broscoiul: Po să spun cva & mă puteţ aştepa pt că tstez greu.

SirenaMută: Sigur, Broscoiule. O să aşteptăm.

Broscoiul: A ft greu pt mne deoarce famila mea nu m-a vzt nici odtă sub form de broască. Nu am putut s vb c ei. Ei crd c am disprut dar n ui aşa. Sora mea m-a vzt în I zi şi a spus, „fhh, o broască râioasă!” M-a arncat afară în băltoacă. M-a arncat!! Doare să nu poţ fi în stare s le spui c s-a întâmplat.

SirenaMută: Asta e groaznic, Broască. Îmi pare atât de rău.

{{{{{Broscoiul}}}}}

BestieNY: MAI bine nu ai mai vb cu ei, Broscoiule.

Grizzly: U nu ştii cum e, Bestie. Tu poţi vorbi.

SirenaMută: Fii drăguţ, Bestie. Fii puţin uman.

BestieNY: NU POT FI UMAN!

Dl Anderson: Fără ţipete, Bestie.

Broscoiul: u crzi asta deoarce n şti cum e s nu MAI poţ vb cu familia ta

BestieNY: Nu, Broască. Cred asta deoarece ştiu cum e să vb cu familia ta şi ei să nu te dorească prin preajmă, să le fie ruşine cu tine.

SirenaMută: Uau, Bestie, sună îngrozitor.

Grizzly: Mda, scuze. Spune-ne despre asta.

BestieNY: Nu vreau să vorbesc despre asta!

SirenaMută: Vorbeşte-ne, Bestie.

Dl Anderson: Tu ai adus asta în discuţie. Eu cred că tu vrei să vorbeşti despre ea.

BestieNY: NU, NU VREAU!

Dl Anderson: Ai ţipat, Bestie. Dacă vei mai face asta o singură dată, va trebui să-ţi cer să părăseşti chat-ul.

BestieNY: Îmi cer scuze. Tastă caps lock s-a blocat. Greu să scrii cu gheare.

BestieNY: Hei, Grizz, cum de un urs are acces la internet? Sau o broască?

Dl Anderson: Te rog să nu schimbi subiectul, Bestie.

Broscoiul: m-am furşaţ n castel k să foloses computrul.

Grizzly: Am luat laptopul cu mine. Exista internet wireless peste tot în ziua de azi, chiar şi în pădure.

Dl Anderson: Vreau să aud despre familia ta, Bestie.

BestieNY: Doar tatăl meu. Îl am doar pe tata. L-am avut pe tata.

Dl Anderson: Îmi cer scuze. Continuă.

BestieNY: Nu vreau să vb despre tata. Haideţi să schimbăm subiectul.

SirenaMută: Pun pariu că doare prea tare ca să poţi.

{{{{{Bestie}}}}}

BestieNY: Nu am spus asta.

SirenaMută: Nu, nu ai spus-o. Nu trebuia.

BestieNY: Bine. OK, bine. Doare prea tare, aşa că nu vreau să vb despre. Buhuhu. Toată lumea-i fericită acum? Putem vorbi despre altceva?

SirenaMută: Suuupăăăraaat!

Partea a II-a

Bestia

1

Eram o bestie.

Priveam uimit în oglindă. Eram un animal – nu chiar lup sau urs, gorilă sau câine, ci o specie oribilă care mergea pe două picioare, care era aproape umană şi nu prea. Îmi creşteau colţi în gură, degetele mele aveau gheare, iar părul îmi ieşea prin toţi porii. Eu, care îi priveam de sus pe oamenii cu coşuri sau cărora le mirosea gura, eram un monstru.

Arăt lumii ceea ce eşti tu cu adevărat, spuse Kendra. O bestie.

În momentul următor, o apucam cu ghearele, care îşi făcuseră loc în carnea de pe gâtul ei. Eram un animal, iar vocea mea animalică nu articula cuvinte, ci sunete pe care înainte nu putusem să le scot. Ghearele mele de animal îi sfâşiară hainele, apoi carnea. Simţeam miros de sânge şi ştiam, fără să am nevoie de cuvinte pentru asta, că aş fi putut să o omor, ca o fiinţă animalică ce eram.

Dar o parte umană din mine m-a făcut să spun:

— Ce ai făcut? Schimbă-mă înapoi! Schimbă-mă înapoi sau te voi omorî. Nici nu-mi recunoscusem vocea când am urlat „Te voi omorî”.

Apoi, dintr-odată, am simţit că eram ridicat de pe ea. Am început să văd cum carnea ei, apoi hainele sfâşiate se refăceau, de parcă nici nu fuseseră vreodată rupte.

— Nu mă poţi omorî, spuse ea. Pur şi simplu voi continua, într-o nouă formă, poate o pasăre ori un peşte, ori o şopârlă. Şi să te schimb înapoi pe tine nu ţine de mine. Asta ţine de tine.

Halucinaţie. *Halucinaţie*, *halucinaţie*. Aşa ceva nu li se întâmplă oamenilor reali! Era un vis, ajutat de vizionarea la şcoală a piesei *Into the Woods*[11] şi un pic cam prea multe filme Disney. Eram obosit, iar toată votca aceea Absolut pe care o băusem împreună cu Sloane nu mă ajuta. Când mă voi trezi, voi fi bine. Trebuie să mă trezesc!

— Nu eşti adevărată, am spus.

Dar halucinaţia mă ignoră.

— Ţi-ai trăit viaţa fiind rău cu oamenii. Dar în orele de dinaintea transformării tale ai făcut un gest de bunătate. Din cauza acelei bucăţele de bunătate, cred de cuviinţă să-ţi ofer o a doua şansă, datorită trandafirului.

Am înţeles ce spunea. Trandafirul. Trandafirul de corsaj pe care i-l dădusem acelei fete prostuţe de la bal. I-l dădusem ei pentru că nu prea ştiusem ce să fac cu el. Se punea şi asta? Fusese acesta singurul lucru frumos pe care îl făcusem vreodată pentru cineva? Dacă da, era destul de jalnic.

Îmi citea gândurile.

[11] *Into the Woods* este un musical de Stephen Sondheim, ce a avut debutul în 1986, în San Diego, California, la Old Globe Theatre. (n.tr.)

— Nu, nu chiar un gest de bunătate. Şi nu ţi-am dat *chiar* o şansă, doar una mică. În buzunarul tău vei găsi două petale.

Mi-am băgat mâna în buzunar. Acolo erau cele două petale pe care le pusesem când căzuseră de pe trandafir. Nu avea cum să ştie despre ele, ceea ce ar demonstra că toată treaba asta era doar în mintea mea. Dar am spus:

— Şi?

— Două petale, doi ani ca să găseşti pe cineva dispus să privească dincolo de hidoşenia ta şi să vadă ceva bun în tine, ceva ce poate fi iubit. Dacă şi tu la rândul tău o vei iubi, şi dacă ea te va săruta ca să o demonstreze, vraja va fi înlăturată, şi tu vei reveni la aspectul tău arătos. Dacă nu, vei rămâne mereu o bestie.

— Ai dreptate, nu e cine ştie ce şansă. O halucinaţie, un vis. Poate că a aruncat ceva pe mine, ceva cum ar fi acid? Dar, ca toţi visătorii, am continuat. Ce aş fi putut să fac de vreme ce nu mă trezeam? Nimeni nu se va mai îndrăgosti de mine niciodată.

— Tu crezi că nu se va mai îndrăgosti cineva de tine dacă nu eşti frumos?

— Nu cred că cineva ar putea să iubească un monstru.

Vrăjitoarea zâmbi.

— Ţi-ai dori mai degrabă să fii un şarpe înaripat cu trei capete, o creatură cu cioc de vultur, picioare de cal şi cocoaşă de cămilă? Un leu, poate, sau un bizon? Hei, măcar tu poţi merge în două picioare.

— Vreau să fiu aşa cum eram înainte.

— Atunci va trebui să speri că vei găsi pe cineva mai bun decât tine şi că eşti în stare să-i câştigi dragostea cu bunătatea ta.

Am râs.

— Mda, bunătate. Fetele chiar cred că *bunătate* înseamnă sexy.

Kendra mă ignoră.

— Trebuie să te iubească *în ciuda* înfăţişării tale. Diferit pentru tine, nu? Şi ţine minte: şi tu trebuie să o iubeşti – asta va fi partea cea mai grea pentru tine – şi să demonstrezi totul cu un sărut.

Sigur, un sărut.

— Uite, asta chiar a fost amuzant. Acum schimbă-mă înapoi sau orice ai făcut. Asta nu e un basm, e oraşul New York.

Clătină din cap.

— Ai doi ani.

Şi apoi dusă a fost.

Asta s-a-ntâmplat acum două zile. Acum ştiam că fusese adevărat, nu un vis sau o halucinaţie. Adevărat.

— Kyle, deschide uşa!

Tatăl meu. Îl evitasem tot weekendul, şi pe Magda, de asemenea, făcând un fel de tabără în camera mea, mâncând snackuri pe care le depozitasem. Am

aruncat o privire prin jurul camerei. Aproape toate obiectele susceptibile de a fi sparte au fost. Am început cu oglinda din motive evidente. Apoi m-am îndreptat către ceasul meu deşteptător, trofeele mele de la hochei şi fiecare articol de îmbrăcăminte din dulapul meu (oricum nimic nu-mi mai venea). Am cules un ciob de sticlă şi m-am privit în el. Oribil. Am coborât ciobul gândindu-mă că o tăietură rapidă la vena jugulară ar pune capăt tuturor. Nu va mai fi nevoie să mă întâlnesc cu prietenii mei, cu tatăl meu, să trebuiască să trăiesc aşa.

– Kyle!

Vocea sa mă luă prin surprindere şi am lăsat ciobul să cadă. Şocul a fost exact ceea ce-mi trebuia ca să-mi revin la normal. Tata putea să rezolve asta. El era un om bogat. Cunoştea chirurgi plasticieni, dermatologi – cei mai buni din New York. Va rezolva asta.

Şi dacă nu putea, încă mai exista o grămadă de timp pentru cealaltă opţiune.

M-am îndreptat către uşă.

Odată, când eram copil, mă plimbam prin Times Square[12] cu dădaca mea şi m-am uitat în sus şi l-am văzut pe tata pe JumboTron[13], deasupra tuturor. Dădaca încerca să mă grăbească, dar nu mă puteam opri din a privi îndelung şi am văzut şi alţi oameni uitându-se în sus, la televizor, urmărindu-l pe tata.

În dimineaţa următoare, tata era în halatul său de baie, vorbind cu mama despre o anumită poveste măreaţă pe care el o anunţase la ştiri în noaptea de dinainte, cea care îi făcuse pe toţi acei oameni să îl privească admirativ. Eram speriat chiar şi să mă uit la el. Dar încă îl puteam vedea, mai mare decât orice şi sus deasupra mea, o parte din înaltul cerului, ca un zeu. Mi-era teamă de el. La şcoală, în acea zi, le spusesem tuturor că tatăl meu era cel mai important om din lume.

Asta s-a întâmplat acum ceva timp. Acum ştiam că tata nu era perfect, că nu era Dumnezeu. Intrasem în baie după ce fusese el acolo şi ştiam că şi după el mirosea.

Dar din nou mi-era teamă când m-am îndreptat spre uşă. Am stat cu mâna pe clanţă, cu faţa mea păroasă lipită de lemnul uşii.

— Sunt aici, am spus foarte încet. Voi deschide uşa.

— Păi deschide-o.

Am apăsat pe clanţă şi am deschis uşa. Toate sunetele din Manhattan păreau că se opriseră şi auzeam acel moment ca şi când eram afară, în pădure: uşa dormitorului meu frecându-se de mochetă, respiraţia, bătaia inimii. Nu puteam începe să-mi maginez ceea ce ar face tata, cum va reacţiona la faptul că fiul său era transformat într-un monstru.

---

[12] Times Square este o intersecţie importantă din Manhattan, New York, ce leagă Broadway-ul de Seventh Avenue. (n.tr.)

[13] *JumboTron* este un televizor cu ecran foarte mare, ce foloseşte tehnologie dezvoltată de firma Sony, de obicei utilizat pe stadioane de sport şi concerte, pentru a arăta cadrele apropiate ale evenimentelor. (n.tr.)

Părea… supărat.

— Ce nai… de ce eşti îmbrăcat aşa? De ce nu eşti la şcoală?

Desigur. Credea că e un costum. Toţi ar crede. Mi-am păstrat vocea calmă.

— Asta e faţa mea. Tată, nu port o mască. Asta e faţa mea.

Mă privi mult timp, apoi râse.

— Ha, ha, Kyle! Nu am timp de glume.

Crezi că ţi-aş irosi timpul preţios? Dar mi-am dat silinţa să rămân calm. Ştiam că, dacă mă supăram, aş începe să mârâi şi să urlu, sărind cu ghearele pe podea, ca o bestie închisă în cuşcă.

Tata mă apucă de un obraz şi trase tare de el. Am scâncit şi, înainte să mă pot gândi, ghearele mele ieşiseră din teci, apropiate de faţa sa. M-am oprit în timp ce gheara îi întâlni obrazul. Mă privi îngrozit, panica citindu-i-se în ochi. Dădu drumul la obraz şi făcu doi paşi înapoi. Îl vedeam cum tremură. Dumnezeule, tatăl meu tremura.

— Te rog, spuse el, şi am văzut cum i se încovoiau genunchii. Se împiedică de uşă.

— Unde e Kyle? Ce i-ai făcut fiului meu? Privi în spatele meu, ca şi când şi-ar fi dorit să se îndepărteze sau să vină înăuntru, dar nu îndrăznea. Ce i-ai făcut? De ce eşti în casa mea?

Pur şi simplu plângea, şi eu la fel, uitându-mă la el. Dar mi-am păstrat vocea fermă când am spus:

— Tată, eu *sunt* Kyle. Sunt Kyle, fiul tău. Nu-mi ştii vocea? Închide-ţi ochii. Poate că o vei recunoaşte.

Cu toate că abia am spus asta, gândul oribil crescu. Poate că nu. Am vorbit foarte puţin în ultimii ani. Poate că nu o să-mi recunoască vocea. Mă va arunca în stradă sub înfăţişarea aceasta şi va spune poliţiei că fiul său fusese răpit. Voi fi forţat să fug, să trăiesc sub pământ. Voi deveni o legendă urbană – monstrul care a trăit în canalele din New York.

— Tată, te rog. Mi-am ridicat mâinile să verific dacă încă mai aveam amprente, dacă măcar mai erau la fel. M-am uitat la el. Îşi închidea ochii. Tată, te rog spune că mă recunoşti. Te rog!

Îi deschise din nou.

— Kyle, eşti chiar tu?

Am încuviinţat.

— Nu faci glume cu mine? Dacă da, să ştii că nu e deloc amuzant.

— Nici o glumă, tată.

— Dar ce? Cum? Eşti bolnav? Îşi trecu mâna prin faţa ochilor.

— S-a întâmplat din cauza unei vrăjitoare, tăticule.

Tăticule? M-am reîntors la cuvântul pe care îl folosisem două minute între perioada în care învăţasem să vorbesc şi perioada în care îmi dădusem seama că Rob Kingsbury nu era „tăticul” nimănui. Dar am spus:

— Există vrăjitoare, tăticule. Chiar aici, în New York. M-am oprit. Mă privea fix de parcă fusese transformat în stană de piatră, de parcă eu îl *transformasem*. Apoi, încetişor, se prăbuşi la pământ.

Când îşi reveni, spuse:

— Asta... treaba asta... această boală... starea... orice ţi s-a întâmplat, Kyle... o vom rezolva. Vom găsi un doctor şi o vom rezolva. Nu-ţi face griji. Nici un fiu al meu nu va arăta aşa.

Apoi m-am simţit uşurat şi emoţionat deopotrivă. Uşurat deoarece eram sigur că, dacă există cineva care să rezolve problema, acela era tata. Tatăl meu era un nume cunoscut. Era puternic. Şi emoţionat datorită a ceea ce spusese: *Nici un fiu al meu nu va arăta aşa*.

Deoarece ce se va întâmpla cu mine dacă nu va putea găsi o soluţie pentru asta? Nu am crezut deloc în a doua şansă a Kendrei. Dacă tata nu putea rezolva asta, eram terminat.

2

Tata plecă, promiţându-mi să fie înapoi la prânz, după ce avea să facă nişte cercetări. Dar ceasul trecuse de ora unu. Ora două. Magda plecase la cumpărături. Am descoperit că e aproape imposibil să mănânci cereale dacă ai gheare. Greu! Să mănânci orice, de fapt. Mi-am hrănit faţa de bestie cu un pachet întreg de şuncă Boar's Head. Voi începe curând să mănânc carne crudă?

Pe la două şi jumătate, am ştiut că tata nu avea să vină acasă. Încerca să facă ceva să mă ajute? Dar cine l-ar crede? Ce avea să zică: „Hei, fiul meu a fost transformat într-un fel de bestie”?

Pe la trei, am venit cu un plan de rezervă. Din păcate, o implică pe Sloane. Am sunat-o pe mobil.

— De ce nu m-ai sunat? Trebuie să adaug că *a scâncit*?

— Te sun acum.

— Dar ar fi trebuit să mă suni înainte, în weekend.

Mi-am ascuns iritarea. Trebuia să fiu drăguţ cu ea. Era şansa mea cea mai bună. Spunea mereu că mă iubeşte. Deci, dacă doar mă săruta, asta ar fi putut să se termine înainte ca tata să se consulte cu primul chirurg plastician. Mi-am dat seama că era nebunesc să cred că un sărut m-ar putea schimba, ca şi cum aş crede în magie. Dar cum aş putea să nu cred în magie acum?

— Iubire, îmi pare rău. Nu mă simţeam bine. De fapt, cred că am avut ceva nasol vineri. De asta eram într-o stare atât de proastă. Am tuşit de câteva ori.

— Cu siguranţă erai.

Ceea ce m-a enervat, dar am spus:

— Ştiu. Am fost un nenorocit şi am stricat totul, nu-i aşa? Am respirat adânc şi am spus ceea ce ştiam că dorea să audă.

— Şi arătai aşa de bine vineri. Dumnezeule, erai cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Chicoti.

— Mersi, Kyle.

— Toţi au murit de ciudă văzându-mă cu tine. Am fost atât de norocos.

— Mda, şi eu. Ascultă, sunt în SoHo, la cumpărături cu Amber şi Heywood. Dar aş putea veni la tine după, poate. Tatăl tău nu este acasă, aşa-i?

Am zâmbit.

— Aşa-i. Apropie-ţi urechea de telefon. Vreau să-ţi spun ceva, dar nu vreau ca Amber şi Heywood să audă.

Chicoti din nou.

— Bine, ce anume?

— Te iubesc, Sloane, am şoptit. Te iubesc atât de mult...

— Şi eu te iubesc, a spus ea, chicotind. N-ai mai spus-o niciodată înainte primul.

— Nu m-ai lăsat să termin. Te iubesc atât de mult, te-aş iubi chiar dacă n-ai fi fost aşa de sexy.

— Ha?

— E adevărat. Te-aş iubi chiar dacă ai fi urâtă. Am auzit-o pe Magda pierzându-şi vremea dincolo de uşa camerei mele.

Mi-am coborât vocea, ca să nu mă audă.

— Tu nu m-ai iubi chiar dacă aş fi urât?

Alt chicotit.

— Tu nu ai putea fi niciodată urât, Kyle.

— Dar dacă aş fi. Dacă aş avea un coş imens pe nas, m-ai mai putea iubi?

— Pe nasul tău? Ai un coş pe nas?

— E doar o întrebare retorică. M-ai mai iubi?

— Sigur. Asta e ciudat, Kyle. Eşti ciudat. Trebuie să închid.

— Ai să treci pe aici după ce termini?

— Sigur. Mda. Dar trebuie să închid acum, Kyle.

— Bine. Ne vedem mai târziu.

În timp ce a închis, am auzit-o, chicotind şi mai tare, spunându-le prietenelor ei: „A spus că mă iubeşte”.

Va fi totul bine.

Era şase. I-am spus Magdei, prin uşă, să o trimită pe Sloane la mine în cameră, dacă ajungea. Stăteam pe pat, cu draperiile trase, cu luminile stinse, cu excepţia celei de la debara. Aşteptând. În întuneric, cu un pic de noroc, Sloane ar putea să nu-şi dea seama cum arătam. Purtam o pereche de blugi vechi de-ai tatei, mai largi decât ai mei, să mă acopere mai bine, şi o cămaşă cu mâneci lungi. Tot ce-mi trebuia era un sărut. Dragoste şi un sărut, spusese vrăjitoarea. Apoi, avea să fie bine. Aş fi din nou vechiul frumosul de mine însumi şi această glumă grandioasă se va sfârşi.

În sfârşit, se auzi un ciocănit în uşă.

— Intră, am spus.

Ea deschise uşa. Am lucrat din greu, strângând paharul spart şi hârtiile. Am găsit cele două petale şi le-am ascuns sub lampa de pe şifonier, pentru a nu se pierde.

— De ce este atât de întuneric aici? întrebă ea. Ce, nu vrei să-ţi văd coşul?

— Voiam să fie romantic. I-am indicat cu mâna să ia un loc pe pat. Am încercat să-mi ţin vocea egală. Voiam să mă revanşez pentru vineri. Te iubesc atât de mult, Sloane! Nu vreau să fac ceva ca să te pierd.

— Scuzele-ţi sunt acceptate, chicoti ea.

— Asta-i grozav. Din nou, i-am făcut semn cu mâna ca să se aşeze.

— Putem să ne facem de cap sau... ceva de genul? Tata e la TV, deci nu va fi acasă pentru o vreme.

În cele din urmă, s-a aşezat, iar eu mi-am pus braţele acoperite în jurul ei, trăgând-o mai aproape de mine.

— O, Kyle. Îmi place să am braţele tale înjurul meu. Mâinile sale se mişcau pe marginea cămăşii mele şi...

Nu. Se îndrepta din nou spre crăcană. Blana m-ar da de gol în mod sigur. Tot ce-mi trebuia era un sărut rapid înainte ca ea să observe.

— Hai doar să ne sărutăm puţin.

— Mmm, bine, pentru puţină vreme.

Şi am sărutat-o chiar pe gură. Mă aşteptam să simt ceva, ca în noaptea trecută când mă transformasem. Dar nimic.

— Bleah, Kyle. Te simt atât de păros. Trebuie să te bărbiereşti. M-am îndepărtat în grabă de ea, încercând să stau între ea şi fereastră.

— Nu, nu m-am bărbierit astăzi. Ţi-am spus că am fost bolnav.

— Ei bine, duş ai făcut? Pentru că nu ajungi nicăieri cu mine dacă nu ai făcut.

— Bineînţeles că am făcut duş.

— Stai să aprind lumina. Vreau să văd. A întins mâna spre veioză.

Lumina a izbucnit puternic.

Apoi am auzit un ţipăt.

— Cine eşti? Ce eşti? A început să mă lovească. M-am ghemuit, temându-mă să n-o omor cu ghearele mele. Pleacă de lângă mine!

— Sloane! Sunt eu, Kyle.

Continuă să mă lovească. Luase lecţii de karate, şi nu degeaba. Mă durea.

— Sloane, te rog! Ştiu că e nebunesc, dar trebuie să mă crezi! Acea fată gotică era cu adevărat o vrăjitoare.

Sloane încetă să mă lovească şi mă privi lung.

— O vrăjitoare? Mă crezi proastă? Te aştepţi să cred că era o vrăjitoare?

— Uită-te la mine! Cum altfel poţi explica asta?

Sloane întinse mâna să-mi atingă faţa păroasă, apoi şi-o trase brusc înapoi.

— Trebuie să ies de aici. Porni către uşă.

— Sloane... Am mers după ea, blocându-i calea.

— Dă-te la o parte! Nu ştiu ce e în neregulă cu tine, dar dă-te din cale, ciudatule!

— Te rog, Sloane. Poţi repara asta. Ea a spus că voi fi aşa până când cineva mă va iubi şi mă va săruta, ca dovadă. Trebuie să încercăm din nou.

— Vrei să te *sărut* acum?

Asta nu mergea bine. Dar poate era mai bine că ştia. Poate că trebuia să ştie că sărută o bestie.

— Sărută-mă şi apoi voi reveni la normal. M-am simţit tremurând, aşa cum faci când aproape plângi. Dar era patetic. Ai *spus* că mă iubeşti.

— Asta era valabil atunci când arătai sexy! A încercat să treacă de mine, dar i-am blocat calea din nou. Ce s-a întâmplat cu tine, cu adevărat?

— Ţi-am spus, a fost o...

— Nu o spune din nou! De parcă aş crede în vrăji, fraiere!

— Sunt acelaşi, pe dinăuntru, şi dacă mă săruţi, totul va fi ca înainte. Vom conduce şcoala. Te rog. Doar încă un sărut.

Arăta de parcă avea s-o facă. S-a aplecat asupra mea. Dar când m-am înclinat s-o sărut, s-a strecurat pe sub braţul meu şi a fugit din cameră.

— Sloane! Vino înapoi! Am fugărit-o prin apartament, fără să mă gândesc că m-ar putea zări Magda. Te rog! Te iubesc, Sloane!

— Stai departe de mine! A deschis uşa. Anunţă-mă dacă treci peste orice o fi asta. A fugit pe culoar.

Am alergat la uşă.

— Sloane?

— Ce e? Apăsa constant pe butonul liftului, încercând să îl facă să se grăbească.

— Nu spune nimănui.

— OK, crede-mă, Kyle, nu voi sufla o vorbă. Ar crede că sunt nebună. Probabil că sunt nebună. S-a uitat din nou la mine şi s-a cutremurat.

Liftul veni, iar ea plecă. M-am întors în camera mea şi m-am întins pe pat. Încă mai puteam simţi parfumul ei, şi nu mirosea bine. Nu o iubeam pe Sloane, deci nu era nici o surpriză că nici ea nu mă iubea. De asta sărutul nu funcţionase. Vrăjitoarea o spusese răspicat: trebuia să fiu îndrăgostit.

N-am iubit niciodată pe nimeni, chiar şi atunci când fusesem normal, niciodată n-am avut pe cineva care să vrea să fie cu mine din alt motiv decât eram cine eram, câte lucruri aveam şi cât de bun eram când venea vorba despre petreceri. Nu-mi păsase prea mult. Voiam doar acelaşi lucru ca şi fetele: o partidă bună. Era timp mai târziu pentru alte lucruri.

Dar care erau şansele să găsesc pe cineva care să mă poată iubi cu adevărat acum? Şi poate să o iubesc şi eu asta era cea mai grea parte dintre toate.

3

Bine de ştiut: doctorii nu te pot vindeca de a fi o bestie. Pe durata următoarelor săptămâni, eu şi tatăl meu am străbătut tot New Yorkul şi am vorbit cu o duzină de doctori, care ne-au spus în diferite limbi şi accente că eram dat naibii. Am călătorit în afara New Yorkului şi am vizitat vrăjitoare şi, de asemenea, practicanţi de voodoo. Cu toţii au spus acelaşi lucru: ei nu-şi dădeau seama cum de devenisem ceea ce eram, dar nu mă puteau vindeca.

— Îmi pare rău, domnule Kingsbury, îi spuse ultimul doctor tatălui meu.

Stăteam într-un birou în mijlocul pustietăţii prin Iowa sau Idaho sau poate Illinois. Drumul durase treisprezece ore lungi pline de tăcere, şi când ne-am dat jos la un popas, m-am îmbrăcat ca o femeie din Orientul Mijlociu, cu pelerine acoperindu-mi corpul şi faţa. Doctorul lucra la un spital într-un oraş din apropiere, dar tata aranjase să ne întâlnim în particular la casa lui de vacanţă de la ţară. Tata nu voia ca cineva să mă vadă. M-am uitat pe geam. Iarba era de un verde pe care nu-l mai văzusem vreodată şi mai erau şi tufe de trandafiri de toate culorile. I-am privit mult timp. Erau frumoşi, exact aşa cum spusese Magda.

— Da, şi mie.

— Ne place tare mult de dumneavoastră la ştiri, domnule Kingsbury, spuse doctorul Endecott. Soţia mea, în mod special, se pare că are o dragoste aprinsă pentru dumneavoastră.

Dumnezeule! Tipul ăsta avea de gând să ceară un autograf sau să sugereze o partidă de sex în trei?

— Aş putea să merg la o şcoală pentru orbi? i-am întrerupt.

Doctorul se opri în mijlocul propunerii sau propoziţiei sale.

— Poftim, Kyle?

El fusese singurul care mă strigase pe nume. Mai fusese tipul acela practicant de voodoo din East Village care mă numise progenitura diavolului (ceea ce, după părerea mea, fusese la fel de insultător pentru tata cât fusese pentru mine). În acel moment, voisem să plec, dar tata a continuat a vorbi cu el până la sfârşitul nemilos când – surpriză, surpriză – nu mă putea ajuta. Nu că eu chiar aş fi învinuit pe cineva pentru că nu-şi dorea să iasă cu mine. Nici eu n-aş fi dorit să ies cu mine, de aceea m-am gândit că ceea ce eu sugeram era fantastic.

— O şcoală pentru orbi, am sugerat. Poate că aş putea merge la una din acelea.

Ar fi perfect. O fată oarbă nu ar fi în stare să vadă cât de urât eram, aşa că mi-aş putea aplica şarmul Kingsbury şi să o fac să mă iubească. Apoi, de îndată ce aveam să fiu transformat, aş putea să revin la vechea mea şcoală.

— Dar tu nu eşti orb, Kyle, spuse doctorul.

— Nu am putea să le spunem, totuşi, că sunt? Că mi-am pierdut văzul în vreun accident ciudat de vânătoare sau ceva de genul ăsta?

A dat din cap.

— Nu e vorba că nu înţeleg ceea ce simţi, Kyle.

— Mda, bine.

— Nu, sincer. Înţeleg, puţin. Când am fost adolescent, am avut un ten foarte urât. Am încercat toate medicamentele şi preparatele; era mai bine pentru puţin timp, apoi rău din nou. M-am simţit atât de urât şi de timid, eram sigur că nimănui nu-i va păsa de mine. Dar, în cele din urmă, am crescut şi m-am căsătorit. Arătă cu degetul spre o poză a unei blonde drăgălaşe.

— *În cele din urmă* însemnând după ce ai terminat facultatea de medicină şi ai făcut o tonă de bani, aşa că femeile au putut sări peste aspectul tău fizic? o trânti tata.

— Tată... am spus. Dar mă gândeam la acelaşi lucru.

— Tu compari asta cu *acneea*? spuse tata, gesticulând spre mine. El e o bestie. S-a trezit într-o dimineaţă şi a devenit animal. Fără îndoială, ştiinţa medicală...

— Domnule Kingsbury, trebuie să vă opriţi din a mai spune aceste lucruri. Kyle nu e o bestie.

— Atunci tu cum i-ai spune? Ce terminologie există?

Doctorul clătină din cap.

— Nu ştiu. Dar ce ştiu este că doar aspectul fizic este afectat, ceea ce este pe dinafară. Şi-a pus mâna pe mine, ceea ce nimeni n-o mai făcuse înainte *vreodată*. Kyle, ştiu că e dificil, dar sunt sigur că prietenii tăi vor învăţa să te accepte şi să fie de treabă.

— Pe ce planetă trăieşti? am ţipat. Pentru că în mod sigur aceea nu e Pământ. Nu ştiu pe nimeni *de treabă*, doctore Endecott. Şi, mai mult, nu vreau să ştiu pe nimeni aşa. Sună ca nişte fraieri. Nu am vreo problemă minoră. Nu sunt într-un scaun cu rotile. Sunt un monstru complet şi adevărat. M-am întors ca ei să nu-mi vadă chipul distrus de durere.

— Doctore Endecott, a spus tata, am fost la mai mult de o duzină de doctori şi clinici. Şi la un moment dat... Se opri. Mi-ai fost deosebit de recomandat. Dacă e vreo chestiune de bani, voi plăti oricât ca să-mi ajut fiul. Aceasta nu va avea legătură cu asigurările.

— Înţeleg asta, domnule Kingsbury, spuse doctorul. Îmi doresc...

— Nu te îngrijora privind riscurile. Voi semna o derogare. Cred că eu şi Kyle suntem amândoi de acord că mai degrabă am risca... orice decât să-l văd pe Kyle să continue să trăiască în halul ăsta. Nu-i aşa, Kyle?

Am dat din cap, cu toate că am realizat că tatăl meu spunea că mai degrabă m-ar vedea mort decât viu în felul în care arătam.

— Mda.

— Îmi pare rău, domnule Kingsbury, dar chiar nu e o chestiune de bani

sau risc. Pur şi simplu e faptul că nu se poate face nimic. M-am gândit că probabil cu o grefă de piele, chiar şi un transplant de faţă, dar am făcut câteva teste şi...

— Ce? întrebă tata.

— A fost cel mai ciudat lucru, dar structura pielii a rămas neschimbată indiferent de ce i-am făcut, aproape de parcă nu ar *putea* fi schimbată.

— Asta-i o nebunie. Orice poate fi schimbat.

— Nu. E ceva ce nu am mai văzut niciodată. Nu ştiu ce ar fi putut cauza asta.

Tata îmi aruncă altă privire. Ştiam că nu voia să spun nimănui altcuiva despre vrăjitoare. Nici lui nu-i venea încă să creadă. Bănuia că aveam vreo boală ciudată care ar fi putut fi vindecată cu medicamente.

Doctorul Endecott continuă.

— Mi-aş dori să fac mai multe teste, pentru cercetări.

— Vor ajuta ele ca fiul meu să arate normal?

— Nu, dar ele ar putea să ne ajute să aflăm mai multe despre starea sa.

— Fiul meu nu va fi un cobai, o trânti tata.

Doctorul încuviinţă.

— Îmi pare rău, domnule Kingsbury. Singurul lucru pe care îl pot sugera este să îl duceţi pe Kyle la un psiholog, să înveţe să trăiască de-acum cu asta pe cât de bine poate.

Tata aruncă un zâmbet slab.

— Da, voi face asta cu siguranţă. M-am interesat deja.

— Bun. Doctorul Endecott se întoarse spre mine. Şi, Kyle, îmi pare sincer rău că nu te pot ajuta. Dar trebuie să înţelegi că acesta nu este sfârşitul pentru tine decât dacă îl laşi tu să fie. Mulţi oameni cu dizabilităţi îşi continuă viaţa şi au mari realizări. Ray Charles, un om orb, a avut realizări muzicale colosale, iar Stephen Hawking, fizicianul, este un geniu în pofida bolii sale neuromotorii.

— Dar asta e problema, doctore. Nu sunt un geniu. Sunt doar un tip obişnuit.

— Îmi pare rău, Kyle. Doctorul Endecott se opri şi mă bătu din nou pe umăr, într-un fel în care spunea „gata, gata” şi „te rog, pleacă acum”. Am înţeles şi m-am ridicat în picioare.

Eu şi tata abia am vorbit pe drumul de întoarcere acasă. Când am ajuns, tata a mers cu mine de la limuzină către intrarea de serviciu din spate a clădirii noastre. Am tras vălul întunecat de pe faţa mea. Era iulie şi era cald şi chiar dacă încercasem să-mi ţin faţa bărbierită, părul creştea înapoi aproape instantaneu. Tata îmi făcu semn să intru.

— Nu intri? am întrebat eu.

— Nu, am întârziat. Am pierdut multă muncă pentru prostia asta. Probabil că-mi văzuse faţa, pentru că adăugă: Este o pierdere de timp dacă nu reuşim să facem nimic.

— Sigur. Am intrat. Tata a vrut să închidă uşa, dar am lăsat-o să-mi lovească spatele. Vei continua să încerci să mă ajuţi?

M-am uitat la faţa tatei: era un om de ştiri, aşa că se pricepea bine să-şi menţină o faţă normală chiar şi când înjura. Dar nici măcar tata nu a putut să-şi controleze convulsia pe care buzele sale au făcut-o când a spus:

— Desigur, Kyle. Nu voi înceta deloc să încerc.

4

În noaptea aceea, n-am încetat să mă gândesc la ceea ce spusese doctorul Endecott, despre cum el nu mă putea ajuta deoarece eu *nu mă puteam* schimba. Înţelegeam acum – cum se părea că, de îndată ce îmi tăiam părul, creştea la loc. La fel cu unghiile mele – acum gheare.

Tata nu era acasă, iar Magda ieşise. Tata îi mărise salariul şi o pusese să jure că va păstra secretul. Aşa că am luat o pereche de foarfece de bucătărie şi un aparat de ras. Mi-am tăiat părul de pe braţul stâng pe cât de scurt am putut, apoi am ras restul de pe el până ce a ajuns mai catifelat decât înaintea transformării mele.

Am aşteptat, privind fix la braţ. Nimic nu s-a întâmplat. Poate că exista un secret să-l faci pe cât de catifelat posibil, nu să-l tai, ci să-l razi. Chiar şi dacă tata ar trebui să plătească pe cineva să-mi aplice ceară fierbinte zilnic, ar merita dacă aş putea arăta un pic mai normal. M-am dus înapoi în cameră, simţind că ceva mijea – speranţa – pe care nu o mai simţisem de când o chemasem pe Sloane să vină să mă sărute.

Dar când m-am întors în lumina strălucitoare a dormitorului meu, părul crescuse la loc. M-am uitat la braţele mele. Dacă era ceva ce mă şocase mai tare, era că părul de pe braţ părea mai des decât fusese înainte.

Ceva – poate un plânset – mi se blocă în gât. Am fugit la fereastră. Voiam să urlu la lună ca o bestie într-un film de groază. Dar luna era ascunsă între două clădiri. Totuşi, am deschis fereastra şi am urlat în aerul fierbinte de iulie.

— Taci! a venit o voce din apartamentul de dedesubt. Pe stradă, o femeie a luat-o la goană, strângându-şi poşeta. Un cuplu îşi făcea de cap în umbră, departe de stâlpul de iluminat. Ei nici măcar nu mă observară.

Am fugit spre bucătărie şi am ales cuţitul cel mai mare din suportul pentru tăiat. Apoi m-am baricadat în baie şi, scrâşnind din dinţi din cauza durerii, am tăiat o bucată din braţul meu.

Am stat şi m-am uitat cum sângele îmi ţâşnea din spintecătură. Mi-a plăcut durerea roşie şi furioasă. Intenţionat, m-am uitat în altă parte.

Când m-am uitat din nou, gaura se vindecase. Eram indestructibil, de neschimbat. Asta însemna că eram superom, că nu puteam să mor? Ce se întâmpla dacă cineva mă împuşca? Şi, dacă se întâmpla, ce ar fi fost mai rău: să mor sau să trăiesc pentru totdeauna ca un monstru?

Când m-am întors la fereastră, nu mai era nimeni pe stradă. Două dimineaţa. Voiam să intru pe internet, să corespondez pe messenger cu prietenii mei, aşa cum obişnuiam înainte. Aveam să merg pe varianta tatei cu povestea cu pneumonia până când şcoala avea să se termine, apoi aveam de gând să le spun tuturor că plecăm în Europa pe timpul verii, apoi că mă voi întoarce la şcoală în toamnă. Le spusesem că îi voi vedea înainte să plec în

august, dar aceea fusese o minciună. Nu avea să conteze. Abia îmi mai scriau vreun e-mail. Nu voiam să mă întorc la Tuttle, desigur, nu ca un monstru. La Tuttle, noi îi tratam pe oameni rău dacă aveau papuci ieftini. Ar veni după mine cu furcile, la felul în care arătam. Ei ar crede că aveam vreo boală, aşa cum crezuse tata, şi ar sta departe de mine. Şi chiar dacă nu ar face-o, nu mă puteam descurca deloc cu faptul că eram un monstru într-o şcoală unde obişnuiam să fiu unul dintre Oamenii Frumoşi.

În capătul străzii, un tip fără casă îşi târşâia picioarele cu un rucsac uriaş pe umeri. Cum ar fi fost să fiu ca el, să nu ai nici o aşteptare, nimeni să nu dorească nimic de la tine? L-am urmărit până când a dispărut, ca luna, între două clădiri.

În cele din urmă, m-am trântit pe pat.

Când capul a lovit perna, am simţit ceva tare acolo. Mi-am vârât mâna sub pernă şi am scos un obiect, apoi am aprins lumina să văd.

Era o oglindă.

Nu mă mai uitasem într-o oglindă de când cu transformarea, din ziua în care o spărsesem pe cea din camera mea. Am ridicat-o pe aceasta, o oglindă pătrată, de mână, cu o ramă de argint, aceeaşi pe care Kendra o avusese în acea zi la şcoală. Mă gândisem să o distrug în cât de multe bucăţele puteam. Trebuie să-ţi găseşti fericirea când poţi.

Dar am surprins o privire a feţei mele în ea. Era propria mea faţă – *vechea* mea faţă, acea faţă perfectă şi cu ochi albaştri care încă-mi aparţinea în vise. Am apropiat oglinda, folosindu-mi ambele mâini, ca şi cum era o fată pe care o sărutam.

Reflexia dispăru şi apăru din nou faţa mea de bestie. Eram nebun? Am ridicat oglinda, pregătindu-mă să o izbesc.

— Aşteaptă!

Vocea veni din oglindă. Încetişor, am coborât oglinda.

Faţa de dinăuntru se schimbă din nou. Era Kendra, vrăjitoarea.

— Ce faci aici?

— Nu distruge oglinda, spuse ea. Are puteri magice.

— Mda? am spus. Şi?

— Vorbesc serios. Am deja vreo lună de când te urmăresc. Văd că ţi-ai dat seama că nu poţi ieşi din asta cu banii tăticului – dermatologi, chirurgi plasticieni. Tatăl tău a sunat chiar şi la acea clinică din Costa Rica unde şi-a făcut ultima operaţie ,top-secretă. Cu toţii ţi-au spus acelaşi lucru: „Îmi pare rău, puştiule. Învaţă să trăieşti cu asta. Du-te la un psiholog”.

— Cum ai...

— Te-am văzut şi cum ai dat-o-n bară cu Sloane.

— Nu am dat-o-n bară. Am sărutat-o înainte să mă fi văzut.

— Nu te-a schimbat, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Ţi-am spus, trebuie să o iubeşti pe persoana respectivă. Şi ea trebuie să te iubească. Tu o iubeşti pe Sloane?

Nu am răspuns.

— Mă gândeam eu. Oglinda are puteri magice. Uită-te în ea şi poţi vedea pe oricine vrei să vezi, oriunde în lume. Gândeşte-te la numele cuiva, numele vreunui fost prieten poate... În oglindă, îi văzusem batjocura când pronunţase *fost* întreabă, iar oglinda ţi-o va arăta pe acea persoană, indiferent unde ar fi ea. Nu voiam. Nu voiam să fac nimic din ceea ce spusese ea. Dar nu m-am putut abţine. M-am gândit la Sloane şi cât ai spune peşte imaginea din oglindă se schimbă în apartamentul lui Sloane, exact aşa cum fusese în ziua balului. Sloane era pe canapea, făcându-şi de cap cu un tip.

— Bine, şi ce dacă? am ţipat, înainte să mă întreb dacă Sloane mă putea auzi.

Faţa din oglindă se schimbă din nou în cea a Kendrei.

— Ea mă poate auzi? am şoptit.

— Nu, doar eu. Cu toţi ceilalţi, este doar o chestie cu monoalternanţă, ca un monitor de supravegheat pentru bebeluşi. Mai vrei să vezi pe cineva?

Am început să spun nu, dar din nou subconştientul meu m-a trădat. M-am gândit la Trey.

Oglinda se întoarse în apartamentul lui Sloane. Trey era cel de pe canapea cu Sloane.

După un minut, Kendra spuse:

— Ce urmează pentru tine? Te întorci la şcoală?

— Bineînţeles că nu. Nu mă pot duce la şcoală arătând ca un monstru. Aşa m-am înţeles cu tata. Am privit la ceas. După zece, tata încă nu ajunsese acasă. Mă evită. Cele câteva săptămâni cu doctorii au fost cel mai mult timp petrecut împreună cu el în... ei bine, vreodată. Dar ştiusem că nu avea să dureze. Mă întorsesem la vechea mea viaţă în care îl vedeam pe tata doar la televizor. Nu-mi păsase înainte, când avusesem o viaţă. Dar acum nu mai aveam nimic şi pe nimeni.

— Te-ai gândit măcar puţin la cum vei rupe vraja?

Am râs.

— Tu ai putea să mă schimbi.

Se uită din nou în altă parte.

— Nu pot.

— Nu vrei.

— Nu, nu pot. Vraja te afectează pe tine, tu trebuie să o rupi. Singurul fel în care o poţi distruge este să respecţi condiţiile: să găseşti dragostea adevărată.

— Nu pot face asta. Sunt un monstru.

Schiţă un zâmbet.

— Mda, cam eşti, nu-i aşa?

Am scuturat oglinda.

— Tu m-ai făcut aşa.

— Tu erai un măgar plin de ură. Făcu o grimasă. Şi nu mai scutura oglinda aia!

— Te deranjează? Am scuturat-o din nou. Păcat.

— Poate că n-am greşit că te-am transformat. Poate că am greşit că am vrut să te ajut acum.

— Să mă ajuţi? Ce fel de ajutor poţi să oferi, pe care eu să-l vreau? Vreau să spun, dacă nu mă poţi schimba înapoi.

— Pot să-ţi dau sfaturi, iar primul ar fi: nu sparge oglinda. Te-ar putea ajuta cândva.

Apoi dispăru.

Am pus oglinda, uşurel, pe noptieră.

5

Uneori, când te plimbi prin New York – probabil că pe oriunde, dar în special în New York, deoarece este mereu aglomerat – îi vezi pe aceşti oameni, ca tipii din scaunele cu rotile cu cioturi de picioare ajungând abia pe la jumătate sau oameni cu arsuri pe feţe. Poate că picioarele le-au fost retezate prin vreun război sau poate că cineva a aruncat cu acid pe ei. Niciodată nu m-am gândit cu adevărat la ei. Dacă le-aş fi acordat măcar un gând, acesta ar fi fost cum să trec pe lângă ei fără să-i ating. Îmi produceau scârbă. Dar acum mă gândeam la ei tot timpul, cum într-un minut poţi fi normal – chipeş, chiar –, iar apoi ceva se poate întâmpla în minutul următor şi să schimbe totul. Poţi fi vătămat dincolo de posibilitatea de a mai fi vindecat. Un monstru. Eram un monstru şi, dacă mai aveam cincizeci, şaizeci, şaptezeci de ani de trăit, i-aş trăi ca un monstru ca urmare a acelui moment când Kendra a aruncat vraja asupra mea drept pedeapsă pentru ceea ce făcusem.

Oglinda – o chestie amuzantă. De îndată ce m-am uitat în ea, am devenit obsedat. Întâi, mi-am urmărit toţi prietenii (foşti prieteni, cum spusese Kendra), prinzându-i în momente ciudate – fiind certaţi de părinţi, scobindu-se în nas, dezbrăcaţi sau în majoritatea cazurilor negândindu-se la mine. I-am văzut pe Sloane şi pe Trey de asemenea. Erau împreună, mda, dar Sloane avea alt prieten, un tip care nu mergea la Tuttle. M-am întrebat dacă mă înşelase şi pe mine.

Apoi am început să-i urmăresc şi pe alţi oameni. Apartamentul era gol în acele săptămâni lungi de august. Magda îmi pregătea mâncărurile preferate şi mi le lăsa, dar eu ieşeam doar dacă o auzeam dând cu aspiratorul într-o altă parte a casei sau dacă ieşea în oraş. Mi-am amintit-o spunând că îi era teamă pentru mine. Probabil s-a gândit că am primit ceea ce am meritat. O uram pentru că gândea aşa.

Am început să fac asta când mi-am scos anuarul şi am ales o pagină, apoi am ales o persoană la întâmplare – de obicei vreun ratat cu care nu mi-aş fi pierdut vremea când fusesem la şcoală. Le-am citit numele, apoi m-am uitat în index să văd ce făceau. Credeam că îi cunoşteam pe toţi de la acea şcoală. Dar acum mi-am dat seama că nu îi cunoşteam pe mulţi dintre ei. Acum le ştiam toate numele.

Jocul pe care l-am jucat a fost să aleg o persoană şi apoi să încerc să mă gândesc unde ar fi ea în oglindă. Câteodată, a fost uşor. Tocilarii tehno erau *mereu* la calculator. Atleţii erau mereu afară, alergând prin împrejurimi.

Duminică dimineaţă, imaginea pe care am ales-o a fost Linda Owens. Îmi părea cunoscută. Apoi mi-am dat seama că era fata de la bal, cea căreia îi dădusem trandafirul şi care făcuse atâta haz de necaz despre el, cea cu ajutorul căreia am primit o a doua şansă. Nu o mai văzusem niciodată la şcoală

înainte de acea zi. Acum mă uitam la paginile anuarului, care era mai mult ca un C.V.: Naţional Honor Society, French Nonor Society, English Honor Society[14]... ei bine, *toate* premiile posibile.

Trebuia să fie la bibliotecă.

— Vreau să o văd pe Linda, i-am spus oglinzii.

Aşteptam să văd biblioteca. Oglinda se mişca de obicei ca o cameră de filmat, ca într-un film. Aşa că m-am aşteptat la un cadru cu leii de ciment, apoi Linda, învăţând, cu toate că era august.

În schimb, oglinda a arătat o zonă pe care nu o mai văzusem niciodată înainte şi pe care nu aş fi vrut să o văd. Pe stradă, două femei în haine jerpelite se certau. Un narcoman se prăbuşi peste un prag, ridicându-se repede. Oglinda arătă un stâlp, apoi pătrunse prin cadrul unei uşi, pe scări în sus cu o treaptă stricată şi un bec slab, atârnând de un fir, şi intră într-un apartament.

Apartamentul avea vopsea cojită şi linoleum scorojit. Pe post de rafturi erau cutii. Dar totul părea curat, iar Linda stătea în mijlocul lui, citind. Măcar aici avusesem dreptate.

Întoarse o pagină, apoi alta, apoi alta. Probabil că am urmărit-o citind vreo zece minute. Da, eram atât de plictisit. Dar era mai mult decât atât. Era cumva frumos că putea fi atât de absorbită de lectură, nedând atenţie la nimic din jurul ei.

— Hei, fato! strigă o voce, iar eu am sărit. Fusese atât de linişte până atunci încât nu-mi dădusem seama că mai era cineva în apartament cu ea.

Linda îşi ridică privirea din carte.

— Da?

— Mi-e... frig. Adu-mi o pătură, da?

Linda oftă şi îşi puse cartea cu faţa în jos. M-am uitat la titlu. *Jane Eyre*[15] se numea. Eram atât de plictisit în acel moment încât m-am gândit că poate aş citi-o într-o zi.

— Bine, a spus ea. Vrei şi puţin ceai? Era deja în picioare, îndreptându-se spre bucătărie.

— Mda. Răspunsul fusese mai degrabă un grohăit. Dar grăbeşte-te.

Linda deschise robinetul şi îl lăsă să curgă până ce apucă un ceainic roşu şi uzat. Umplu ceainicul şi îl puse pe plită.

— Unde-i pătura aia? Vocea era nervoasă.

— Vin acum. Scuze. Cu o privire aruncată înapoi la cartea ei, fata se îndreptă către dulap şi despături o pătură mică albastră. I-o duse unui bărbat înghesuit pe o canapea veche. El era deja acoperit cu o altă pătură, aşa că nu îi vedeam faţa, dar tremura, cu toate că eram în august. Linda îl înveli bine cu pătura pe umeri.

— Mai bine?

---

[14] Distincţii acordate elevilor de liceu, clasele IX-XII, care excelează diverse materii. (n.tr.)

[15] Jane Eyre, un roman scris de autoarea Charlotte Brontë. (n.tr.)

— Nu prea.

— Ceaiul te va ajuta.

Linda făcu ceaiul şi căută ceva prin frigiderul aproape gol, apoi renunţă şi îi aduse ceaiul bărbatului. Dar el adormise, îngenunche lângă el o secundă, ascultând. Apoi îşi băgă mâna sub căptuşeala canapelei voind parcă a căuta ceva. Nimic. Se întoarse la citit, bând şi ea ceai. Am continuat să mă uit, dar nimic altceva nu se întâmplă.

De obicei, mă uitam doar o dată la o persoană. Dar în următoarea săptămână, m-am tot întors la Linda. Nu că ar fi fost o fată sexy sau ar fi făcut ceva interesant. Mulţi oameni de la Tuttle erau plecaţi în tabără sau chiar în Europa. Aşa că m-aş fi putut uita la cineva la Luvru dacă aş fi vrut. Sau, mai degrabă, aş fi putut vedea o cameră de duş din tabără, plină cu fete goale dezbrăcate – bine, deja făcusem asta. Dar de obicei o priveam pe Linda citind. Nu puteam să cred că citea atât de mult pe timpul verii! Câteodată, râdea, citind cărţile, şi odată chiar a şi plâns. Nu înţelegeam cum oamenii puteau fi atât de impresionaţi de cărţi.

Într-o zi, în timp ce citea, se auzi un zgomot – o izbitură în uşă. Am văzut-o deschizând-o.

O mână o apucă. Am sărit în sus de spaimă.

— Unde e? întrebă o voce. O formă mătăhăloasă apăru în cadru. Nu îi puteam vedea faţa, doar că era mare. Mă întrebam dacă n-ar trebui să sun la 911.

— Unde e ce anume? întrebă Linda.

— Ştii tu ce. Ce ai făcut cu ea?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Vocea ei era calmă şi se îndepărtă de încleştarea lui, îndreptându-se înapoi către cartea ei.

Bărbatul o apucă din nou şi o trase spre el.

— Dă-mi-o!

— Nu o mai am.

— Târfo! O pocni tare peste faţă. Linda se împiedică şi căzu. Am nevoie de aia. Crezi că eşti mai bună decât mine, că poţi fura de la mine? Dă-mi-o!

Se îndreptă spre ea de parcă ar fi vrut să o apuce din nou dar ea îşi reveni, se ridică şi fugi în spatele mesei. Luă cartea şi o întinse în faţa ei, de parcă ar fi apărat-o.

— Stai departe de mine. Am să sun la poliţie!

— Nu ai să chemi poliţia pentru propriul tată.

Am tresărit la cuvântul *tată*. Perversul acela era tatăl ei. Acelaşi pe care îl învelise cu grijă în săptămâna de dinainte?

— Nu o am, spuse ea. Faţa ei avea privirea cuiva care se abţinea din greu să nu plângă. Am aruncat-o, am tras apa după ea în toaletă.

— Ai aruncat-o în veceu? O sută de biştari munciţi din greu? Eşti o...

— Nu ar fi trebuit să o iei. Ai promis...

S-a aruncat spre ea, însă era nesigur pe picioare, iar Linda l-a ocolit şi a fugit la uşă. Încă ţinând cartea, fugi din apartamentul acela nenorocit, coborî scările crăpate şi pline de pânze de păianjen şi ieşi în stradă.

— Fugi! ţipă el după ea. Pleacă, aşa cum au făcut târâturile alea de surori ale tale.

Fugi pe stradă şi apoi spre staţia de metrou. Am urmărit-o coborând scările până când s-a urcat în vagon. Abia atunci izbucni în lacrimi.

Mi-aş fi dorit să mă duc la ea.

Dl Anderson: Vă mulţumesc pentru că aţi venit. Astăzi vom discuta despre acomodarea de după transformare.

Broscoiul: n mi-au plcut niciodată heleşteiele & cu siguranţă nu-m plac acum.

SirenaMută: Broscoiule, dar de ce nu-ţi plac?

Broscoiul: de ce nu-mi plac??? Sunt ude!!!!!!

SirenaMută: Dar tu eşti amfibian.

Broscoiul: Şi???

SirenaMută: Păi tu doreşti să trăieşti pe pământ uscat în loc de apă, cu toate că poţi respira sub apă. De ce? Chiar îmi doresc să ştiu.

Broscoiul: dintr-1 singur motiv: pt că lucrurile se îndepărtează de mne plutind pe apă

BestieNY s-a alăturat chat-ului.

BestieNY: Puteţi să începeţi, am sosit.

SirenaMută: Deja am început.

BestieNY: Glumeam.

Dl Anderson: Nu putem fi siguri niciodată cu tine, Bestie. Dar bine ai venit.

BestieNY: Mă mut săptămâna asta. Nu-s sigur unde.

SirenaMută: Am de anunţat ceva astăzi.

Dl Anderson: Ce anume, Sirenă?

SirenaMută: Am decis să-mi pun în aplicare ideea.

Broscoiul: ideea cu trasformarea?

SirenaMută: Da.

BestieNY: De ce ai face un lucru atât de stupid ca acesta?

Dl Anderson: Bestie, nu este politicos.

BestieNY: Dar e stupid! De ce să rişte o vrajă când nu trebuie să o facă?

SirenaMută: M-am gândit mult şi intens la asta, Bestie.

Grizzly s-a alăturat chat-ului.

SirenaMută: Ştiu că va fi şi un risc, unul mare. Dacă nu-l primesc pe tip, voi fi redusă la spuma mării. Dar cred că e un risc pe care trebuie să mi-l asum pentru iubirea adevărată.

Grizzly: Spumă de mare?

Broscoiul: dagostea adevrată merită

BestieNY: Pot să spun ceva?

Broscoiul: Poate cineva să te oprească?

BestieNY: Toţi băieţii sunt măgari. S-ar putea ca tu să dai cu piciorul vieţii tale pentru un tip care nu te merită. Nimeni nu merită să fie transformat

în spumă de mare.

SirenaMută: Nici măcar nu-l cunoşti.

BestieNY: Nici tu. Tu eşti în mare & el e pe pământ!

SirenaMută: Ştiu tot ce trebuie să ştiu. El e perfect.

Broscoiul: snt sigur că e.

BestieNY: Eu sunt doar realist........ ar putea ca nici măcar să nu te observe, nu ai spus tu că ar trebui să renunţi la voce?

SirenaMută: L-am salvat de la înec! Oh, las-o baltă.

Broscoiul: bestie e o bestie, srenă. Nul lăsa să te demoralizeze.

SirenaMută a părăsit chat-ul.

BestieNY: scuze dar e greu să fii o bestie în new york.

Partea a III-a

Castelul

1

În următoarea lună, m-am mutat. Tatăl meu a cumpărat o casă terasată în Brooklyn şi m-a informat că urma să ne mutăm acolo. Magda mi-a împachetat lucrurile, fără să o ajut.

Primul lucru pe care l-am observat au fost ferestrele. Casa avea ferestre demodate care ieşeau în afară, cu rame extravagante în jurul lor. Majoritatea caselor din cartier aveau ferestre cu perdele transparente sau jaluzele, care dădeau spre strada flancată de copaci. Evident că tata nu voia ca eu să mă uit la copaci sau, mai bine zis, ca cineva să nu se uite la mine. Casa noastră avea obloane groase, întunecate şi din lemn, care, chiar şi deschise, blocau aproape toată lumina şi vederea din faţa casei. Simţeam mirosul de lemn proaspăt şi baiţul, aşa că ştiam că erau noi. Existau alarme la fiecare fereastră şi camere de supraveghere la fiecare uşă.

Casa avea cinci etaje, fiecare etaj fiind cam la fel de mare ca întregul nostru apartament din Manhattan. Primul etaj era un apartament complet independent de restul casei, cu propria cameră de zi şi bucătărie. Acolo locuiam eu. Un ecran mare cu plasmă ocupa aproape toată suprafaţa unui perete din sufragerie. Avea un aparat DVD şi întregul stoc de filme Blockbuster. Tot ce are nevoie un invalid. În spatele dormitorului era o grădină atât de goală şi maronie că aproape mă aşteptam să văd nişte ciulini pe acolo. Un gard renovat din lemn se întindea din spate. Cu toate că nu era nici o poartă, exista o cameră de supraveghere ascunsă în gard, în caz că cineva ar fi pătruns prin efracţie. Tata nu voia ca cineva să aibă vreo şansă să mă vadă. Oricum, nu plănuiam să ies.

Continuând cu tema de invalid, exista o cameră de studiu în afara dormitorului cu alt ecran cu plasmă, doar pentru PlayStation. Rafturile de carte erau pline cu jocuri în loc de cărţi.

Baia de la etajul meu nu avea oglindă. Pereţii fuseseră recent vopsiţi şi vedeam conturul locului de unde o oglindă fusese deşurubată şi apoi fusese zugrăvit.

Magda deja terminase de despachetat lucrurile mele – exceptând două lucruri pe care nu-i permisesem să le vadă. Am scos cele două petale de trandafir şi oglinda Kendrei. Le-am pus sub nişte pulovere dintr-un sertar de jos al dulapului. Am urcat scările spre al doilea etaj, care avea altă cameră de zi, o sufragerie şi o a doua bucătărie. Acest loc era prea mare doar pentru noi. Şi de ce ar vrea tata să se mute în Brooklyn?

Baia de aici avea o oglindă. Nu m-am uitat în ea.

Al treilea etaj avea alt dormitor mare, care era decorat ca o cameră de zi, dar gol şi o cameră de studiu fără cărţi. Şi alt ecran cu plasmă.

Al patrulea avea încă trei dormitoare. Cel mai mic avea o valiză în el, pe

care nu am recunoscut-o. Al cincilea etaj avea doar o adunătură de vechituri – mobilă veche şi cutii de cărţi şi discuri, toate învăluite într-o pătură densă de praf. Am strănutat – praful mi-a intrat în blana de bestie mai mult decât o făcea în oamenii obişnuiţi – şi m-am întors în apartamentul meu şi am privit îndelung prin uşile franţuzeşti la gardul grădinii. În timp ce mă uitam prin jur, Magda intră în cameră.

— Ai bătut mult timp la uşă?

— Ah, îmi pare rău. Apoi a început să ciripească precum o veveriţă spaniolă. Îţi place camera, domnule Kyle? E ca pentru tine – o cameră bună şi luminoasă.

— Unde-i tata?

Se uită la ceas.

— El la serviciu. Ştirile acuşi.

— Nu, am spus. Vreau să zic, el unde stă? Unde-i camera lui? Este sus?

— Nu. Magda se opri din ciripit. Nu, domnule Kyle. El nu sus. Eu stau acolo.

— Mă refer când se întoarce.

Magda se uită în jos.

— Eu stau cu tine, domnule Kyle. Îmi pare rău.

— Nu, vreau să spun...

Apoi am priceput. *Eu stau*. Tata nu avea nici o cameră deoarece nu locuia aici. Nu se mută în Brooklyn, doar eu. Şi Magda, noul meu paznic. Îngrijitoarea mea. Doar noi doi, pentru totdeauna, în timp ce tata îşi ducea o existenţă fericită făr'-de-Kyle. M-am uitat prin jur la pereţii fără oglinzi, fără ferestre, fără sfârşit (toţi vopsiţi în culori vesele – cei din cameră erau roşii; ai mei erau verde-smarald). Ar putea ei să mă înghită ca să nu mai rămână nimic în afară de amintirea unui tip arătos care dispăruse? Aş putea să fiu ca tipul acela de la şcoală care murise într-un accident în clasa a şaptea? Toată lumea plânsese, dar acum îi uitasem până şi numele. Pun pariu că toţi o făcuseră, aşa cum mă uitaseră pe mine.

— E drăguţ. M-am îndreptat către noptieră. Aşa că unde-i telefonul?

O pauză.

— Nu.

— Fără telefon? Era o mincinoasă de doi bani. Eşti sigură?

— Domnule Kyle...

— Trebuie să vorbesc cu tata. Plănuieşte să mă... părăsească aici pentru totdeauna fără să-mi zică la revedere... cumpărându-mi DVD-uri – mi-am întins mâna iute, prinzând un raft şi trimiţându-i aproape tot conţinutul pe jos – ca să nu se simtă vinovat pentru că m-a abandonat? Simţeam pereţii verde-deschis prăbuşindu-se peste mine. M-am trântit pe canapea. Unde-i telefonul?

— Domnule Kyle...

— Nu-mi mai spune aşa! Am mai trântit nişte DVD-uri. Pari o imbecilă

spunând aşa. Cu cât te plăteşte ca să stai cu mine? Ţi-a triplat salariul ca să te oblige să stai aici cu ciudatul său fiu, ca să-mi fii paznicul închisorii şi să-ţi ţii pliscul închis? Ei bine, poţi să-ţi iei la revedere de la slujbă dacă eu fug. Tu ştii asta, nu-i aşa?

Continuă să privească ţintă la mine. Voiam să-mi ascund faţa. Mi-am amintit ce spusese în acea zi, despre cum îi era frică pentru mine.

— Sunt rău, ştii doar, i-am spus. Din cauza asta arăt cum arăt. Poate că într-o noapte am să vin să te iau din somn. Nu cumva oamenii din ţara ta cred în acele lucruri – voodoo şi progenitura Satanei?

— Nu. Noi credem...

— Ştii ce?

— Da?

— Nu-mi pasă de ţara ta. Nu-mi pasă de nimic ce are legătură cu tine.

— Ştiu că eşti trist...

Am simţit o undă crescând în capul meu, ţâşnindu-mi prin nas. Tatăl meu mă ura. Nici măcar nu mă voia în aceeaşi casă cu el.

— Te rog, Magda, te rog lasă-mă să vorbesc cu el. Trebuie. Nu o să te concedieze doar pentru că m-ai lăsat să vorbesc cu el. N-ar putea găsi pe nimeni altcineva care să stea cu mine.

M-a privit îndelung. În cele din urmă, a clătinat din cap.

— Am să-ţi aduc telefonul. Sper că o să te ajute. Eu încerc.

Plecă. Voiam să o întreb ce anume însemna „Eu încerc”.

Că încercase să-i vorbească tatei să stea cu mine, să fie uman, dar că a dat greş? Am auzit-o târşâindu-şi picioarele sus către camera ei, care probabil că era cea cu valizele. Dumnezeule, doar pe ea o aveam. Ar putea să-mi otrăvească mâncarea dacă deveneam prea insuportabil. Dar cui îi păsa? Am îngenuncheat pe podea să adun DVD-urile pe care le aruncasem. Era greu cu gheare, dar măcar mâinile mele încă aveau aceeaşi formă, cu degetul mare ca al unei gorile, nu chiar ca laba unui urs. După câteva minute, Magda se întoarse aducând cu ea un telefon mobil. Deci într-adevăr casa nu avea serviciu telefonic. Halal tată aveam.

— Am... am adunat aproape toate lucrurile pe care le-am aruncat. Am gesticulat cu braţele pline de lucruri. Îmi cer scuze, Magda.

Ridică din sprânceană, dar spuse:

— E în regulă.

— Ştiu că nu e vina ta că tata e... Am ridicat din umeri.

Luă jocurile pe care eu încă le ţineam.

— Vrei să-l sun eu?

Am dat din cap şi am luat telefonul.

— Vreau să vorbesc cu el singur.

Încuviinţă, apoi puse jocurile înapoi pe raft şi ieşi din cameră.

— Ce e, Magda? Din vocea tatei ţâşnise iritarea când răspunse. Nu va fi

mai bine când avea să audă că eram eu.

— Nu e Magda. Sunt eu, Kyle. Trebuie să vorbim despre nişte lucruri.

— Kyle, sunt în mijlocul a...

— Mereu eşti. Nu va dura mult. Va dura mai puţin să asculţi ceea ce am de spus decât să te certi cu mine.

— Kyle, ştiu că nu vrei să fii acolo, dar sincer e mai bine. Am încercat să te fac să te simţi confort...

— M-ai abandonat aici.

— Fac ceea ce e mai bine pentru tine, te protejez de oamenii care se holbează, oameni care ar încerca să te folosească pentru propriul lor avantaj şi...

— Asta-i doar o mare prostie. M-am uitat în jur la pereţii verzi care se apropiau de mine. Tu te protejezi doar pe tine însuţi. Nu vrei ca lumea să ştie despre mine.

— Kyle, conversaţia s-a terminat.

— Nu, nu s-a terminat. Să nu-mi închizi telefonul! Dacă faci asta, am să mă duc la NBC şi am să le acord un interviu. Jur pe Dumnezeu că am să o fac chiar acum!

Asta l-a oprit.

— Ce doreşti, Kyle?

Îmi doream să mă duc la şcoală, să am prieteni, să revină totul la normal, aşa cum fusese înainte. Asta nu avea să se întâmple. Aşa că am spus:

— Uite, există câteva lucruri de care am nevoie. Fă rost de ele pentru mine, iar eu voi face ceea ce tu îţi doreşti. Altfel, voi pleca. Prin obloanele aproape opace, vedeam cerul întunecat.

— Ce lucruri, Kyle?

— Am nevoie de un computer cu internet. Ştiu că eşti îngrijorat că am să fac vreo nebunie, cum ar fi să spun presei să vină aici şi să-mi facă poze. *Să le spun că sunt fiul tău*. Dar nu o voi face – nu dacă tu vei face ceea ce-ţi cer. Vreau doar să fiu în stare să văd că lumea merge în continuare şi poate... Nu ştiu, poate să mă alătur unui e-grup sau ceva de genul ăsta. Asta sunase atât de neconvingător că aproape a trebuit să-mi acopăr urechile ca să nu aud patetismul din ea.

— Bine, bine. Am să mă ocup de asta.

— Al doilea lucru, vreau un meditator.

— Un meditator? N-aş putea spune că erai vreun elev strălucit.

— Acum e altceva. Acum n-am nimic altceva de făcut.

Tata nu a răspuns, aşa că am continuat.

— În plus, dacă se întâmplă să scap de asta? Vreau să spun, am ajuns aşa într-o zi. Poate că în altă zi voi fi mai bine. Poate că vrăjitoarea o să-şi schimbe părerea şi o să mă transforme la loc. Spusesem asta, cu toate că ştiam că nu avea să se întâmple, iar el nu mă crezuse. În subconştient, încă

mai credeam că poate voi reuşi să cunosc pe cineva, o fată, poate online. De asta voiam un computer. Nu prea înţelegeam de ce voiam un meditator. Tata avea dreptate – urâsem şcoala. Dar acum, că-mi fusese luată, o voiam. În plus, un meditator va fi cineva cu care voi putea vorbi. Se pare doar că va trebui să ţin pasul.

— În regulă. Am să caut pe cineva. Ce altceva?

Am respirat adânc.

— Al treilea lucru este că nu vreau ca tu să mă vizitezi.

Spusesem asta pentru că ştiam că nu avea oricum să o facă.

Tata oricum nu voia să mă vadă. Înţelesesem asta foarte bine. Dacă ar veni, ar fi doar fiindcă ar simţi că trebuia să o facă. Nu voiam asta, nu voiam să stau acolo, aşteptând să văd dacă el ar apărea şi să mă întristez în fiecare zi că nu o făcea.

Am aşteptat să văd dacă avea să se certe cu mine, pretinzând că era un tată bun.

— Bine, a spus el. Dacă asta vrei tu, Kyle.

Tipic.

— Este ceea ce vreau eu.

Am închis înainte să-mi schimb părerea şi să-l implor să vină înapoi.

2

Tata s-a mişcat repede. Meditatorul a apărut o săptămână mai târziu.

— Kyle. Am observat că Magda nu m-a mai strigat domnule Kyle după ce am ţipat la ea. Asta a făcut-o mai puţin enervantă. El este Will Fratalli. El e profesor.

Tipul de lângă ea era înalt, cam la treizeci de ani şi avea faţa unui tocilar adevărat. Avea un câine cu el, un labrador auriu, şi purta blugi demodaţi, prea lungi ca să fie încăpători, dar nu îndeajuns de mari ca să fie mişto şi o cămaşă albastră încheiată cu nasturi până jos. Evident şcoală publică şi nici măcar o şcoală publică mişto. Bărbatul făcu un pas în faţă.

— Bună, Kyle!

Nu a fugit ţipând când m-a văzut. Acesta era un punct în favoarea sa. Pe de altă parte, nu se uitase la mine. Cumva se uitase pe lângă mine.

— Aici, am făcut cu mâna. Asta nu o să meargă dacă nu poţi nici măcar să mă priveşti.

Câinele scoase un mârâit uşor.

Tipul, Will, râse.

— Asta ar putea fi un pic dificil.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că sunt orb.

Oh.

— Şezi, Pilot! spuse Will. Dar Pilot se tot mişca, refuzând să şadă.

Ăsta era un univers total alternativ. Tata căutase şi găsise sau, mai bine zis, o pusese pe secretara sa să caute un meditator orb, ca acesta să nu poată vedea cât de urât eram.

— Oh, uau, îmi cer scuze. Acesta este... acesta este câinele tău? Va locui aici? Tu vei locui aici? Nu întâlnisem niciodată înainte o persoană oarbă, cu toate că îi văzusem în staţiile de metrou.

— Da. Will gesticulă către câine. El e Pilot. Vom locui amândoi aici. Tatăl tău a avut parte de o târguială grea.

— Pun pariu. Ce ţi-a spus despre mine? Îmi cer scuze. Nu vrei să stai jos? L-am luat de braţ.

El mă împinse.

— Te rog, nu face asta.

— Scuze. Încercam să fiu de folos.

— Nu apuca lumea. Ţi-ar plăcea ca şi tu să fii apucat? Dacă îţi doreşti să oferi ajutor, întreabă mai întâi dacă are nevoie de el.

— Bine, bine, scuze. Acesta nu era un început bun. Dar trebuia să mă înţeleg cu acest tip. Ai nevoie?

— Îţi mulţumesc, nu. Pot să mă descurc.

Folosind un baston pe care, de asemenea, nu-l zărisem, îşi găsi drumul în jurul canapelei şi se aşeză. Câinele continuă să se uite la mine, de parcă eram vreun animal care i-ar putea ataca stăpânul. Scoase un alt mârâit subţire.

— Îţi spune el pe unde să mergi? am întrebat. Nu eram speriat. Ştiam că, dacă Pilot mă muşca, mă voi vindeca imediat, M-am înclinat şi am privit fix în ochii câinelui. *Este în regulă*, am gândit. Câinele se aşeză, apoi se întinse. Mă privi fix şi el, dar se opri din mârâit.

— Nu chiar. Îmi găsesc singur drumul, dar, dacă sunt pe cale să zbor de pe scări, el se opreşte.

— Nu am avut niciodată un câine, am spus, gândindu-mă la cât de prost sunase după ce spusesem asta. Bietul copil frustrat din New York.

— Nu o să-l ai nici pe acesta. Este al meu.

— Înţeleg. *A doua lovitură*. Stai calm. M-am aşezat pe fotoliul din faţa lui Will. Câinele a continuat să se uite la mine, dar privirea era diferită, de parcă încerca să-şi dea seama dacă eram un animal sau un om. Ce ţi-a spus tatăl meu despre mine?

— A spus că eşti un invalid care are nevoie de meditaţii ca să continue studiile. Eşti un elev foarte serios, îmi dau seama.

Am râs.

— Invalid, ha? Invalid era corect. Ca în *in*valid. Nevalabil. A menţionat cumva ce boală am?

Will îşi schimbă poziţia de pe canapea.

— De fapt, nu. Era ceva ce voiai să discutăm?

Am aprobat printr-o mişcare a capului, înainte să-mi dau seama că el nu mă putea vedea.

— Ceva ce vrei să ştii. Vezi tu, faza e că sunt perfect sănătos. Doar că sunt un monstru.

Sprâncenele lui Will s-au ridicat la cuvântul *monstru*, dar nu a spus nimic.

— Nu, pe bune. În primul rând, am păr pe tot corpul. Mult păr, aşa cum au câinii. De asemenea, am colţi şi gheare. Astea sunt punctele mele rele. Punctul bun este că se pare că-s făcut din Teflon. Taie-mă şi mă voi vindeca. Aş putea fi un supererou, exceptând că, dacă aş încerca vreodată să salvez pe cineva dintr-o clădire în flăcări, o singură privire dacă mi-ar arunca, ar rupe-o la fugă spre flăcări ţipând.

M-am oprit. Will tot nu-mi răspunse, ci doar mă privi de parcă aproape că mă putea vedea mai bine decât alţi oameni, de parcă vedea cum fusesem eu înainte.

În cele din urmă, spuse:

— Ai cam terminat?

Cam terminat? Cine vorbea aşa?

— Ce vrei să spui?

— Sunt orb, nu prost. Nu vei fi în stare să-mi bagi minciuni în cap.

Fusesem sub impresia... tatăl tău a spus că tu voiai un meditator. Dacă nu ăsta e scopul... Se ridică.

— Nu! Nu înţelegi. Nu încerc să te mint. Ceea ce spun e adevărat. M-am uitat la câine. Pilot ştie asta. Nu poţi să-ţi dai seama cât de speriat e? Mi-am întins braţul spre Will. Câinele scoase un alt mârâit, dar m-am uitat în ochii săi, apoi s-a oprit. Poftim. Atinge-mi braţul.

Mi-am ridicat mâneca, iar Will mi-a atins braţul. Îşi retrase mâna. Ăsta e... nu e un palton pe care-l porţi sau ceva asemănător?

— Simte-o. Nici o cusătură. Mi-am întors braţul, ca să poată pipăi şi dedesubt. Nu pot să cred că nu ţi-a spus.

— A avut în schimb câteva... condiţii ciudate pentru angajarea mea.

— Cum ar fi?

— Mi-a oferit un salariu enorm şi folosirea unui card de credit pentru toate cheltuielile – nu pot să spun că am avut ceva de obiectat. Mi-a cerut să locuiesc aici. Salariul a fost plătit printr-o corporaţie şi nu am voie să întreb niciodată cine e el sau de ce m-a angajat. Mi s-a cerut să semnez un contract pe trei ani, terminabil la dorinţa sa. Dacă voi sta trei ani, el îmi va plăti toate taxele de student şi mă va trimite la un program de doctorat. În final, a trebuit să fiu de acord să nu spun povestea mea presei sau să scriu o carte. Am bănuit mai degrabă că tu erai o vedetă de cinema.

Am râs la asta.

— Ţi-a spus cine e?

— Un om de afaceri, a spus.

Şi a crezut că eu nu-ţi voi spune?

— O să discutăm, am spus. E de presupus... că totuşi vrei să lucrezi aici, acum că ştii că nu sunt o vedetă de cinema, că sunt doar un monstru?

— Îţi doreşti să mă ai aici?

— Da. Tu eşti prima persoană care a vorbit cu mine în ultimele trei luni, în afară de doctori şi de menajeră.

Will încuviinţă.

— Atunci îmi doresc să lucrez aici. De fapt, cam voiam să renunţ când am crezut că eşti o vedetă de cinema, dar aveam nevoie de bani. Îşi întinse mâna. Eu i-am luat-o pe a sa. Mă bucur să lucrez cu tine, Kyle!

— Kyle Kingsbury, fiul lui Rob Kingsbury. Am dat mâna cu el, bucurându-mă de expresia sa şocată. Ai spus cumva că tata ţi-a dat un card de credit?

3

S-ar putea spune că Will şi cu mine am sărit asupra cardului tatei în săptămâna următoare. Prima oară am comandat cărţi, deoarece eram un elev atât de serios acum. Manuale, dar şi romane, şi versiunile Braille[16] pentru Will. Era destul de mişto să-l văd cum citea folosindu-şi mâinile. Am cumpărat mobilă şi un satelit radio pentru camera lui Will. El a încercat să spună că nu ar trebui să cheltuim în halul acesta, dar nu a obiectat prea tare.

I-am spus lui Will despre Kendra şi despre blestem.

— Ridicol, spuse el. Vrăjitoarele nu există. Trebuie să fie vreo stare medicală.

— Asta pentru că nu poţi să mă vezi. Dacă ai putea, ai crede cu siguranţă în vrăjitoare.

I-am povestit despre cum trebuie să găsesc dragostea adevărată ca să rup blestemul. Cu toate că a spus că nu credea, bănuiesc că în cele din urmă m-a crezut oarecum.

— Aleg o carte care cred că o să-ţi placă. Will îşi îndreptă degetul spre masă. Am ridicat cartea, *Cocoşatul de la Notr*e *Dame*.

— Eşti nebun? Are, cum să-ţi zic, cinci sute de pagini.

Will ridică din umeri.

— Acordă-i o şansă. Are o mulţime de acţiune. Dacă se dovedeşte că nu eşti destul de inteligent să o citeşti, vom alege altceva.

Dar am citit-o. Orele şi zilele treceau, aşa că eu citeam. Îmi plăcea să citesc în camerele de la al cincilea etaj. Acolo am o canapea veche pe care am tras-o la o fereastră. Stăteam ore întregi, uneori citind, uneori uitându-mă la valurile de oameni de jos mergând spre staţia de metrou sau ieşind la cumpărături, tineri de vârsta mea mergând la şcoală sau chiulind. Mi se părea că îi cunosc pe toţi.

Dar am şi citit despre Quasimodo, cocoşatul, care locuia în Catedrala Notre Dame. Ştiam de ce Will îmi sugerase cartea, desigur, deoarece Quasimodo era ca mine, încuiat departe undeva. Iar în camera mea de la al cincilea etaj, de unde aveam o panoramă asupra oraşului, mă simţeam ca el. Quasimodo îi urmărea pe parizieni şi pe o frumoasă ţigancă, Esmeralda, care dansa în depărtare. Eu urmăream Brooklyn-ul.

— Autorul acela, Victor Hugo, probabil că a fost un tip amuzant, i-am spus lui Will la una dintre sesiunile noastre de meditaţii. Cred că mi-ar fi plăcut să-l am la o petrecere.

Eram sarcastic. Cartea era cu adevărat deprimantă, ca şi cum autorul îi

---

[16] Cărţi special concepute pentru cei cu deficienţe de vedere, având la bază alfabetul Braille, creat de Louis Braille în 1825. Literele alfabetului sunt compuse din puncte ieşite în relief care pot fi simţite cu ajutorul degetelor. (n.tr.)

ura pe oameni.

— El a fost subversiv, totuşi, spuse Will.

— De ce? Deoarece l-a făcut pe preot tipul cel rău şi pe tipul urât cel bun?

— Asta a fost numai o parte. Vezi, eşti destul de inteligent ca să citeşti acea carte lungă.

— Nu e o carte grea. Ştiam ce urmărea Will: să mă facă să încerc şi mai mult. Chiar şi-aşa, am zâmbit. Nu m-am gândit niciodată că aş fi inteligent. Câţiva dintre profesorii mei mi-au spus că eram, că nu luam note mari deoarece nu mă concentram, ceea ce reprezintă lucrul pe care profesorii îl spun ca să te bage în probleme cu părinţii. Dar poate că era adevărat. Mă întrebam că poate de când eram urât devenisem mai deştept. Will a spus că, atunci când o persoană este oarbă, celelalte simţuri – ca auzul şi mirosul – devin mai puternice, prin compensaţie. Aş putea să devin mai deştept ca să compenseze hidoşenia?

De obicei, citeam dimineaţa şi vorbeam după-amiaza. Will mă chemă în jurul orei unsprezece.

Într-o sâmbătă, Will nu mă chemă. Nu îmi dădusem seama de asta prima oară, deoarece citeam o importantă parte din carte, unde Quasimodo o salvează pe Esmeralda de la execuţie, apoi o duce în catedrală, ţipând „Sanctuar! Sanctuar!”. Dar, chiar dacă Quasimodo a salvat-o pe Esmeralda, ea nici măcar nu-l putea privi. Era prea urât.

Şi mai vorbeşti despre depresie! Auzisem ceasul bătând de amiază. Am decis să cobor.

— Will! Trezeşte-te şi zâmbeşte! E timpul să insuflăm ştiinţa!

Dar Magda mi-a ieşit în întâmpinare pe palierul celui de-al treilea etaj.

— Nu e aici, Kyle. A avut o întâlnire, foarte importantă. A spus să-ţi zic că eşti liber azi.

— Sunt liber toată viaţa.

— O să se întoarcă în curând.

Nu mai voiam să citesc, aşa că, după prânz, m-am logat pe internet. În săptămâna anterioară, găsisem acest minunat site web unde puteai să vezi o imagine-satelit a lumii. Până acum, găsisem doar Empire State Building, Central Park[17] şi Statuia Libertăţii. Îmi găsisem chiar şi casa. Cât de mişto ar fi să găsesc Catedrala Notre Dame din Paris? Am încercat din nou New Yorkul, scrutând cu un efect de apropiere a imaginii de la Empire State Building către catedrala St. Patrick[18]. Era Notre Dame la fel de mare ca St. Patrick? Chiar aveam nevoie de un atlas şi de un ghid de călătorie. Le-am comandat online.

Apoi, de vreme ce eram online şi nu aveam nimic de făcut, am intrat pe

---

[17] Empire State Building este un zgârie-nori cu 102 etaje şi a fost timp de patruzeci şi unu de ani cea mai înaltă clădire din lume; Central Park este cel mai cunoscut parc din New York, având 3,41 km^2. (n.tr.)

[18] St. Patrick's Cathedral este o catedrală catolică din New York, decorată în stil neogotic. (n.tr.)

MySpace.com. Auzisem despre oameni din şcoală care se împrieteniseră online. Poate că puteam găsi pe cineva în acest fel, să o fac să mă iubească prin IM[19], apoi cumva să explic uşor despre întreaga fază cu bestia, mai târziu.

M-am logat pe MySpace şi am căutat fete. Încă aveam un profil de când eram Kyle Normalul. Nu încercasem niciodată înainte să întâlnesc pe cineva pe MySpace, niciodată nu trebuise. Aşa că am mai adăugat câteva poze, câteva descrieri şi am răspuns la toate întrebările despre interesele mele (hochei), filmul preferat [*Mândrie şi Prejudecată* – Sloane mă făcuse să-l văd şi l-am urât la fiecare minut, dar ştiam că fetele se dădeau în vânt după aşa ceva) şi eroii mei (tatăl meu, desigur – suna sensibil). Pentru secţiunea *Pe cine mi-aş dori să cunosc*, am scris „dragostea mea adevărată" deoarece era adevărat.

Începusem să caut. Nu exista nici o categorie pentru vârsta mea, aşa că am încercat vârstele 18 spre 20, de vreme ce ştiam că toată lumea minţea despre asta oricum. Găsisem şaptezeci şi cinci de profiluri.

Am apăsat pe câteva dintre ele. Multe se dovediseră a fi site-uri pentru sex plătit. Am încercat să evit orice profil ce avea cuvântul *pervers* în el, dar, în cele din urmă, am găsit unul care suna normal. Numele membrei era Shygrrl23, dar profilul ei nu indică o fire timidă.

Sunt considerată a fi o tipă rară. Nu cred că mai există cineva ca mine. Sunt o blondă cu ochi albaştri de 1,58 metri. Ei bine, vezi pozele. Îmi place să dansez şi să-mi petrec timpul cu prietenii mei. Îmi plac oamenii care ştiu să se distreze cu adevărat. Îmi place, de asemenea, să merg la petreceri. Merg la UCLA[20]*, unde studiez să devin actriţă. Îmi place să mă distrez şi să trăiesc viaţa la maximum...*

M-am uitat la oglindă.

— Arată-mi-o pe Shygrr123, i-am spus.

Oglinda arătă o sală de clasă şi se poziţionă asupra unei fete – o fată care în mod sigur nu era mai mare de doisprezece ani. Am apăsat pe butonul de întoarcere de pe tastatură.

Am dat click pe alt profil şi apoi pe altul. Am încercat să aleg profiluri care erau în alte state, deoarece nu aveam să le întâlnesc prea curând. La urma urmelor, ce aveam să le spun! „Eu sunt bestia cu floarea galbenă de la rever?" Aveam doi ani să mă îndrăgostesc şi să o facă să mă iubească.

— Arată-mi-o pe Stardancer112, i-am comandat oglinzii.

Avea cam patruzeci de ani.

În următoarele trei ore, am căutat pe MySpace şi Xanga. De fapt *trolat* ar fi un termen mai potrivit. Următoarele profile peste care m-am uitat s-au

---

[19] IM, Instant Messaging, Mesaje Instant, messinger. (n. tr.)

[20] University of California, Los Angeles, de obicei cunoscută ct UCLA, este o universitate din Statele Unite ale Americii. (n.tr.)

dovedit a fi:

O casnică de peste 40 care cerea o poză nud

Un tip bătrân

O fetiţă de 10 ani

Un ofiţer de poliţie.

Cu toţii spuneau că erau de vârsta mea şi că erau femei. Speram că poliţaiul era acolo ca să îi prindă pe ceilalţi perverşi. Am scris un avertisment pentru fetiţa de zece ani, iar ea mi-a scris înapoi, ţipând că nu eram maică-sa.

Magda intră cu aspiratorul.

— Ah, nu ştiam că eşti aici, Kyle. Este în regulă dacă aspir prin cameră?

— Sigur. Sunt doar pe internet. Am zâmbit. Încercând să găsesc o fată.

— O fată? Veni mai aproape şi se uită la ecran. Ah. Cumva se încruntase şi m-am gândit că nici măcar nu eram sigur dacă ea ştia ce era aceea o cameră de chat sau ceea ce era internetul, ca să fiu sincer. Bine, voi fi foarte tăcută. Îţi mulţumesc.

M-am mai uitat puţin. Existau câţiva oameni care păreau normali, dar nici unul nu era online. Mă voi întoarce.

Apoi am petrecut altă jumătate de oră căutând pe Google cuvinte ca *bestie*, *transformare*, *vrajă*, *blestem* – ştii tu, doar ca să văd dacă acest tip de lucru i se mai întâmplase altcuiva, în afară de poveştile fraţilor Grimm sau de *Shrek*. Am găsit cel mai ciudat site web, realizat de un anume tip pe nume Chris Anderson, cu toate tipurile de chat-uri listate, incluzând unul despre oameni care se transformaseră în alte lucruri. Era probabil doar un grup de adolescenţi, plin de tipurile de oameni cărora le plăcea să scrie fan-ficţiune *Harry Potter*. Totuşi, plănuisem să mă întorc acolo într-o altă zi.

În cele din urmă, m-am delogat. Îl auzisem pe Will ajungând cu câteva ore mai devreme, dar nu venise să stăm de vorbă.

— Will, ziua de vacanţă s-a terminat! am zbierat.

Nici un răspuns. Am verificat celelalte etaje. Nici urmă de Will. În cele din urmă, m-am întors în apartamentul meu.

— Kyle, tu eşti? Vocea se auzi din grădină. Nu mai fusesem acolo din prima zi. Era prea deprimant să te uiţi la un gard de lemn de aproape trei metri înălţime pe care tata îl înălţase pentru ca oamenii să nu mă vadă, aşa că ţineam perdelele trase.

Dar Will era afară.

— Puţin ajutor aici, Kyle?

Am păşit în afară. Will era înconjurat de ghivece şi plante, şi pământ, şi lopeţi. De fapt, era blocat la perete de un sac imens cu pământ.

— Will, arăţi ca naiba! am ţipat prin uşa de sticlă.

— Nu pot să spun cum arăţi tu, spuse el. Dar, dacă arăţi precum spui tu, arăţi ca un măgar. Te rog, ajută-mă.

M-am dus şi l-am ajutat să ridice sacul de pământ. Acesta s-a împrăştiat

peste tot, în mare parte pe Will.

— Scuze!

Abia atunci am văzut că el planta tufe de trandafiri, duzini de tufe. Trandafiri în cândva-goalele straturi de flori, trandafiri în ghivece şi trandafiri agăţători căţărându-se pe spalieri. Roşii, galbeni, roz şi, cel mai rău dintre toate, trandafiri albi care îmi aminteau de ceea ce se sfârşise prin a fi cea mai cumplită noapte din viaţa mea. Nu voiam să-i privesc şi totuşi am păşit mai departe. Am întins mâna să ating unul. Am sărit. Un spin. Ghearele îmi ieşiră. Ca leul şi şoarecele, am gândit. Am tras spinul şi a ieşit. Rana se închise.

— Ce e cu trandafirii? am întrebat.

— Îmi place să grădinăresc şi felul în care miros trandafirii. M-am săturat să te văd plimbându-te prin casă cu perdelele trase. M-am gândit că poate o grădină ar putea înveseli lucrurile. Am decis să-ţi urmez sfatul cu cheltuitul banilor tatălui tău.

— Cum de ştii că perdelele sunt trase?

— O cameră este rece când totul e închis şi gol. Nu ai văzut soarele de când am venit eu aici.

— Crezi că plantând nişte flori o să schimbe asta? Am tras un pumn într-o tufă de trandafiri. S-a răzbunat înţepându-mă în mână. Sigur, voi fi ca unul dintre acele filme de pe canalul Lifetime – „Viaţa lui Kyle era pustie şi disperată. Apoi un dar de trandafiri a schimbat totul". Asta crezi tu?

Will dădu din cap.

— Oricui îi prinde bine puţină frumuseţe...

— Ce ştii tu despre frumuseţe? Nu mă cunoşti de la nimeni.

— Nu am fost orb dintotdeauna. Când am fost mic, bunica mea avea o grădină de trandafiri. Mi-a arătat cum să-i îngrijesc. „Un trandafir îţi poate schimba viaţa", obişnuia ea să spună. A murit când aveam doisprezece ani. În acelaşi an, am început să-mi pierd vederea.

— Ai început? Dar credeam, mda, un trandafir îţi poate schimba viaţa.

— La început, nu vedeam noaptea. Apoi vedere îngustată, care m-a înnebunit pentru că nu puteam să mai joc baseball, ceea ce era oribil deoarece eram destul de bun. În cele din urmă, abia am mai putut vedea.

— Uau, asta probabil că te-a înspăimântat.

— Mulţumesc pentru simpatie, dar nu derula toate filmele Lifetime asupra mea. Will mirosi un trandafir roşu. Mirosul îmi aminteşte de acele vremuri. Le pot vedea în mintea mea.

— Eu nu simt deloc mirosul.

— Încearcă, dar cu ochii închişi.

Am făcut aşa. Mi-a atins umărul, ghidându-mă spre flori.

— OK, miroase acum.

Am inhalat. Avea dreptate. Aerul era plin cu parfumul trandafirilor. Dar îmi aduse aminte mirosul acelei nopţi. Mă puteam vedea pe scenă cu Sloane,

apoi în camera mea cu Kendra. Am simţit o mişcare în stomac. M-am dat înapoi.

— Cum de ai ştiut pe care să îi cumperi? Ochii încă îmi erau închişi.

— Am comandat ce voiam şi speram să fie cel mai bun. Când tipul cu livrările a venit, i-am codat-color. Pot vedea culorile puţin.

— O, da? Încă ţineam ochii închişi. Atunci, ce culoare au aceştia?

Will îmi dădu drumul.

— Aceştia sunt cei din ghivecele cu faţa lui Cupidon pe ele.

— Dar ce culoare au?

— Cei din ghiveciul cu Cupidon sunt albi.

Mi-am deschis ochii. Albi. Trandafirii care îmi aduseseră înapoi o amintire atât de puternică erau albi. Mi-am amintit-o pe Magda spunând: „Aceia care nu ştiu cum să privească lucrurile preţioase în viaţă nu vor fi niciodată fericiţi”.

— Vrei să mă ajuţi să îi plantez şi pe ceilalţi? întrebă Will.

Am ridicat din umeri.

— Măcar e ceva de făcut.

Will îmi arătă cât de mult pământ să pun în ghiveci şi cum să pun muşchi de turbă şi îngrăşământ de plante.

— Copilul de oraş nu a mai făcut asta niciodată? mă tachină el.

— Florarul livra un aranjament în fiecare săptămână.

Will râse, apoi spuse:

— Eşti atât de serios.

Am scărmănat în containerul de plastic ca să scot pământul, aşa cum îmi arătase Will, apoi am ridicat planta şi am pus-o în strat.

— Magdei îi plac trandafirii albi.

— Ar trebui să îi duci câţiva.

— Nu ştiu.

— De fapt, ea a fost cea care a sugerat grădina. Mi-a spus că îţi petreci dimineţile la ultimul etaj, privind intens pe fereastră. „Ca o floare, căutând soarele” a fost ceea ce a spus ea. E îngrijorată pentru tine.

— De ce ar fi?

— Nu am nici o idee. Poate că e bună la inimă.

— Nici gând. Este din cauză că e plătită pentru a face asta.

— Ea e oricum plătită, fie că tu eşti sau nu fericit, am dreptate?

Avea dreptate. Nu avea niciun sens. Nu fusesem cu Magda decât insolent, dar uite-o acum, făcând lucruri în plus pentru mine. Şi Will făcea la fel.

Am început o altă gaură.

— Mersi pentru asta, Will.

— N-ai pentru ce. Şută sacul de îngrăşământ pentru plante în direcţia mea, pentru a-mi aminti că asta trebuia să pun în ghiveci apoi.

Mai târziu, am ales trei trandafiri albi şi i-am dus Magdei. Voisem să îi dau

personal, dar, când am ajuns sus, m-am simţit stupid. Aşa că i-am lăsat lângă cuptorul unde gătea. Speram că va şti că erau de la mine, şi nu de la Will. Dar, când a coborât să-mi aducă tava cu cina, am pretins că eram în baie şi am ţipat la ea să o lase lângă uşă.

4

În acea noapte, pentru prima dată de când mă mutasem în Brooklyn, am ieşit pe stradă. Am aşteptat până s-a înserat şi, cu toate că era abia începutul lui octombrie, purtam un palton mare cu o glugă, pe care mi-am tras-o peste faţă. Mi-am înfăşurat o eşarfă în jurul bărbiei şi a obrajilor. Mergeam aproape de clădiri, întorcându-mă, ca oamenii să nu mă vadă, cufundându-mă în alei ca să evit să mă apropii prea tare de cineva. Nu ar trebui să fac asta, m-am gândit. Eu sunt Kyle Kingsbury. Sunt cineva special. Nu ar trebui să fiu nevoit să mă furişez pe alei, ascunzându-mă în spatele tomberoanelor de gunoi, aşteptând ca vreun străin să urle „Monstru”. Ar fi trebuit să fiu laolaltă cu oamenii. Şi totuşi mă furişam şi mă ascundeam şi, cu puţin noroc, rămâneam neobservat. Acesta era lucrul ciudat. Nimeni nu mă observa, chiar şi cei care păreau să se uite direct la mine. Ireal.

Ştiam unde voiam să merg. Gin Elliott, din clasa mea de la Tuttle, avea cele mai tari petreceri la casa părinţilor lui din SoHo, când aceştia plecau. Mă uitasem în oglindă, aşa că ştiam că aveau să fie plecaţi weekendul acesta. Nu mă puteam duce la petrecere – nu ca un străin şi în mod cert nu ca eu însumi, ca un Kyle Kingsbury redus la nimic.

Dar m-am gândit că poate – doar poate – aş fi fost în stare să stau afară şi să-i urmăresc pe oameni intrând şi ieşind. Desigur, aş putea să-i urmăresc din Brooklyn. Dar voiam să fiu acolo. Nimeni nu m-ar recunoaşte. Singurul meu risc era că poate cineva m-ar fi zărit; aş putea fi capturat, ţinut ca un monstru, poate să fiu transformat în creatură de grădină zoologică. Nu era un risc mic. Dar singurătatea mă făcea mai curajos. Puteam să o fac.

Şi totuşi oamenii treceau pe lângă mine, părând să se uite, dar nevăzându-mă pe mine.

Să îndrăznesc să iau metroul? Am îndrăznit. Era singura cale. Am găsit staţia pe care o văzusem de nenumărate ori de la fereastra mea şi, îndepărtând din nou gândul că aş putea fi închis într-o grădină zoologică şi prietenii mei venind acolo în excursii să mă vadă, am cumpărat un card de metrou şi am aşteptat următorul tren.

Când a ajuns, nu era multă lume. Orele de vârf trecuseră. Totuşi, m-am aşezat departe de ceilalţi pasageri, luând cel mai oribil loc din spate. M-am uitat pe fereastră. Chiar şi-aşa, o femeie care stătea pe un scaun aproape de mine s-a mutat când eu m-am aşezat. Am privit-o, reflectându-se în geam, în timp ce a trecut pe lângă mine, ţinându-şi respiraţia. Ar fi putut să-mi vadă reflexiile animalice dacă s-ar fi uitat. Dar nu o făcuse, ci doar se îndepărtase, mergând împotriva mişcării trenului, încreţindu-şi nasul de parcă mirosise ceva urât. Se duse să se aşeze în partea cea mai îndepărtată a vagonului, dar nu spuse nimic.

Apoi mi-am dat seama. Desigur! Era cald. Cu paltonul meu mare şi eşarfa arătam ca un vagabond. Asta credeau oamenii de pe stradă şi din tren că sunt. De asta nu se uitaseră la mine. Nimeni nu se uita la vagabonzi. Eram invizibil. Puteam să merg pe străzi şi, în timp ce îmi ţineam faţa cumva ascunsă, nimeni nu m-ar fi putut observa. Era libertate, într-un fel.

Şi mai curajos, m-am uitat în jur. Destul de sigur, nici o privire nu a întâlnit-o pe a mea. Toţi oamenii se uitau în cărţi sau la prietenii lor, sau doar... în altă parte.

Am ajuns pe Spring Street şi am ieşit, nefiind foarte grijuliu de data aceasta. Mi-am croit drumul de-a lungul străzilor mai luminoase, trăgându-mi eşarfa mai aproape de gât, ignorând sentimentul de sufocare şi stând la o parte. Marea mea frică era să nu mă vadă Sloane. Dacă făcuse greşeala să le spună tuturor despre mine, şi-ar fi bătut joc de ea în mod sigur. Iar apoi ea ar fi fost dornică să mă arate cu degetul, aşa încât ei să ştie că nu minţise.

Am ajuns la apartamentul lui Gin. Avea portar, deci nu puteam ajunge pe hol. Oricum nu voiam, nu voiam să am de-a face cu lumina, cu fetele, cu faptul că petrecerea era în toi fără mine, de parcă eu nu contam. Era un ghiveci mare lângă uşă. Am aşteptat până ce nimeni nu era prin apropiere, apoi m-am furişat, făcându-mă confortabil lângă el. Un miros familiar umplu aerul şi am privit ghiveciul. Trandafiri roşii. Will ar fi fost mândru de mine pentru că-mi dădusem seama.

Petrecerea probabil că începuse în jur de opt, dar, chiar şi la nouă, întârziaţii încă mai soseau în număr mare. M-am uitat ca şi cum petrecerea era o emisiune la TV cu camera ascunsă, văzând lucruri pe care nu trebuia să le văd: fetele îndreptându-şi ţinuta sau înghiţind o ultimă doză de ceva înainte să intre în clădire, băieţii discutând despre ceea ce aveau în buzunare şi cu cine aveau să le folosească. Aş fi putut jura că unii dintre prietenii mei se uitau fix la mine, dar nimeni nu m-a văzut. Nimeni n-a ţipat „Monstru!” Părea că nimeni nici măcar nu mă observase. Mă simţeam şi bine, şi rău în acelaşi timp.

Apoi apăru ea. Sloane. Era lipită de buzele lui Sullivan Clinton, unul dintre elevii din ultimul an, într-o mare Arătare Publică de Afecţiune[21] ce se desfăşura în faţa mea, ca un film interzis minorilor sub 18 ani. Ar fi putut să o facă în faţa mea deoarece eram, încă o dată, invizibil. Am început să mă întreb dacă nu cumva chiar eram. În cele din urmă, au intrat în clădire.

Noaptea a mers cam aşa. Oamenii veneau. Oamenii plecau. Pe la miezul nopţii, obosit şi foarte încălzit, m-am gândit să plec. Dar tocmai atunci am auzit o voce familiară venind dinspre scările de deasupra capului meu.

— O petrecere sălbatică, ha? Era Trey.

---

[21] Public Display of Affection, în engleză în original, este o demonstraţie fizică de afecţiune pentru o altă persoană, în văzul tuturor. Ţinutul de mână sau sărutarea este considerată a fi o arătare publică de afecţiune acceptată, însă mai există şi arătări publice de afecţiune inacceptabile, de exemplu în baruri, cluburi de noapte, cluburi de striptease, unde oamenii dansează lasciv sau se sărută franţuzesc. (n.tr.)

Acesta era cu alt fost prieten al meu, Graydon Hart.

— Cea mai tare, spuse Graydon. Chiar mai bună decât cea de anul trecut.

— Care a fost cea de anul trecut? întrebă Trey. Probabil că am fost prea varză ca să-mi amintesc.

M-am chircit şi mai bine, dorindu-mi ca ei să plece. Apoi mi-am auzit numele.

— Ştii tu, spuse Graydon. Anul trecut – cea când Kyle Kingsbury a adus-o pe fata aceea vulgară care şi-a petrecut jumătate din noapte ţinându-şi mâna în pantalonii lui.

Trey râse.

— Kyle Kingsbury – un nume din trecut. Bătrânul Kyle.

Am zâmbit şi m-am încălzit şi mai tare în lungul meu palton.

— Mda, oare ce s-a întâmplat cu el? spuse Graydon.

— S-a dus la un internat.

— Bănuiesc că probabil s-a gândit că era prea bun pentru noi, ha?

Am privit lung la ei, în special la Trey, aşteptând să văd dacă urma să mă apere.

— Nu m-ar surprinde, spuse Trey. El se considera mereu atât de mare când era aici – domnul Tatăl-Meu-Citeşte-Ştirile.

— Ce idiot!

— Mda. Mă bucur că tipul a plecat, spuse Trey.

Mi-am întors faţa de la ei. În cele din urmă, plecară.

Faţa şi urechile mă usturau. Totul fusese o minciună – prietenii mei de la Tuttle. Întreaga mea viaţă. Ce ar spune oamenii dacă m-ar vedea acum – mă urâseră chiar şi când arătasem bine. Nici măcar nu mi-am dat seama cum am ajuns acasă. Nimeni nu mă vedea. Nimănui nu-i păsa. Kendra avusese dreptate în toate.

5

Eram din nou pe MySpace.

— Arată-mi-o pe Angelbaby1023, i-am spus oglinzii.

În schimb, îmi arătă faţa Kendrei.

— Nu o să meargă, ştii doar.

— Ce faci aici?

— Te eliberez de iluziile tale. Nu o să meargă, încercând să cunoşti pe cineva online, să găseşti dragostea adevărată în acest fel. Nu o să meargă.

— De ce naiba nu? Vreau să zic, sigur că unele sunt pline de minciuni, dar nu pot fi toate...

— Nu poţi să te îndrăgosteşti de un calculator. Nu e dragoste adevărată.

— Oamenii se întâlnesc online tot timpul. Unii chiar se şi căsătoresc.

— Una e să cunoşti pe cineva online, apoi să te întâlneşti în carne şi oase şi să te îndrăgosteşti. Alta e să porţi o întreagă relaţie online, convingându-te pe tine însuţi că te-ai îndrăgostit la treizeci de state depărtare...

— Care e diferenţa? Tu crezi că aspectul fizic nu ar trebui să conteze. Cu internetul, chiar nu contează. Aici totul se leagă de personalitate. Apoi mi-am dat seama de problema ei. Tu eşti supărată deoarece eu am găsit o cale în jurul blestemului tău, o cale prin care să pot cunoaşte pe cineva, fără ca ei să se sperie din cauza a ceea ce mi-ai făcut tu.

— Greşit. Am aruncat o vrajă asupra ta ca să te învăţ o lecţie. Dacă o înveţi, minunat. Eu nu îţi pun piedici ca să o dai în bară; încerc să te ajut. Dar asta pur şi simplu nu o să meargă.

— Dar de ce?

— Pentru că nu te poţi îndrăgosti de o persoană pe care nu o cunoşti. Profilul acela al tău este plin de minciuni.

— Mi-ai citit corespondenţa. Nu e ăsta cumva interzis...

— ”Îmi place să ies în oraş şi să petrec cu prietenii mei...”

— Opreşte-te!

— ”Eu şi tata suntem foarte apropiaţi...”

— Taci! Taci! Taci! Mi-am acoperit urechile, dar cuvintele ei încă mă necăjeau. Voiam să sparg oglinda, monitorul calculatorului, orice, dar totul era din cauză că ştiam că era adevărat. Voiam doar ca cineva să mă iubească, cineva să rupă blestemul. Dar era totul fără speranţă. Dacă nu puteam să întâlnesc pe cineva online, cum aş putea să cunosc pe cineva?

— Acum înţelegi, Kyle? Vocea înăbuşită a Kendrei pătrunse în gândurile mele.

M-am uitat în altă parte, refuzând să răspund. Îmi simţeam gâtul încordându-se şi nu voiam ca ea să audă asta.

— Kyle?

— Am înţeles! am răcnit eu. Acum vrei, te rog, să mă laşi în pace?

6

Mi-am schimbat numele.

Kyle nu mai exista. Nu mai rămăsese nimic din Kyle. Kyle Kingsbury murise. Nu îi mai voiam numele deloc.

M-am uitat pe internet la ceea ce semnifica *Kyle*, apoi am tras concluzia: Kyle înseamnă „chipeş”. Eu nu eram. Găsisem un nume care însemna „urât”, Feo (ce om i-ar da copilului său un aşa nume?), dar în final am optat pentru Adrian, care însemna „cel întunecat”. Acela eram eu, cel întunecat. Toată lumea – şi aici mă refer la Magda şi Will – îmi spunea acum Adrian. Eram întunericul.

Locuiam, de asemenea, în întuneric. Am început să dorm pe timpul zilei, cutreierând străzile şi călătorind cu metrourile noaptea, când nimeni nu mă putea vedea cu adevărat. Terminasem cartea cu cocoşatul (toată lumea murise), aşa că am citit *Fantoma de la Operă*[22]*.* În carte – diferit de versiunea musical tâmpiţică a lui Andrew Lloyd Webber –, Fantoma nu era un ratat romantic care fusese înţeles greşit. El era un criminal care terorizase clădirea operei ani întregi, înainte să o răpească pe o tânără cântăreaţă şi să încerce să o forţeze să fie dragostea care îi fusese refuzată lui.

Pricepusem. Ştiam acum ce înseamnă să fii disperat. Ştiam ce înseamnă să te furişezi în întuneric, căutând puţină speranţă şi să nu găseşti nimic. Ştiam ce înseamnă să fii atât de singur şi să poţi omorî din această cauză.

Mi-aş fi dorit să am o clădire de operă. Mi-aş fi dorit să am o catedrală. Mi-aş fi dorit să mă caţăr în vârful clădirii Empire State Building precum King Kong. În schimb, aveam doar cărţi, cărţi şi străzile necunoscute ale New Yorkului cu milioanele de oameni proşti şi fără indicii. Am început să mă furişez pe aleile din spatele barurilor unde cuplurile se duceau să facă sex. Le auzeam gemetele şi oftaturile. Când am văzut un cuplu ca acela, mi-am imaginat că eu eram bărbatul, că mâinile fetei erau pe mine, respiraţia ei fierbinte în urechea mea, şi de multe ori m-am gândit cum ar fi să-mi pun ghearele pe gâtul bărbatului, să-l omor şi să o duc pe fată în bârlogul meu şi să o fac iubita mea, indiferent dacă mă voia sau nu. Nu aş fi făcut-o, dar m-a speriat că am putut să gândesc asta. Eram cu adevărat speriat.

— Adrian, trebuie să vorbim.

Încă eram în pat când Will a intrat. Mă uitasem prin fereastră la grădina pe care el o plantase, ochii mei fiind pe jumătate închişi.

— O mare parte din trandafiri au murit, Will.

— Asta se întâmplă cu florile. Este octombrie. În curând o să moară toţi până la primăvară.

---

[22] *Le Fantome de l'Opera*, un roman scris de Gaston Leroux. (n.tr.)

— Îi ajut, ştii asta. Când văd unul care s-a făcut maro, dar nu a căzut, îl ajut. Spinii nu mă mai deranjează prea tare. Mă vindec imediat.

— Deci există şi câteva avantaje, în cazul acesta.

— Da. Cred că e bine să îi ajut să moară. Când vezi ceva zbătându-se din greu în felul acela, nu ar trebui să sufere. Nu crezi?

— Adrian...

— Uneori, îmi doresc ca cineva să mă ajute şi pe mine în acelaşi fel. Am văzut că Will înţepenise. Dar sunt puţini ca acel trandafir roşu, care încă atârnă de creangă. Nu cade. Mă sperie rău de tot.

— Adrian, te rog!

— Nu vrei să vorbim despre flori? Credeam că îţi plac florile, Will. Tu ai fost cel care le-a plantat.

— Îmi plac florile, Adrian. Dar acum voiam să vorbim despre relaţia noastră de meditaţii.

— Ce e cu ea?

— Nu avem una. Am fost angajat ca meditator şi în ultima vreme asta nu înseamnă decât că primesc o imensă sumă de bani ca să stau aici şi să-mi actualizez lectura.

— Asta nu merge la tine? Afară, ultimul trandafir roşu îşi schimbă direcţia din cauza unei rafale de vânt neaşteptate.

— Nu, nu merge. Să iei bani şi să nu faci nimic în schimb înseamnă furt.

— Gândeşte-te la asta ca la o redistribuire a averii. Tatăl meu este un bastard bogat care nu merită ceea ce are. Tu eşti sărac şi meriţi. E ca tipul acela care a furat de la bogaţi şi a dat săracilor. Cred că este o carte despre asta.

L-am observat pe Pilot, stând lângă picioarele lui Will. I-am făcut semn cu degetul ca să încerc să-l fac să vină la mine.

— Oricum am învăţat. Am citit *Cocoşatul, Fantoma de la Operă, Frankenstein*[23]. Acum citesc *Portretul lui Dorian Gray*[24].

Will zâmbi.

— Cred că detectez o temă aici.

— Tema este întunericul – oamenii care locuiesc în întuneric. Am continuat să fac semn cu degetele spre Pilot. Tâmpitul de câine nu voia să vină.

— Poate că, dacă am vorbi despre cărţi... Ai câteva întrebări despre...

— Tipul acela, Oscar Wilde... era homosexual?

— Vezi? Ştiam că aveai ceva intuiţii adânci, ceva isteţ cu care să contribui la...

— Nu te pune cu mine, Will. Deci a fost?

— Chiar unul faimos. Will apucă lesa lui Pilot. Câinele nu are de gând să vină la tine, Adrian. El e dezgustat de tine la fel cum sunt şi eu, să zaci în pat în

---

[23] Frankenstein, un roman scris de Mary Shelley. (n.tr.)

[24] The Picture of Dorian Gray, un roman scris de Oscar Wilde. (n.tr.)

pijama la ora unu după-amiaza.

— Ce te face să crezi că sunt în pijama?

Eu chiar eram.

— Pot să te miros. Câinele cu siguranţă poate. Şi amândoi suntem dezgustaţi.

— Bine, am să mă îmbrac într-un minut. Fericit?

— Aş putea fi – în special dacă ţi-ai face un duş.

— Bine, bine. Aşadar, spune-mi despre Oscar Wilde.

— A fost judecat după ce a avut o aventură sentimentală cu fiul unui lord. Tatăl tânărului a spus că Wilde l-a ademenit pe fiul său în relaţie. A murit în închisoare.

— Eu sunt în închisoare, am spus.

— Adrian...

— E adevărat. Când eşti copil, oamenii îţi spun că numai ceea ce e în interior contează. Că aspectul fizic nu contează. Dar asta nu e adevărat. Tipii ca Phoebus în *Cocoşatul* sau Dorian, sau vechiul Kyle Kingsbury – ei pot fi vrednici de dispreţ în faţa femeilor şi totuşi nu au nicio problemă deoarece arată bine. Să fii urât e un fel de închisoare.

— Eu nu cred asta, Adrian.

— Orbul are intuiţii. Poţi să crezi sau să nu crezi. E adevărat.

Will oftă.

— Adrian, putem să ne întoarcem la carte?

— Florile sunt pe moarte, Will.

— Adrian. Dacă nu încetezi să mai dormi toată ziua şi să mă laşi să te meditez, îmi voi da demisia.

L-am privit pătrunzător. Ştiam că e supărat pe mine, dar nu am crezut niciodată că va pleca.

— Dar unde-ai să te duci? am spus. Trebuie să fie greu pentru tine să găseşti locuri de muncă atunci când eşti... Vreau să spun, eşti...

— E greu. Oamenii cred că tu nu poţi face lucruri şi nu vor să-ţi acorde o şansă. Ei cred că e vorba despre o chestiune de încredere. Am avut odată pe cineva la un interviu care m-a întrebat: „Ce s-ar întâmpla dacă te-ai împiedica şi l-ai răni pe un elev? Ce s-ar întâmpla dacă, bunăoară, câinele tău ar muşca pe cineva?”

— Aşa că ai fost tras pe sfoară ca să meditezi un ratat ca mine.

Nu a încuviinţat şi nici nu a spus „da”. În schimb, a spus:

— Am învăţat din greu ca să *pot* munci, aşa că nu ar trebui să fiu suportat de către altcineva. Nu pot renunţa la asta.

Se referea la viaţa mea. Asta era ceea ce făceam eu, trăind de pe urma tatei şi asta aveam să fac mereu dacă nu găseam o cale să rup vraja.

— Trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, am spus. Dar eu nu vreau să pleci.

— Există o soluţie. Ne puteam întoarce la sesiunile noastre normale de meditaţii.

Am încuviinţat.

— Mâine. Nu azi, ci mâine. Trebuie să fac ceva astăzi.

— Eşti sigur?

— Da. Mâine. Promit!

7

Ştiam că zilele mele când mai puteam să ies în lume erau pe cale de dispariţie. În timp ce afară se răcea, folosirea unui palton părea mai puţin ciudată, arătam mai puţin a vagabond. Recent, de mai multe ori, câţiva oameni au încercat să-mi întâlnească privirea şi m-au salvat doar reflexele mele rapide care-mi permiteau să mă întorc destul de iute, aşa încât, dacă străinii aveau să se uite din nou, mi-ar fi văzut doar spatele şi s-ar fi gândit că faţa mea de monstru era doar născocirea imaginaţiei lor. Nu puteam să risc în felul acesta. Am început să ies în oraş mai târziu, când străzile şi metrourile erau mai puţin aglomerate, când şansele mele de a fi prins erau mici. Dar asta nu mă satisfăcea. Voiam să fiu parte din viaţa străzilor. Iar acum mai era şi promisiunea faţă de Will. Nu puteam să cutreier toată noaptea şi să învăţ dimineaţa. Şi nu-l puteam lăsa pe Will să plece.

Urma să fie o iarnă lungă. Dar astăzi ştiam că pot ieşi fără frică. Era singura zi din an când nimeni nu se va uita cruciş la mine. Halloween.

Mereu iubisem Halloween-ul. Fusese sărbătoarea mea preferată de când aveam opt ani, iar eu şi cu Trey aruncaserăm cu ouă în uşa apartamentului bătrânului Hinchey, deoarece nu se înscrisese în programa „ne daţi ori nu ne daţi” – şi am scăpat nepedepsiţi pentru că noi eram doi din cei aproximativ două sute de mii din oraş îmbrăcaţi ca Omul-Păianjen. Dacă existase vreo îndoială că era sărbătoarea mea preferată, aceasta dispăruse când m-am dus la petrecerea din gimnaziu şi am fost înconjurat de fetele de la Tuttle îmbrăcate în costume de servitoare franţuzoaice cu ciorapi de plasă.

Şi acum avea să fie în continuare sărbătoarea mea preferată, deoarece în noaptea aceasta, măcar o dată, totul putea fi normal.

Nu mă gândeam chiar să întâlnesc o fată ca să rup vraja. Nu chiar. Pur şi simplu voiam să vorbesc cu o fată, poate să dansez cu ea, şi ea să mă strângă în braţe, chiar dacă era pentru o singură noapte.

Acum stăteam în faţa unei şcoli care dădea o petrecere. Era a cincea petrecere pe lângă care trecusem, dar câteva dintre ele aveau anunţuri care spuneau VĂ RUGĂM, FĂRĂ COSTUME ÎNFIORĂTOARE. Nu voiam să-mi asum riscul ca faţa mea să fie prea grosolană. Probabil că era o şcoală particulară, deoarece copiii arătau destul de curăţei, dar nu era o scoală ca Tuttle, o scoală care conta. Prin uşa de la sala de sport, îi vedeam pe oameni dansând într-o încăpere slab luminată. Câţiva erau în grupuri, dar o mulţime erau singuri. Afară, o fată vindea bilete, dar nu verifica nicicum cărţile de identitate. Petrecerea perfectă la care să particip.

Aşa că de ce nu intrăm?

Stăteam la câţiva metri depărtare de vânzătoarea de bilete, care era

îmbrăcată ca Dorothy din *Vrăjitorul din Oz*, exceptând părul purpuriu şi tatuajele. Îi priveam pe oameni – în special pe fete – intrând. Aproape că niciuna nu se uitase la mine, aşa că asta era bine. Am recunoscut toate tipurile obişnuite – majoretele şi cei care adunau bani pentru bebeluşi, viitori politicieni şi cei actuali, atleţii şi copiii care mergeau la şcoală doar ca să fie aleşi. Şi oameni care nu aparţineau nici unui grup. Am stat lângă, urmărindu-i, pentru o bună bucată de vreme.

— Mişto costum.

DJ-ul puse „Monster Mash”[25] şi câţiva oameni începură să danseze.

— Hei, cu tine vorbesc. Ăsta e un costum chiar mişto.

Era vânzătoarea de bilete. Dorothy. Lucrurile se liniştiseră în jurul ei de vreme ce toată lumea intrase în sală. Eram singuri.

— Oh. Mersi. Fusese prima dată când vorbisem cu cineva de vârsta mea în ultimele luni. Şi al tău e mişto.

— Mersi. Îmi zâmbi şi se ridică în picioare ca să îi pot vedea ciorapii de plasă. Eu îi spun „Cu Siguranţă Nu Mai Locuiesc în Kansas”[26].

Am râs.

— Tatuajele sunt reale?

— Nu, dar mi-am vopsit părul în stil Jell-O[27]. Încă nu i-am spus mamei mele că o să ţină o lună. Ea crede că e spray. Ar trebui să fie amuzant la petrecerea de aniversare de săptămâna viitoare a bunicii mele, care împlineşte şaptezeci şi cinci de ani.

Am râs. Nu arăta urât, iar picioarele ei erau sexy în ciorapii de plasă.

— Nu ai de gând să intri?

Am clătinat din cap.

— Ar trebui să mă întâlnesc cu cineva.

De ce am spus asta? Evident, trecusem testul. Fata asta a crezut că purtam un costum cu adevărat elaborat. Ar fi trebuit să-mi cumpăr un bilet şi să intru.

— Oh, a spus ea, uitându-se la ceas. Bine.

Am stat acolo încă cincisprezece minute, uitându-mă. Acum că îi spusesem că aşteptam pe cineva nu puteam schimba povestea, nu puteam intra. Ceea ce ar fi trebuit să fac era să mă îndepărtez, pretinzând că mă plimbam, apoi să mă plimb mai departe şi să nu mă mai întorc, ci să mă duc în altă parte.

Dar ceva anume – luminile, muzica şi dansul – m-a făcut să vreau să stau, chiar dacă nu puteam intra. Îmi plăcea să stau afară, de fapt. Simţeam aerul

---

[25] *Monster Mash* este un cântec nostim şi fără sens din 1962, cel mai cunoscut cântec al lui Bobby „Borris” Picket. (n.tr.)

[26] Aluzie la povestea Vrăjitorul din Oz de Frank Baum, a cărei acţiune începe în Kansas. (n.tr.)

[27] Jell-O este un brand aparţinând firmei Kraft Foods care produce deserturi de gelatină, inclusiv fructe de gelatină, budincă şi plăcinte cu cremă. Popularitatea brandului a condus la un termen generic pentru deserturile cu gelatină din SUA şi Canada. Din această cauză, pachetele cu Jell-O sunt denumite Jell-O Brand. (n.tr.)

rece pe faţa mea.

— Ştii ce îmi place cel mai mult la costumul tău? spuse fata.

— Ce anume?

— Îmi place felul în care porţi haine normale peste el, de parcă ai fi jumătate om, jumătate monstru.

— Mersi. Facem un capitol despre monştrii literari la ora de engleză: *Fantoma de la Operă*, *Cocoşatul de la Notre Dame, Dracula*. Data viitoare vom face *Omul Invizibil*[28]. Oricum, m-am gândit că ar fi mişto să mă costumez ca un bărbat care s-a transformat într-un monstru.

— Mişto. Foarte creativ.

— Mersi. Am luat un vechi costum de gorilă şi l-am modificat.

— Ce oră de engleză e aceea?

— Hmm, a domnului... Ellison. Am încercat să mă decid câţi ani avea. Era cam de vârsta mea, nu mai mare. Premii de clasa a douăsprezecea.

— Va trebui să încerc să intru şi eu la cursul său. Sunt doar o elevă în anul doi.

— Eu... M-am oprit din a spune că şi eu eram la fel. Chiar îmi place ora sa.

Am stat încă un minut. În cele din urmă, a spus:

— Uite, eu de obicei nu prea fac din astea, dar se pare că prietena ta ţi-a dat papucii, iar tura mea de vândut bilete se termină în cinci minute. Ai vrea să intri împreună cu mine?

Am zâmbit.

— Desigur.

— Asta e chiar anormal.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Aproape că masca ta are expresii faciale, de parcă tocmai ai zâmbit. Şi-a întins mâna. Eu sunt Bronwen Kreps.

Am dat mâna cu ea.

— Adrian... Adrian... King.

— Pare foarte reală. Se referea la mâna mea. E înspăimântător aşa ceva.

— Mersi. Am lucrat la costum săptămâni întregi, asamblând bucăţi din alte costume şi chestii.

— Uau, cu siguranţă iubeşti Halloween-ul.

— Mda. Am fost foarte timid când am fost copil. Îmi plăcea să pretind că eram altcineva.

— Mda, şi eu. De fapt, încă sunt timidă.

— Serios? Nu mi-am dat seama de asta din felul în care ai început să vorbeşti cu mine.

— Oh, asta, spuse ea. Ei bine, prietena ta ţi-a tras ţeapă. Pari a fi un spirit înrudit.

---

[28] The Invisible Man, o nuvelă SF scrisă de Herbert George Wells. (n.tr.)

— Spirit înrudit, ha? Am zâmbit. Poate că aşa e.

— Nu mai face aşa.

Se referea la zâmbetul meu. Era o fată cam ciudată, cu piele albă şi păr purpuriu – nu tipul care ar purta vreodată un costum de servitoare franţuzoaică stricată. Probabil că avea părinţi pe la teatru sau ceva de genul ăsta. În urmă cu câteva luni, cu siguranţă i-aş fi făcut vânt. Însă acum, vorbind cu oricine era o încântare.

Altă fată a venit să preia tura lui Bronwen, iar noi ne-am dus la dans. Acum că avea iar părul ridicat, nu îi mai stătea în cale, am văzut că îşi rupsese decolteul şorţului ei de Dorothy şi avea bluza deschisă, aşa că arăta într-un fel sexy. Avea un tatuaj cu un păianjen deasupra sânului stâng.

— Ăsta e preferatul meu, am spus, mângâindu-l, riscând ca ea să creadă că pur şi simplu o atingeam cu un fel de mână artificială de cauciuc, aşa că nu i-ar păsa.

— Am stat pe scaun ore întregi, a spus ea. Haide să dansăm.

— Cât e ceasul?

— Aproape miezul nopţii.

— Ora vrăjitoarelor. Am condus-o spre ringul de dans. Cântecul rapid care fusese înainte se transformase într-unul lent, aşa că am tras-o aproape de mine.

— Aşadar, cam cum arăţi pe dedesubt? a întrebat ea.

— Ce contează?

— Pur şi simplu mă întrebam dacă te-am mai văzut înainte.

Am ridicat din umeri.

— Nu prea cred. Nu-mi pari prea cunoscută.

— Poate că nu. Eşti într-o grămadă de activităţi?

— Am fost, i-am spus, amintindu-mi ceea ce-mi spusese Kendra despre faptul de a minţi. Dar acum citesc aproape tot timpul. Şi am şi grădinărit o grămadă.

— Grădinăritul este un hobby ciudat pe aici.

— Am o grădină în spatele casei, una mică. Îmi place să văd trandafirii crescând. Mă gândeam să construiesc o seră ca să îi pot vedea şi iarna.

În timp ce am spus asta, mi-am dat seama că eu chiar plănuisem să fac asta, plănuisem cu adevărat.

— Asta e mişto. Nu am întâlnit niciodată un băiat căruia să îi pese de flori.

— Toată lumea are nevoie de frumuseţe în viaţă. Am tras-o şi mai aproape, simţindu-i căldura pe pieptul meu.

— Dar serios, Adrian, cum arăţi în realitate?

— Cum ar fi dacă aş arăta ca Fantoma de la Operă sau cineva asemănător?

— Hmm. Râse. El a fost destul de romantic – Muzica Nopţii şi totul.

Aproape că am vrut ca Christine să îl aleagă pe el. Cred că o mulţime de femei au vrut asta.

— Dacă aş arăta ca el cu adevărat? Am gesticulat către faţa mea de bestie.

Râse.

— Scoate-ţi masca şi lasă-mă să mă uit.

— Dacă aş fi foarte chipeş? Mi-ai rezista?

— Poate puţin. Când m-am încruntat a spus: Glumesc. Desigur că nu.

— Atunci nu contează. Te rog, doar dansează cu mine.

S-a bosumflat, dar a spus:

— Bine.

Şi am dansat.

— Dar cum o să te găsesc la şcoală luni? mi-a şoptit în ureche. Chiar îmi place de tine, Adrian. Vreau să te văd din nou.

— Am să te găsesc eu. Am să mă uit după tine pe coridoare şi să te găsesc...

Şi-a vârât mâna sub gulerul bluzei mele şi bâjbâia, căutând marginea măştii.

— Hei, opreşte-te!

— Vreau doar să te văd.

— Opreşte-te! M-am străduit să mă îndepărtez de ea. Încă se ţinea de gâtul meu.

— Cum iese asta...?

— Opreşte-te! Ieşise un răget. Acum oamenii se holbau la noi, la mine. Am împins-o, dar eram prea apropiaţi, iar ea s-a împiedicat, apucându-mă din nou de gât. I-am prins braţul, l-am răsucit la spate, auzind o ruptură înspăimântătoare. Apoi ţipetele ei.

Am fugit, ţipetele ei încă răsunând în urechea mea, până ce am ajuns la metrou.

Dl Anderson: Vă mulţumesc pentru că aţi revenit în această săptămână. Am decis să avem un chat deschis de vreme ce a fost atât de greu să stăm pe un anumit subiect celelalte daţi.

Grizzly: Am de făcut un anunţ important.

Broscoiul: a auzit cinva d sirenă

Grizzly: Am reuşit! Dorm într-un condominiu!! M-au lăsat înăuntru.

BestieNY: Cine anume?

Grizzly: cele 2 fete... m-au luat înăuntru.

Broscoiul: asta e suber grizz!!!

BestieNY: ←foarte gelos

Dl Anderson: Ne povesteşti despre asta, Grizzly?

Grizzly: într-o noapte m-au lăsat înăuntru & am dormit pe covorul din baie. Când nu am mâncat pe nimeni, cred că au crezut că e ok ca eu să mă întorc în fiecare noapte.

BestieNY: Asta-i minunat!

SirenaMută s-a alăturat chat-ului.

Broscoiul: Bună sirena

SirenaMută: Salut, Broscoiule. Salutare tuturor. Nu o să ghiciţi niciodată de unde scriu.

BestieNY: de unde (mai vb q mine sau încă eşti supărată?)

SirenaMută: Da, vorbesc cu toată lumea. Scriu de la el de acasă.

Broscoiul: casă? Toată lumea a ajuns într-o casă

BestieNY: Asta-i minunat!

Broscoiul: eu încă-s într-un heleşteu

SirenaMută: L-am întâlnit dansând într-un club. A dansat cu mine. Nu am voce, dar am dansat şi lui i-a plăcut, cu toate că m-au durut picioarele. A vorbit cu părinţii săi să mă lase să dorm pe canapeaua extensibilă din camera lor de studiu. Suntem buni prieteni, dar desigur eu vreau să fie mai mult.

Grizzly: desigur

SirenaMută: Navigăm şi ne plimbăm.

Grizzly: Aşa e. Acum poţi să mergi.

BestieNY: Cum te simţi?

SirenaMută: E greu pentru mine. Picioarele îmi sângerează şi sângerează, dar mereu mă prefac că nu e cine ştie ce deoarece nu vreau să se simtă prost. Îl iubesc atât de mult chiar dacă îmi spune handicapată.

Dl Anderson: Handicapată?

BestieNY: Ce măgar. Tu nu eşti handicapată.

SirenaMută: Handicapată în sensul că nu pot vorbi. Mută. Nu în sensul de proastă.

BestieNY: Tot nu-mi place

SirenaMută: Oricum, cred că totul merge bine. Îmi pare rău că am vorbit atât de mult despre mine. Cum merge treaba cu voi ceilalţi?

Grizzly: Ai ajuns să dormi pe o canapea extensibilă, eu dorm pe un covoraş!

Broscoiul: nici un salt aici. Vreau să zic că e ţopăială, dar nu SPERANŢĂ[29]

BestieNY: Idem aici. Aşteptând ca ceva să se întâmple.

[29] Joc de cuvinte: hop = salt, ţopăială şi hope = speranţă, şansă, în engleză, în original. (n.tr.)

Partea a IV-a

Intrusul din Grădină

7 luni mai târziu

1

Am scos o petală din dulap, am aruncat-o pe geam, apoi am urmărit-o căzând. Trecuse un an. Începând cu noaptea de Halloween, vorbisem doar cu Will şi Magda. Nu mai ieşisem. Nu mai văzusem nici o lumină, exceptând grădina de trandafiri.

Pe 1 noiembrie, i-am spus lui Will că voiam să construiesc o seră. Nu mai construisem niciodată ceva – nici măcar o colivie sau un suport de şerveţele. Dar acum aveam la dispoziţie tot timpul din lume şi cardul de credit Amex al tatei. Aşa că am cumpărat cărţi despre sere, planuri pentru sere, materiale pentru sere. Nu voiam o ieftinăciune de plastic şi aveam nevoie ca peretele să fie destul de solid ca să mă ascundă de restul lumii. Am construit-o eu însumi la parterul din spatele apartamentului meu, una mare, care a ocupat toată curtea. Magda şi Will au ajutat făcând tot ce trebuia făcut din afară. Lucram ziua, când vecinii erau aproape cu toţii la muncă.

În decembrie, am terminat-o. Câteva săptămâni mai târziu, şocate de primăvara timpurie, frunze uşor decolorate au început să crească din ramuri, apoi mugurii verzi. La prima zăpadă, totul era înflorit, trandafirii roşii apărând în soarele iernii.

Trandafirii deveniră viaţa mea. Am adăugat ghivece şi straturi în plus până ce au ajuns să fie sute de flori, o duzină de culori şi mai multe forme, teahibrizi şi trandafiri căţărători, centifolii purpurii de mărimea mâinii mele întinse şi miniaturi care erau aproape cât degetul meu mare. Îi iubeam. Nici măcar nu îmi păsa de spini. Toate lucrurile care trăiau aveau nevoie de protecţie.

Nu m-am mai jucat pe calculator, m-am oprit din a mă mai uita după oameni prin oglindă. Nu am mai deschis ferestrele, nu m-am mai uitat afară. Am îndurat sesiunile mele de predare cu Will (nu le mai spuneam meditaţii deloc; ştiam că nu aveam să mă mai întorc niciodată la şcoală), apoi îmi petreceam restul zilei în grădină, citind sau privind trandafirii.

Citeam şi cărţi despre grădinărit. Cititul devenise soluţia mea perfectă şi am căutat mâncarea cea mai bună, solul cel mai bun. Nu am dat cu spray împotriva paraziţilor, ci i-am spălat cu apă şi săpun pe cei care au venit împreună cu trandafirii, apoi i-am păzit împotriva reinvaziei. Dar, chiar şi cu sutele de flori, eram conştient de micile decese care veneau în fiecare dimineaţă, în timp ce unul câte unul trandafirii se ofileau. Aceştia erau înlocuiţi de alţii, desigur, dar nu era la fel. Fiecare entitate care se trezea la viaţă avea să trăiască doar în seră, apoi avea să moară. În această privinţă, eram asemănători.

Într-o zi, în timp ce smulgeam câţiva prieteni morţi de pe lujeri, Magda intră în seră.

— M-am gândit că am să te găsesc aici, a spus ea. Adusese o mătură cu ea şi începuse să măture câteva frunze căzute.

— Nu, nu face asta, am spus. Îmi place să o fac eu. Este parte din munca mea zilnică.

— Nu există nici o treabă de făcut pentru mine. Nu îţi foloseşti niciodată camerele, aşadar nu am ce curăţa.

— Îmi găteşti felurile preferate. Faci cumpărături. Cumperi îngrăşământ pentru plante. Îmi speli hainele. Nu aş putea trăi în felul ăsta fără tine.

— Tu ai încetat să mai trăieşti.

Am smuls un trandafir alb dintr-un lujer.

— Ai spus odată că ţi-a fost frică pentru mine. Nu am înţeles atunci ce ai vrut să spui, dar acum înţeleg. Erai speriată că nu voi fi niciodată în stare să apreciez frumuseţea, ca acest trandafir. I l-am întins. Era greu pentru mine să o fac, să-mi culeg plăcerile vieţii, ştiind că aveau să moară mai devreme din această cauză. Dar învăţam să îi las să plece. Deja lăsasem destul să treacă. În seara aceea, o fată la bal. I-am dat un trandafir. A fost atât de fericită. Nu am înţeles de ce îi păsa atât de mult de un trandafir, un trandafir idiot căruia îi lipseau petale. Acum înţeleg. Acum că toată frumuseţea vechii mele vieţi a dispărut, o doream cu înfocare, ca mâncarea. Un lucru frumos ca acest trandafir – aproape că vreau să-l mănânc, să-l înghit cu totul ca să înlocuiesc frumuseţea pe care am pierdut-o. Aşa a fost şi fata aceea.

— Dar tu nu vrei... tu nu vei încerca să rupi vraja?

— Am tot ce trebuie aici. Nu pot rupe niciodată vraja. I-am făcut semn să-mi dea mătura.

A încuviinţat puţin tristă şi mi-a întins-o.

— De ce eşti aici, Magda? am spus, măturând. Mă întrebasem mereu. Ce faci aici în New York, curăţând după un ştrengar ca mine? Nu ai o familie?

O puteam întreba asta deoarece ea ştia despre familia mea, că nu mai aveam una deloc. Ea ştia că ei mă abandonaseră.

— Am o familie în ţara mea. Eu şi soţul meu am venit aici să facem bani. Am fost profesoară, dar nu era de lucru pentru mine. Aşa că am venit aici. Dar soţul meu, el nu a putut face rost de permis de şedere, aşa că a trebuit să se întoarcă. Muncesc mult ca să le trimit bani lor.

M-am oprit ca să adun frunzele cu făraşul.

— Ai copii?

— Da.

— Unde sunt ei?

— Cresc. Fără mine. Sumt mai mari decât tine acum, au şi ei copii la rândul lor pe care nu i-am văzut niciodată.

Am ridicat frunzele moarte.

— Atunci înseamnă că tu ştii cum e să nu ai pe nimeni?

Încuviinţă.

— Da. Îmi luă mătura şi făraşul. Dar sunt bătrână acum; viaţa mea e bătrână. Când am făcut alegerea pe care am făcut-o, nu am crezut că era pentru totdeauna. Este altceva să renunţi la tot când eşti atât de tânăr.

— Nu am renunţat, am spus. Pur şi simplu am decis să trăiesc pentru trandafirii mei.

În acea noapte, m-am uitat în oglindă. O adusesem sus, în camerele etajului cinci, unde o pusesem pe un armoar vechi.

— Vreau să o văd pe Kendra, am spus.

A durat câteva momente, dar când în cele din urmă a apărut, părea bucuroasă să mă vadă.

— A trecut ceva timp, a spus ea.

— De ce i-a luat oglinzii atât de mult să mi te arate, când pe alţii îi văd imediat?

— Pentru că uneori fac lucruri pe care tu nu ar trebui să le vezi.

— Ce anume? În baie?

Se încruntă.

— Lucruri de vrăjitoare.

— Corect. Am înţeles. Dar pe sub respiraţie am cântat: „Kendra e pe oliţă”.

— Nu eram!

— Atunci ce faci când nu pot să te văd? Îi transformi pe oameni în broaşte?

— Nu. De cele mai multe ori călătoresc.

— Cu compania American Airlines sau prin proiecţii astrale?

— Liniile de zbor comerciale sunt înşelătoare. Nu am un card de credit. Se pare că a plăti cu bani gheaţă te transformă într-un risc de securitate.

— Păi şi eşti, nu-i aşa? Cred că tu ai putea pur şi simplu să-ţi încreţeşti nasul şi să faci un avion să explodeze sau ceva de genul ăsta.

— Nu sunt de acord cu asta. În plus, pot să călătoresc în timp, asta în cazul în care călătoresc în felul meu.

— Vorbeşti serios?

— Desigur. Spui că vrei să mergi în Paris să vezi Notre Dame. Dar ce ai spune dacă ai putea să mergi în timp pe vremea când se construia? Sau Roma în timpul lui Iulius Cezar?

— Poţi să faci asta, dar nu-ţi poţi retrage vraja? Hei, poţi să mă iei şi pe mine?

— Negativ. Dacă m-aş plimba cu o bestie, ar şti că sunt o vrăjitoare. Iar vrăjitoarele erau arse pe rug în acele timpuri. De aceea prefer acest secol. E mai sigur. Oamenii fac fel de fel de lucruri ciudate, în special în New York.

— Poţi să faci alte lucruri magice? Spuneai că îţi pare rău pentru vrajă. Poţi să-mi faci o favoare pentru a te revanşa pentru ea?

Se încruntă.

— Ce anume?

— Prietenii mei, Magda şi Will.

— Prietenii tăi? Părea surprinsă. Ce e cu ei?

— Will este un profesor minunat, dar nu poate obţine un post bun de profesor – mă refer la un post diferit de a sta în jurul meu şi a mă medita deoarece nimeni nu vrea să angajeze un orb. Iar Magda lucrează din greu ca să trimită bani copiilor şi nepoţilor ei, dar a spus că nu îi vede niciodată. Nu e corect.

— Lumea pur şi simplu duhneşte de nedreptăţi, spuse Kendra. De când ai devenit atât de filantrop, Kyle?

— Mă cheamă Adrian, nu Kyle. Iar ei sunt prietenii mei, singurii mei prieteni. Ştiu că sunt plătiţi ca să fie aici, dar sunt de treabă cu mine. Nu poţi desface ce mi-ai făcut mie, dar ai putea să faci ceva pentru ei – să-l ajuţi pe Will să vadă din nou şi să-i aduci Magdei familia aici sau să o trimiţi pe ea acolo, cel puţin pentru o vacanţă?

M-a privit intens o secundă, apoi a clătinat din cap.

— Asta ar fi imposibil.

— De ce? Ai puteri incredibile, nu-i aşa? Există vreun fel de cod vrăjitoresc care spune că-i poţi transforma pe oameni în bestii, dar nu-i poţi ajuta?

Am crezut că asta avea să-i închidă gura, dar în schimb a spus:

— Ei bine, da. Într-un fel. Problema este că nu pot garanta dorinţe doar pentru că cineva cere ceva. Nu sunt un djinn. Dacă încerc să mă comport ca unul, aş putea ajunge blocată într-o lampă, aşa cum sunt ei.

— Oh. Nu ştiam că există atât de multe reguli.

Ridică din umeri.

— Mda. Ce rahat.

— Aşa că pentru prima dată când vreau ceva pentru altcineva nu pot avea.

— Deja am fost de acord că e un mare rahat. Aşteaptă puţin. S-a întins şi a apucat o carte mare. A frunzărit câteva pagini. Spune aici că îţi pot face o favoare numai dacă este legat de ceva ce trebuie să faci.

— Ca de exemplu?

— Ei bine, să spunem că, dacă tu rupi vraja pe care am pus-o asupra ta, îi voi ajuta, de asemenea, pe Magda şi Will. Asta e bine.

— Ăsta e un fel de a spune nu. Nu voi putea niciodată să rup vraja.

— Dar vrei să o faci?

— Nu. Vreau să fiu un monstru toată viaţa.

— Un monstru cu o grădină frumoasă de trandafiri...

— ... e tot un monstru, am spus. Îmi place grădinăritul, mda. Dar, dacă aş fi arătat normal, aş fi putut să grădinăresc în continuare.

Kendra nu răspunse. Privi din nou în cartea ei. Ridică din sprânceană.
— Ce mai e acum?
— Poate că nu e chiar fără speranţă, spuse ea.
— Ba este.
— Nu prea cred, a spus. Uneori, se pot întâmpla lucruri neaşteptate.

2

În noaptea aceea, în timp ce stăteam întins pe pat aproape să adorm, am auzit ceva spărgându-se. Mi-am pus mâinile la urechi şi mi-am dorit să nu mă trezească. Dar apoi am auzit cioburi căzând şi m-am trezit.

Sera. Cineva îmi invada sera, singurul meu sanctuar. Fără să mă îmbrac, am fugit în camera mea de zi şi am izbit uşa care dădea spre afară.

— Cine îndrăzneşte să-mi deranjeze trandafirii?

De ce am spus asta?

Sera era scăldată de lumina lunii şi de luminile străzii, destul de luminoasă pentru gaura din unul dintre geamurile de sticlă. O siluetă întunecată stătea în colţ. Alesese un punct de intrare prost, aproape de un spalier. Căzuse, crengile trandafirilor fiind rupte, înconjurate de pământ.

— Trandafirii mei! Am sărit spre el în acelaşi timp în care el a sărit spre gaura din perete. Dar picioarele mele de animal erau prea rapide pentru el, prea puternice. Mi-am băgat ghearele în carnea moale a coapsei sale. Bărbatul scoase un scâncet.

— Lasă-mă să plec! ţipă el. Am un pistol! Am să trag!

— Trage! Nu ştiam dacă eram invincibil la împuşcăturile de arme. Dar furia mea, pulsând, bubuind prin venele mele ca sângele de foc, m-a făcut mai puternic, m-a făcut să nu-mi pese. Pierdusem tot ce era de pierdut. Dacă îmi pierdeam şi trandafirii, aş fi putut foarte bine să mor. L-am trântit la podea, apucându-l cu ghearele, ţintuindu-i braţele pe podea şi smulgându-i obiectele din mână.

— Cu ăsta aveai tu de gând să mă împuşti? am mârâit, învârtind ranga pe care i-o luasem. Am ridicat-o. Bang!

— Te rog! Lasă-mă să plec! ţipă el. Te rog nu mă mânca, voi face orice.

Abia atunci mi-am amintit cum arătam. Credea că sunt un monstru. Credea că am să-i macin oasele ca să-mi fac pâine din ele. Şi poate că eram, şi aş fi făcut-o. Am râs şi l-am apucat de cap, el luptându-se împotriva mea. Ţinându-i braţele cu laba mea liberă, l-am târât sus pe scări, un etaj, apoi două, îndreptându-mă spre al cincilea etaj, către fereastră. I-am ţinut capul în afara ei. În lumina lunii, îi puteam vedea faţa. Îmi părea cunoscută. Probabil că pur şi simplu îl mai văzusem pe stradă.

— Ce vrei să faci? gemu tipul.

Niciun indiciu. Dar am spus:

— Am să te arunc, dobitocule!

— Te rog. Te rog nu face asta. Nu vreau să mor!

— De parcă îmi pasă ce vrei tu. Nu aveam de gând să-l arunc, nu chiar. Ar veni poliţia aici, cu toate întrebările ei, şi nu-mi permiteam asta. Nici măcar nu puteam chema poliţia să-l aresteze. Dar voiam să îi fie teamă, să-i fie teamă

pentru viaţa lui. Îmi rănise trandafirii, singurul lucru care-mi mai rămăsese. Voiam să facă pe el de frică.

— Ştiu că nu-ţi pasă! Tipul tremura, nu doar de teroare, mi-am dat seama, ci din cauză că nu mai simţea efectele drogurilor. Un narcoman. Mi-am băgat mâna în buzunarul său ca să caut drogurile care ştiam că erau acolo. Le-am scos împreună cu permisul de conducere.

— Te rog! încă mă ruga el. Lasă-mă să trăiesc! Am să-ţi dau orice.

— Ce ai tu şi aş vrea eu?

A fremătat şi s-a gândit.

— Droguri. Poţi să le păstrezi pe alea! Pot să fac rost de mai multe – toate pe care le vrei! Am o grămadă de clienţi.

Ah. Un mic afacerist.

— Nu consum droguri, mârşavule. Era adevărat. Eram prea speriat că aş face ceva nebunesc, de exemplu să ies, dacă aş fi luat droguri sau ceva de genul ăsta. L-am împins şi mai tare în fereastră.

Ţipă.

— Atunci, bani.

I-am strâns gâtul şi mai tare.

— Şi ce să fac eu cu banii?

Se îneca, ţipând.

— Te rog... trebuie să existe ceva.

Şi mai tare.

— Nu ai nimic din ceea ce vreau eu.

A încercat să mă lovească, să se îndepărteze.

— Vrei o prietenă? Se îneca şi mai tare, plângând.

— Ce? Aproape că am dat drumul strânsorii, dar mi-am vârât ghearele şi mai adânc. Tipul ţipă.

— O prietenă? Vrei o fată?

— Nu te pune cu mine. Te avertizez...

Dar îmi vedea interesul. S-a tras deoparte, iar eu l-am lăsat. Am o fiică.

— Ce e cu ea? Am slăbit strânsoarea puţin, iar el intră în încăpere.

— Fata mea. Poţi să o ai tu. Dar lasă-mă să plec.

— Pot să *ce*? L-am privit pătrunzător.

— Poţi să o ai. Am să ţi-o aduc.

Minţea. Minţea ca să-l las să plece. Ce tată şi-ar oferi fata? Unei bestii? Dar totuşi...

— Nu te cred.

— Dar e adevărat. O fată. E frumoasă...

— Povesteşte-mi despre ea. Spune-mi ceva care să mă facă să cred că spui adevărul. Câţi ani are? Care-i numele ei?

Râse, de parcă ştia că deja cedasem.

— Are şaisprezece ani, cred. Numele ei e Lindy. Iubeşte... cărţile, cititul,

lucrurile stupide. Te rog, doar ia-o, fă ce vrei cu ea. Ia-mi fata, dar lasă-mă să plec.

Începuse să fie adevărat. O fată! O fată în vârstă de şaisprezece ani! Chiar ar aduce-o aici? Ar putea fi ea fata pentru mine, cea de care aveam nevoie? M-am gândit la vocea Kendrei. *Uneori*, *se pot întâmpla lucruri neaşteptate*.

— Cu siguranţă o să-i fie mai bine fără tine, am spus. Pe urmă mi-am dat seama că eu chiar credeam asta. Oricui i-ar fi fost mai bine fără el pe post de tată. Am s-o şi ajut. Cel puţin, asta mi-am spus mie însumi.

— Ai dreptate. Plângea, râdea. I-ar fi mai bine. Aşa că ia-o.

M-am decis.

— Într-o săptămână, ai să îţi aduci fata aici. Va sta cu mine.

Acum râdea.

— Desigur. Absolut. Am să plec acum şi am să o aduc pe ea la schimb.

Îi cunoşteam jocul.

— Dar să nu crezi că poţi scăpa fără să o faci. I-am împins din nou faţa prin fereastră. Ţipă de parcă aveam să-i fac vânt, dar am arătat cu degetul în jos, către echipamentul de supravegheat de lângă seră. Am camere de filmat prin toată casa pentru a dovedi ce ai făcut. Am permisul tău de conducere şi drogurile. Şi mai am ceva. Părul său era lung şi slinos. L-am apucat de el şi l-am tras către vechiul şifonier unde ţineam oglinda. Vreau să-i văd fiica. Lindy, i-am spus oglinzii.

Imaginea oglinzii se schimbă, de la imaginea mea grotescă la cea a unui pat, cu o fată dormind în el. Imaginea deveni mai clară. Văzusem o cosiţă lungă roşcată. Apoi faţa ei. Linda. Linda Owens de la şcoală, cea cu trandafirul, cea pe care o urmărisem în oglindă. *Linda*. Ar putea fi ea *fata* perfectă?

Am fluturat oglinda în faţa dobitocului.

— Ea e?

— Cum ai...?

Acum i-am spus oglinzii:

— Vreau să văd adresa unde locuieşte.

Oglinda arătă uşa unui apartament, apoi o denumire de stradă.

— Nu poţi să scapi. I-am arătat-o. Oriunde te-ai duce, voi şti exact unde te afli. M-am uitat la permisul său de conducere. Daniel Owens, dacă nu te întorci, am să te găsesc, iar consecinţele vor fi îngrozitoare.

Consecinţele vor fi îngrozitoare? Frate, cine vorbea aşa?

— Aş putea să mă duc la poliţie, spuse el.

— Dar nu o vei face.

L-am târât pe scări spre seră.

— Ne-am înţeles?

Încuviinţă.

— Am să o aduc. Se întinse şi mi-am dat seama că încerca să ia punga de

droguri şi permisul de conducere pe care le ţineam. Mâine, spuse el.

— Într-o săptămână, am spus eu. Trebuie să mă pregătesc. Şi am să ţin eu astea între timp, pentru a mă asigura că ai să te întorci.

L-am lăsat să plece, iar el o luă la goană, ca un hoţ ce era.

După ce l-am urmărit plecând, am coborât. Aproape că ţopăiam de bucurie. Linda.

L-am văzut pe Will pe coridorul celui de-al treilea etaj.

— Am auzit zarvă, spuse el. Dar m-am gândit că era mai bine să te las să procedezi după cum doreşti.

— Te-ai gândit bine. Zâmbeam. O să avem un vizitator curând. Am nevoie să te duci să cumperi câteva lucruri ca să o facem să se simtă confortabil.

— Pe ea?

— Da, Will. E o fată. Fata care o să-mi rupă vraja poate, care ar putea... să mă iubească. Aproape că mă înecasem cu ultimele cuvinte, erau atât de lipsite de speranţă. Este singura mea şansă.

Will încuviinţă.

— Cum ştii că ea e aleasa?

— Pentru că trebuie să fie. M-am gândit la tatăl ei, dispus să facă negoţ cu propria fiică în schimbul drogurilor şi al libertăţii sale. Un tată adevărat ar fi spus nu, chiar şi dacă ar fi fost arestat. Tatăl meu ar fi făcut ceea ce a făcut al ei. Şi pentru că nimănui nu-i pasă de ea.

— Înţeleg, spuse Will. Şi când o să sosească?

— În cel mult o săptămână. M-am gândit la drogurile care încă erau în buzunarul meu. Poate mai devreme. Va trebui să lucrăm repede. Dar totul trebuie să fie perfect.

— Ştiu ce înseamnă asta, spuse Will.

— Mda, cardul tatei.

3

În următoarele zile, am lucrat mai mult decât am lucrat vreodată la ceva, decorând apartamentul principal de la etajul trei, camera Lindei. Mobila era formată din lucruri din camera de zi şi rafturi goale pentru cărţi – doar pentru a-mi aminti că tatăl meu nu plănuia să mă viziteze. Acum o transformasem în dormitorul şi biblioteca perfecte pentru o fată, trimiţându-l pe Will după cataloage de mobilă, vopsea, hârtie, totul.

— Şi crezi că este bine? întrebă Will. Forţând-o să vină aici? Nu ştiu dacă pot să iau parte la o...

— Răpire?

— Ei bine, da.

— Nu l-ai văzut pe tip, Will. A pătruns prin efracţie, probabil pentru a-mi fura lucrurile pentru bani de droguri. Şi apoi, ca să iasă din belele, mi-a oferit-o pe fata lui. Poate că a mai făcut-o şi înainte – te-ai gândit vreodată la asta? Aşa că am acceptat. Ştii că nu plănuiesc să-i fac ceva rău. Vreau să o iubesc. *Dumnezeule, parcă eram Fantoma de la Operă*.

— Oricum cred că nu e bine. Doar pentru că există un beneficiu pentru tine. Cu ea cum rămâne?

— Cum rămâne cu ea? Dacă tatăl ei mi-ar da-o pe fata lui mie, cine ar spune că nu ar da-o altcuiva? Să o vândă spre sclavie? Sau ceva mai rău, să cumpere droguri? Ştiu că nu am să îi fac nici un rău. Poţi fi atât de sigur despre tipul următor cu care încearcă asta?

Will încuviinţă, aşa că ştiam că măcar se gândea la asta.

— Şi cum ştii că ea va fi cineva potrivit pentru tine de care să te îndrăgosteşti? întrebă Will. Dacă tatăl e un mârşav?

Pentru că am urmărit-o în oglindă.

— Asta este singura mea şansă. Trebuie să o iubesc, i-am spus lui Will. Şi trebuie ca să mă iubească, de asemenea, sau altfel totul s-a terminat pentru mine. Şi dacă ea putea să-l iubească pe acel ratat de tată, poate că ar putea să treacă puţin cu vederea peste aspectul meu fizic şi să mă iubească şi pe mine.

Trei zile trecură. Am ales pături şi perne umplute cu puf. Mi-am imaginat-o cufundându-se în pat, cel mai frumos pe care l-a avut vreodată. Am ales cele mai bune covoraşe orientale şi lămpi de cristal. Abia putusem dormi în acele zile, aşa că am lucrat de la patru dimineaţa până în noapte. Am văruit camera de studiu transformată în bibliotecă într-un galben cald cu chenare albe. Pentru dormitor, am ales tapet cu un spalier de trandafir. Will şi Magda m-au ajutat, dar numai eu am lucrat noaptea. În cele din urmă, camerele arătau perfect. Aproape incapabil să cred că va veni, am făcut mai mult. Cu oglinda, am vizitat casa ei şi am explorat dulapurile, apoi am intrat pe internet şi am cumpărat de

la departamentul de tineret de la Macy's[30] lucruri pe mărimea ei. Am aranjat totul într-un dressing în camerele ei. Şi am cumpărat cărţi – sute de cărţi – şi le-am aranjat pe rafturi înalte până în tavan. Am cumpărat de la toate librăriile online şi am inclus şi cărţile mele preferate, titlurile pe care le citisem. Am putea să vorbim despre ele. Ar fi atât de frumos să am pe cineva de vârsta mea cu care să vorbesc, chiar dacă numai despre cărţi.

În fiecare după-amiază, sosea o nouă livrare de la UPS şi fiecare dimineaţă mă găsea lucrând mult şi din răsputeri, vopsind sau şlefuind, sau decorând. Trebuia să fac totul perfect, trebuia să o fac, că poate aşa va trece peste urâţenia mea şi va găsi ceva fericire aici, va găsi un fel de a mă iubi. Nu am început să mă gândesc la cum ar trebui asta să se întâmple, că probabil m-ar urî pentru că o luasem de lângă tatăl ei. Trebuia să fac lucrurile să funcţioneze.

În seara celei de-a şasea zile, stăteam în apartamentul care urma să fie al ei. Încă trebuia să-mi repar sera, frumoasa mea seră. Dar, din fericire, era cald afară. Aveam s-o repar mai târziu. Acum analizam camera. Podelele, ceruite la perfecţie, străluceau alături de covoraşele în nuanţe de verde şi auriu. În aer se simţea miros de lichid de curăţat cu lămâie şi duzini de trandafiri. Îi alesesem pe cei galbeni – despre care citisem că simbolizau bucuria, încântarea, prietenia şi promisiunea unui nou început – şi i-am pus în vaze de cristal Waterford prin tot apartamentul. În onoarea ei, plantasem un nou trandafir, o miniatură galbenă numită „Micuţa Linda”. Nu tăiasem nici unul dintre aceia, dar aveam de gând să i-i arăt când avea să viziteze pentru prima dată sera. Curând. Speram să-i placă. Ştiam că aşa va fi.

M-am dus la uşa apartamentului ei şi, folosind un şablon şi un mic penson înmuiat în auriu, am pictat ultimul retuş pe uşă. Nu fusesem niciodată grijuliu în vechea mea viaţă, dar asta era important. Cu o caligrafie perfectă, pe uşă scria:

Camera lui Lindy

Când m-am întors în camera mea, am verificat oglinda, pe care o ţineam din nou lângă patul meu.

— Vreau să o văd pe Lindy, am încercat.

---

[30] R. H. Macy's este un lanţ de magazine american ce vinde haine, încălţăminte, aşternuturi, bijuterii, mobilă, produse cosmetice ş.a. (n.tr.)

Mi-o arătă. Dormea, deoarece era unu dimineaţă. O valijoară ponosită stătea lângă uşă. Chiar venea!

M-am întins şi m-am lăsat cuprins de cel mai perfect somn pentru prima dată de mai bine de un an – nu somnul plictiselii, al eşecului sau al oboselii, ci somnul anticipaţiei. Mâine, ea va fi aici. Totul se va schimba.

Cineva bătea la uşă. Cineva bătea la uşă! Nu puteam să deschid eu. Nu voiam să o îngrozesc la prima vedere. Am rămas în camerele mele, dar am urmărit în oglindă cum Will a primit-o.

— Unde e? Era faţa dobitocului.

Dar unde era fata?

— Unde e cine? întrebă Will, foarte politicos.

Tipul ezită şi, în acel moment, am văzut pentru prima dată că ea era cu el, stând în umbra din spatele lui. Chiar şi dacă era umbrită, vedeam că plângea.

Era chiar ea. Mi-am dat seama că nu crezusem asta.

Lindy. Linda. Era chiar aici!

O să iubească trandafirii. Sincer, ea fusese prima care mă învăţase să îi apreciez. Poate că totuşi ar trebui să merg să o salut, să îi arăt camera şi sera.

Apoi i-am auzit vocea.

— Tatăl meu are o idee nebună că este un monstru aici şi că trebuie să fiu închisă într-o temniţă.

Un monstru. Aşa m-ar vedea ea dacă m-aş duce sus. Nu, mai întâi o voi lăsa să vadă locul, camerele minunate şi trandafirii, înainte ca ea să vadă oroarea care eram eu.

— Nici un monstru, domnişoară. Cel puţin, nici unul pe care să-l pot vedea eu. Will chicoti. Angajatorul meu este un tânăr cu – mi s-a spus – un aspect fizic nefericit. Din cauza asta nu iese. Asta-i tot.

— Atunci sunt liberă să plec? întrebă Lindy.

— Desigur. Dar angajatorul meu a încheiat un târg cu tatăl tău, cred – prezenţa ta aici în schimbul cooperării sale în a nu raporta câteva manifestări criminale care au fost înregistrate pe casetă. Ceea ce-mi aminteşte... Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo punguliţa pe care o confiscasem de la intrus. Drogurile dumneavoastră, domnule?

Lindy apucă punguliţa de la el.

— Despre asta e vorba? Mă faci să vin aici ca să-ţi iei drogurile înapoi?

— M-a înregistrat pe casetă, fato. Spărgând şi intrând.

— Bănuiesc că aceasta nu a fost prima infracţiune, spuse Will, şi puteam să-mi dau seama citindu-i faţa că îl cercetase pe tip cu cel de-al şaselea simţ special de persoană cu deficienţe de vedere şi îl găsise exact aşa cum i l-am descris. Şi, dacă ar fi să ne referim numai la droguri, s-ar constitui într-o serioasă acuzaţie, cred.

Dădu din cap aprobator.

— Pedeapsa pentru această faptă este cuprinsă între cincisprezece ani şi pe viaţă.

— Viaţă? Lindy se întoarse spre Will. Şi tu eşti de acord cu asta... să mă bagi în închisoare?

Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând răspunsul lui Will.

— Angajatorul meu are motivele lui. Will arăta de parcă ar fi vrut să-şi pună mâna pe umărul lui Lindy sau ceva de genul ăsta, dar nu o făcu. Probabil îşi dăduse seama că ea i-ar fi tras un pumn dacă ar fi făcut-o. Şi o să te trateze cum trebuie – mai bine, probabil, decât... Uite ce e, dacă vrei să pleci, poţi, dar angajatorul meu are caseta cu spargerea casei şi o să o ducă la poliţie.

Fata se uită la tatăl ei. Ochii ei erau rugători.

— Îţi este mai bine fără mine. Smulse punga dintre degetele ei. Iau eu asta.

Şi, fără să-şi ia rămas-bun, plecă, trântind uşa după el.

Lindy se uită îndelung la locul pe care el îl ocupase. Arăta de parcă se va prăbuşi pe podea. Will spuse:

— Te rog, domnişoară. Îmi dau seama că ai avut o zi cumplită, chiar dacă este abia zece dimineaţă. Vino. Am să te conduc la camerele tale?

— Camere? Sunt mai multe?

— Da, domnişoară. Sunt camere frumoase. Domnul Adrian – tânărul pentru care lucrez – a muncit mult ca să se asigure că sunt pe placul tău. M-a rugat să te întreb că, dacă este ceva ce ai nevoie – absolut orice altceva în afară de telefon sau conexiune la internet –, să nu te sfieşti să ceri. El vrea ca tu să fii fericită aici.

— Fericită? Vocea lui Lindy era monotonă. Temnicerul crede că voi fi fericită? Aici? E nebun? În camera mea, am tresărit la auzul cuvântului *temnicer*.

— Nu, domnişoară. Will se întinse şi folosi o cheie ca să încuie uşa. Doar o formalitate. Contam ca ea să rămână să-şi protejeze tatăl. Sunetul încuierii uşilor fusese îngrozitor pentru mine. Eram un răpitor. Nu voisem să o răpesc, dar era singura modalitate să o fac să rămână. Eu sunt Will. Şi eu sunt la dispoziţia ta. Şi Magda, menajera, pe care o vei întâlni sus. Mergem?

Will îi oferi braţul. Ea nu îl apucă, dar, aruncând o ultimă privire ezitantă uşii, îl urmă pe scări.

Am urmărit cum Will o aduse sus şi deschise uşa. Obrajii şi ochii fetei erau roşii de atâta plâns. Gemu când intră, uitându-se la mobilă, la obiectele de artă, la pereţii vopsiţi în aceeaşi nuanţă de galben ca a trandafirilor din vazele de cristal. Privi lung la patul uriaş cu aşternuturile lui de firmă. Merse către fereastră.

— E prea înalt ca să pot sări, nu? Lindy atinse sticla groasă.

Will, în spatele ei, spuse:

— Bineînţeles. Iar ferestrele nu se deschid foarte mult. Probabil dacă îi acorzi o şansă, nu cred că trăitul aici o să ţi se pară îngrozitor.

— Nu îngrozitor? Ai fost vreodată ţinut prizonier? Eşti ţinut acum?

— Nu.

Am analizat-o. Mi-am amintit-o din ziua balului. Crezusem că era banală atunci, cu părul ei roşcat, pistruii şi dinţii stricaţi. Dinţii nu se schimbaseră, dar nu era chiar urâtă. Eram fericit că nu era frumoasă, după cum spusese tatăl ei. O persoană frumoasă nu ar fi putut niciodată să treacă peste urâţenia mea. Poate că fata asta ar putea.

— Eu am fost, spuse ea. Şaisprezece ani am fost prizonieră. Dar mi-am săpat singură un tunel. Singură am făcut cerere şi am primit o bursă la una dintre cele mai bune şcoli private din oraş. Luam trenul până acolo în fiecare zi. Copiii bogaţi de acolo mă ignorau deoarece nu eram ca ei. Ei credeau că sunt o lepădătură. Poate că aveau dreptate. Dar am învăţat din greu şi am luat note mari. Ştiam că era singura mea şansă să scap de viaţa asta: să iau o bursă, să merg la facultate, să plec de aici. Dar, în schimb, ca să-l scap pe tata de închisoare, trebuie să fiu prizonieră aici. Nu e corect.

— Înţeleg, spuse Will. Ştiam că trebuia să fie impresionat de ea, de felul în care vorbise. Folosise până şi o metaforă, despre tunel. Era foarte inteligentă.

— Ce vrea de la mine? plânse fata. Să mă facă să lucrez pentru el? Să mă folosească pentru sex?

— Nu. Eu n-aş fi fost implicat în asta dacă ar fi fost vorba despre aşa ceva.

— Serios? Arăta puţin uşurată, însă spuse: Atunci, pentru ce?

— Cred... Will se opri. *Ştiu* că este singur.

Lindy se uită îndelung la el, dar nu spuse nimic.

În cele din urmă, Will spuse:

— Am să te las să te odihneşti şi să te uiţi la noua ta casă. Magda îţi va aduce prânzul la amiază. Ai să faci cunoştinţă cu ea atunci. Dacă ai nevoie de ceva, cere şi ţi se va da.

Ieşi şi închise uşa după el.

Am urmărit-o pe Linda când intră în cameră, atingând diferite obiecte. Ochii ei rătăciră mult pe una dintre vazele cu trandafiri. Ridică un trandafir galben înflorit care credeam că era cel mai frumos. Îl ţinuse aproape de faţă un moment, mirosindu-l, apoi apăsându-l pe obraz. În cele din urmă, îl puse din nou în vază.

Merse prin apartament, deschizând uşi şi sertare. Şifonierul sofisticat nu avusese nici un efect, dar la uşa bibliotecii, icni şi se opri. Îşi îndreptă capul în sus, măsurând cu privirea rânduri de cărţi care se întindeau până în tavan. Observasem temele ei pentru acasă şi am încercat să cumpăr cărţi care i-ar plăcea, nu doar romane, ci şi cărţi despre fizică, religie, filosofie, în dublu exemplar pentru mine, ca să pot citi orice i-ar atrage atenţia. Începusem să lucrez la o bază de date cu toate cărţile inventariate după titlu, autor şi subiect,

ca biblioteca reală, doar că nu o terminasem încă.

Se urcă pe scară şi alese o carte, apoi două. Le ţinea aproape de ea, ca pe o pătură de securitate sau ca pe un scut. Acesta, cel puţin, fusese un succes. Luă cărţile în dormitor, le puse pe noptieră, apoi se prăbuşi pe pat, suspinând.

Voiam să o alin, dar ştiam că nu puteam, nu acum. Speram că într-o zi va înţelege.

5

La amiază, Magda îi aduse lui Lindy prânzul. Urmărisem în oglindă. Uneori, Magda cumpăra mâncare de luat la pachet pentru prânz, pentru că mi-era dor de mâncarea de la fast-food. Iar astăzi o rugasem să pregătească ceva ce i-ar plăcea unei fete: sendvişuri fără cruste şi supă fancy. Marginea veselei de porţelan era decorată cu trandafiri roz. Apa ei era într-un pahar de cristal cu picior. Cuţitul şi furculiţa erau din argint de bună calitate. Mâncarea arăta grozav.

Am privit. Nu o mâncă şi i-o returnă Magdei când femeia se întoarse. Se trânti pe pat, citind o carte. Mă uitasem la titlu. *Sonetele* lui Shakespeare.

Mi-era teamă să bat la uşă. Trebuia să fac mişcarea odată şi odată, dar nu ştiam cum să o fac fără să o îngrozesc. Ar fi fost prea mult ca să ţip: „Te rog, lasă-mă să intru şi îţi promit că n-am să te mănânc”? Probabil. Probabil că s-ar speria numai la auzul vocii mele. Dar voiam să ştie că, dacă doar ar ieşi, eu voi fi de treabă cu ea.

În cele din urmă, i-am scris un bilet.

Dragă Lindy,

Bine ai venit! Nu-ţi fie teamă. Sper că te vei simţi confortabil în noul tău cămin. Orice doreşti, trebuie doar să ceri. Voi avea grijă să-l primeşti imediat.

De-abia aştept să te văd la cină diseară. Îmi doresc să mă placi.

Cu sinceritate,
Adrian King

Am şters ultima propoziţie, am printat biletul, apoi am dus scrisoarea la camera ei şi am băgat-o pe sub uşă. Am aşteptat, fiindu-mi frică să mă mişc în caz că aş fi făcut vreun zgomot.

Un minut mai târziu, biletul ieşi de sub uşă.

Cuvântul *NU* era scris cu litere mari pe întreaga pagină.

Rămăsesem acolo un timp îndelungat, gândindu-mă. Aş putea să-i scriu scrisori ca unii dintre eroii romantici, să o fac să se îndrăgostească de mine în acest fel? Nicio şansă. Nu eram scriitor. Şi cum puteam să fac să mă îndrăgostesc de ea când o vedeam doar în oglindă? Trebuia să o fac să vină să vorbească până la urmă cu mine. M-am dus spre uşă şi am ciocănit, de probă şi încet. Când am văzut că nu răspunde, am încercat din nou, mai tare.

— Te rog, veni răspunsul ei. Nu îmi doresc nimic. Te rog, pleacă!

— Trebuie să vorbesc cu tine, am spus.

— Cine... cine e acolo?

— Adrian... *Kyle... stăpânul casei... bestia care locuieşte aici.* Numele meu este Adrian. Eu sunt cel care... *Cel care te ţine prizonieră*. Voiam să te

cunosc.

— Eu nu vreau să te cunosc! Te urăsc!

— Dar... îţi plac camerele? Am încercat să fac totul frumos pentru tine.

— Eşti nebun? M-ai răpit! Eşti un răpitor!

— Nu te-am răpit. Tatăl tău mi te-a dat.

— A fost forţat să facă asta.

Asta mă enervă.

— Mda, bine. A intrat prin efracţie în casa mea. Ţi-a spus asta? Mă jefuia. Am totul înregistrat pe cameră. Iar apoi, în loc să-şi ia pedeapsa ca un bărbat adevărat, te-a adus aici ca să scape. Avea de gând să te vândă ca să se salveze. Nu vreau să te rănesc, dar el nu ştia asta. Din partea lui, aş fi putut să te ţin într-o cuşcă.

Nu spuse nimic. Mă întrebasem ce poveste îi spusese el, dacă asta era prima oară când auzea adevărul.

— Ce netrebnic, am murmurat, îndepărtându-mă.

— Taci! Nu ai niciun drept! Lovi tare în uşă, poate cu pumnul, poate cu altceva, posibil un papuc.

Dumnezeule, *eram tâmpit.* Bineînţeles că ăsta nu era cel mai inteligent lucru de spus. Povestea vieţii mele din ultima vreme. Mai spusesem eu şi înainte lucruri tâmpite? Probabil că da, dar mi se iertau. Până ce a sosit Kendra.

— Uite ce e, îmi cer scuze. Nu am vrut să spun asta. *Prost*, *prost*, *prost.*

Nu răspunse.

— M-ai auzit? Am spus că îmi cer scuze.

Tot nimic. Am ciocănit la uşă, i-am strigat numele. În cele din urmă, am plecat.

O oră mai târziu, încă era în cameră, iar eu mă plimbam prin camera mea, gândindu-mă la ce ar fi trebuit să spun. Şi ce dacă o răpisem? Ea oricum nu avea nimic de lăsat în urmă. Casa aceasta era mai frumoasă decât orice avusese ea vreodată, decât orice îşi imaginase ea vreodată, dar era recunoscătoare? Nu. Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar nu la asta în mod sigur.

M-am dus la Will.

— Vreau să iasă de acolo. Poţi să o faci tu să iasă?

— Cum propui să fac asta? spuse Will.

— Spune-i că eu vreau să iasă, că trebuie să iasă.

— Că îi ordoni? În acelaşi fel în care i-ai ordonat tatălui ei să ţi-o dea ţie? Asta a mers... bine.

Nu era felul în care mă gândisem eu la asta, dar da. Cred că era ceea ce-mi doream.

— Da.

— Şi cum crezi că o să se simtă în legătură cu asta?

— Cum se simte ea? Dar ce spui despre cum mă simt *eu*? Am muncit toată săptămâna să o fac să se simtă confortabil, să fac totul frumos pentru ea,

şi fata... nerecunoscătoare... nici măcar nu iese să mă vadă?

— Să te vadă? Ea nu vrea să vadă persoana care a luat-o de la casa ei, de la tatăl ei. Adrian, o ţii prizonieră!

— Tatăl ei este un om josnic. Nu îi spusesem lui Will despre oglindă; despre cum o urmărisem înainte în oglindă, cum îl văzusem pe tatăl ei lovind-o. Îi este mai bine fără el. Şi nu vreau să fie prizonieră. Vreau...

— Ştiu ce vrei, dar ea nu vrea. Ea nu vede trandafirii din vaze sau felul în care ai vopsit pereţii. Ea vede doar un monstru, şi nici măcar nu s-a uitat la tine încă.

Mâna mi se duse instinctiv la faţă, dar ştiam că Will vorbea despre comportamentul meu.

— Un monstru, continuă el, care a adus-o aici pentru Dumnezeu ştie ce scop – să o omoare în somn. Sau să o transforme în sclavă. Îi este frică, Adrian.

— Bine, înţeleg. Dar cum pot să o fac să înţeleagă că *nu* acesta este motivul pentru care o am aici?

— Chiar îmi ceri sfatul?

— Mai vezi pe cineva în jur?

Will făcu o grimasă.

— Nu. Pe nimeni. Apoi îşi întinse mâna spre mine. Îmi găsi umărul, în cele din urmă, şi îşi puse mâna pe el. Nu îi spune să facă nimic. Dacă vrea să stea în camera ei, las-o. Las-o să ştie că îi respecţi toate deciziile.

— Dacă stă în camera ei, nu o voi face niciodată să îi pese de mine.

Will mă bătu pe umăr.

— Dă-i o şansă.

— Mersi. Asta a fost de ajutor. M-am întors şi am început să mă îndepărtez.

Vocea lui Will mă opri.

— Adrian!

M-am întors.

— Câteodată, ajută să fii un pic mai puţin mândru.

— Alt câştigător, am spus. Nu am pic de mândrie în acest punct.

Dar o oră mai târziu, am bătut din nou la uşa lui Lindy. Nu voi arăta nici o mândrie, ci doar remuşcare. Asta era mai greu de făcut, deoarece nu aveam de gând să o las să plece. *Nu puteam.*

— Pleacă! ţipă ea. Doar pentru că mă ai aici nu înseamnă că o să fac...

— Ştiu, am răspuns. Dar pot doar să... poţi să mă asculţi un minut?

— Am alternativă? spuse ea.

— Da. Da, ai alternativă. Ai o mulţime de alternative. Poţi să mă asculţi sau poţi să-mi spui să dispar. Poţi să mă ignori pentru totdeauna. Ai dreptate. Ţi-ai semnat sfârşitul venind aici. Nu avem de ce să fim prieteni.

— Prieteni? Aşa îi spui tu?

— Este ceea ce... M-am oprit. Era prea patetic să spun că era ceea ce

sperasem, că nu aveam prieteni şi că voiam – şi ce mult voiam – ca ea să-mi vorbească, să fie cu mine, să spună ceva care m-ar face să râd şi să mă aducă înapoi în lumea reală, chiar dacă nu era nimic mai mult. Ce ratat aş fi dacă aş spune aşa ceva.

Mi-am amintit ceea ce-mi spusese Will despre mândrie.

— Sper că putem fi prieteni într-o zi. Înţeleg dacă nu vrei să fii, dacă eşti... M-am înecat la cuvintele *dezgustată*, *revoltată de mine*, *îngrozită de mine*. Uite ce e, ceea ce trebuie să ştii este că nu mănânc carne de om sau altceva asemănător. *Sunt* un om, chiar dacă nu arăt aşa. Şi nu am să te oblig să faci ceva ce nu vrei, în afară de statul aici. Sper că te vei decide să ieşi curând.

— Te *urăsc*!

— Mda, ai mai spus asta. Cuvintele ei erau ca o biciuire, dar am continuat. Will şi Magda, ei lucrează aici. Will te poate medita dacă vrei. Magda o să îţi prepare felurile tale preferate, îţi va face curat în camere, va face cumpărături, îţi va spăla rufele, orice vrei tu.

— Eu... eu nu vreau nimic. Îmi vreau viaţa înapoi.

— Ştiu, am spus, reamintindu-mi ceea ce spusese Will despre sentimentele ei. Mă gândisem o oră la sentimentele ei, la cum probabil că de fapt îi păsa de tatăl ei în acelaşi fel în care, la naiba – uram să recunosc asta –, îmi păsa mie de-al meu. Sper... M-am oprit, gândindu-mă la asta, apoi hotărându-mă că Will avea dreptate. Sper că vei ieşi odată, deoarece... Nu puteam să scot pe gură următoarele cuvinte.

— Deoarece ce?

Am prins o ochire a reflexiei mele în sticla uneia dintre pozele înrămate de pe hol, şi nu puteam să o spun. Nu puteam.

— Nimic.

O oră mai târziu, cina era gata. Magda făcuse orez cu pui care mirosea nemaipomenit. La cererea mea, a bătut la uşa Lindei, ducându-i o tavă.

— Nu vreau nici o cină, veni răspunsul Lindei. Glumeşti?

— Ţi-am adus o tavă, a întrebat Magda. Mănânci acolo?

O pauză. Apoi:

— Da. Da, te rog. Asta ar fi OK. Îţi mulţumesc.

Am mâncat cina, ca de obicei, cu Magda şi Will. După cină, am spus:

— Mă duc la culcare. I-am aruncat lui Will o privire care spunea: *Am făcut tot ce mi-ai zis*, *şi nu a funcţionat*.

Chiar dacă nu putea vedea, a spus:

— Răbdare.

Dar nu am putut să dorm, ştiind că ea era cu două etaje mai sus, simţindu-i ura venind prin sistemul de aer condiţionat, prin pereţi, prin podele. Nu asta era ceea ce-mi dorisem. Nu va merge niciodată. Eram o bestie, şi aşa aveam să mor.

6

— M-am gândit la ceva ce te-ar putea ajuta, spuse Will în ziua următoare.

— Ce anume? am întrebat.

— Tăcere. Dacă o laşi în pace, poate că o să iasă.

— Probabil că acesta e motivul pentru care tu nu eşti de fapt înconjurat de fete.

— Să vorbeşti cu ea nu a funcţionat, nu-i aşa?

Trebuia să recunosc, avea dreptate, aşa că am decis să fac ceea ce spusese el. Ceea ce mă speriase era că ea încă nu mă văzuse. Ce va spune când mă va vedea?

În următoarele zile, am fost tăcut. Lindy rămase în camera ei. O urmărisem în oglindă. Singurele lucruri care îi plăceau erau cărţile şi trandafirii. Am citit toate cărţile pe care ea le-a citit. Stătusem treaz nopţile citind, ca să ţin pasul cu ea. Nici măcar nu am încercat să vorbesc cu ea din nou. Şi în fiecare noapte, când deveneam prea obosit, cartea îmi cădea din mână, stăteam întins pe pat, simţindu-i ura ca o fantomă cutreierând coridoarele în noapte. Poate că asta era o idee proastă. Dar ce altă speranţă mai aveam?

— Am subestimat-o, i-am spus lui Will.

— Da, aşa e.

M-am uitat la el, surprins.

— Şi tu crezi asta?

— Mereu am crezut asta. Dar spune-mi, Adrian, de ce crezi că ai subestimat-o?

— Am crezut că va fi impresionată de lucrurile pe care i le-am cumpărat, mobila frumoasă şi hainele. Ea e săracă şi am crezut că, dacă îi cumpăr bijuterii şi lucruri drăguţe, îmi va acorda o şansă. Dar nu vrea nimic din tot ce i-am luat.

Will a zâmbit.

— Nu, nu vrea. Ea vrea doar libertate. Tu nu vrei?

— Da. M-am gândit la Tuttle, la bal, la ceea ce îi spusesem lui Trey despre cum dansul de la şcoală era prostituţie legalizată. Mi se părea că trecuse mult timp de atunci. Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să nu poată fi cumpărat. Mă face cumva să o plac.

— Îmi doresc că, înţelegând asta, ar fi destul ca să distrugi blestemul. Sunt mândru de tine pentru asta.

Mândru de tine. Nimeni nu-mi spusese vreodată asta şi pentru o secundă mi-aş fi dorit să-l pot îmbrăţişa pe Will, doar ca să simt atingerea unei alte fiinţe umane. Dar asta ar fi fost foarte ciudat.

În noaptea aceea, am stat treaz mai mult decât de obicei, ascultând sunetele vechii case. „Aşezare” i-ar spune unii oameni. Dar am crezut că am auzit paşi pe scări. Erau oare paşii ei? Imposibil, prin două etaje. Dar tot nu am

putut să dorm.

În cele din urmă, m-am dat jos şi m-am dus în camera de zi de la etajul al doilea, am deschis pe ESPN[31] foarte încet, ca să nu o deranjez. Mi-am pus jeanşi şi o cămaşă ca să fac asta, lucru pe care în trecut îl făceam îmbrăcat doar cu boxerii. Chiar dacă făgăduise că va sta în camera ei pentru totdeauna, nu voiam să îi ofer vreo şansă să-mi vadă mai mult decât faţa. Şi-aşa faţa era destul de urâtă.

Aproape că mă plictisisem dând să adorm, când am auzit o uşă deschizându-se. Ar fi putut fi ea? Pe hol? Probabil că era doar Magda sau chiar Pilot, rătăcind. Şi totuşi suna ca şi cum ar fi fost la etajul următor, etajul lui Lindy. M-am forţat să nu mă uit, să-mi ţin ochii lipiţi de televizor, ca să nu fie îngrozită de faţa mea în întuneric. Am aşteptat.

Era ea. Am auzit-o în bucătărie, zăngănind o farfurie şi o furculiţă, clătindu-le şi punându-le în spălătorul de vase. Voiam să îi spun că nu trebuia să facă ea asta, că Magda făcea asta, că noi o plăteam să facă asta. Dar am rămas liniştit. Însă, când i-am auzit paşii în camera de zi, atât de aproape de a mă vedea, nu m-am putut opri.

— Sunt aşezat aici. Am spus-o încet. Vreau să ştii asta, ca să nu te îngrozeşti.

Nu răspunse, dar ochii i se îndreptară către mine. Lumina din încăpere era slabă, venind doar dinspre televizor. Totuşi, voisem să-mi pun o pernă pe faţă, ca să mă acopăr. N-am făcut-o. Va trebui să mă vadă cândva. Kendra îmi spusese asta clar.

— Ai coborât, am spus.

Îşi întoarse faţa către mine şi i-am văzut ochii venind spre mine, apoi ducându-se departe, apoi revenind.

— Tu *eşti* o bestie. Tatăl meu... a spus... credeam că era sub efectul drogurilor. Spune o mulţime de lucruri nebune. M-am gândit... Dar tu chiar eşti. Oh, Dumnezeule! Se uită în altă parte. Oh, Dumnezeule!

— Te rog. Nu am să îţi fac nici un rău, am spus. Ştiu că arăt aşa, dar nu sunt... te rog. Nu te voi răni, Lindy.

— Nu m-am gândit la asta. Am crezut că erai un tip, un pervers care ar... iar apoi nu ai dărâmat uşa sau ceva de genul ăsta... Dar cum poţi fi...

— Sunt bucuros că ai coborât, Lindy. Am încercat să-mi menţin vocea liniştită. M-am îngrijorat atât de mult cu privire la momentul când aveam să ne întâlnim. Acum s-a terminat şi poate că o să te obişnuieşti cu mine. Eram îngrijorat că nu vei ieşi poate niciodată.

— Trebuia. Inspiră adânc, apoi expiră. Ieşeam nopţile. Nu puteam sta în camerele acelea. Mă simţeam ca un animal. Se opri. Oh, Dumnezeule!

I-am ignorat emoţia. Poate că, dacă mă comportam uman, i-aş putea

---

[31] Entertainment and Sports Programming Network este un canal de televiziune american, producând şi difuzând programe cu specific sportiv. (n.tr.)

arăta că eu chiar *eram*. Am spus:

— Picadillo-ul[32] pe care l-a gătit Magda pentru cină. A fost bun, nu-i aşa? Nu m-am uitat la ea. Poate că i-ar fi mai puţin frică dacă nu mi-ar putea vedea faţa.

— Da, a fost bun. Minunat.

Nu mi-a mulţumit. Nici nu mă aşteptam să o facă. Ştiam asta acum.

— Magda e o bucătăreasă excelentă, am spus, dorindu-mi să păstrez conversaţia, acum că începusem, chiar dacă nu aveam despre ce vorbi. Când locuiam cu tatăl meu, el nu voia niciodată ca ea să facă mâncăruri latine. Magda făcea atunci doar mâncăruri obişnuite, carne cu cartofi. Dar când ne-a lăsat aici, chiar nu îmi prea păsa ce mâncam, aşa că a început să pregătească aceste feluri. Cred că e mai uşor pentru ea şi e mai bine. M-am oprit din pălăvrăgeală, încercând să mă gândesc la altceva despre ce să pălăvrăgesc.

Dar vorbi ea:

— Vrei să spui că te-a lăsat aici? Unde e tatăl tău acum?

— Locuiesc cu Magda şi cu Will, am spus, încă uitându-mă în altă parte. Will este meditatorul meu. Poate să te mediteze şi pe tine, dacă vrei.

— Meditator?

— Profesor, de fapt, bănuiesc. De vreme ce nu mă pot duce la şcoală deoarece... Oricum, îmi predă cursuri acasă.

— Şcoală? Dar atunci... tu ai... câţi ani ai?

— Şaisprezece. La fel ca tine.

Puteam să văd pe faţa ei că acest lucru o surprinsese, că ea crezuse tot timpul că eu eram vreun bătrân pervers. În cele din urmă, spuse:

— Şaisprezece. Atunci unde sunt părinţii tăi?

Dar ai tăi unde sunt? Eram în aceeaşi barcă, într-un fel, fiind abandonaţi de către dragii noştri babaci. Dar nu am spus asta.

„Tăcere”, spusese Will. În schimb, eu am spus:

— Mama a plecat acum mult timp. Iar tatăl meu... ei bine, nu putea să se descurce cu mine în felul în care arătam. El este de partea normalităţii.

Lindy încuviinţă şi am văzut milă din ochii ei. Nu voiam milă. Dacă mă compătimea, ar putea crede că eram un fel de creatură patetică dornică să o târască şi să o forţeze să-i cedeze, ca Fantoma de la Operă. Oricum, mila era mai bună decât ura.

— Îi duci lipsa? întrebă ea. Tatălui tău?

I-am spus adevărul.

— Încerc să nu. Vreau să spun, nu ar trebui să le duci lipsa oamenilor care nu îţi duc ţie lipsa, nu?

---

[32] *Picadillo* este un fel de mâncare tradiţională în mai multe ţări latino-americane şi în Filipine, cu carne tocată, roşii şi alte ingrediente care variază în funcţie de regiune. (n.tr.)

Încuviinţă.

— Când lucrurile au început să meargă foarte prost cu tatăl meu, surorile mele s-au mutat cu prietenii lor. Am fost foarte supărată că nu au rămas şi, ştii tu, să mă ajute cu el. Dar încă le duc dorul.

— Îmi pare rău. Subiectul cu tatăl ei devenea prea riscant. Ţi-ar plăcea ca Will să te mediteze? Pe mine mă meditează în fiecare zi. Tu eşti probabil mai inteligentă decât mine. Nu sunt un elev foarte bun, dar pariez că te-ai obişnuit să ai câţiva copii la şcoala normală care nu sunt la fel de inteligenţi ca şi tine, nu-i aşa?

Nu răspunse, iar eu am spus:

— Ar putea să te mediteze separat de mine, dacă vrei. Ştiu că eşti supărată. Ai toate motivele să fii.

— Da, aşa e.

— Doar că am ceva ce mi-ar plăcea să-ţi arăt.

— Să-mi arăţi? Puteam auzi precauţia din vocea sa, ca o cortină căzând.

Repede, am spus:

— Nu! Nu aia. Nu înţelegi. E o seră. Am construit-o eu însumi cu ajutorul planurilor pe care le-am cumpărat. Şi toate plantele din ea sunt trandafiri. Îţi plac trandafirii? Ştiam că îi plac.

— Will m-a direcţionat spre ei. Bănuiesc că s-a gândit că aş putea transforma asta într-un hobby. Favoriţii mei sunt floribunzi – trandafirii căţărători. Nu sunt la fel de detaliaţi ca şi teahibrizii. Vreau să spun, ei au mai puţine rânduri de petale, Dar se pot înălţa atât de sus – câteodată, pot ajunge şi la trei metri dacă au suporturile puse bine.

M-am oprit. Eram ca acei copii tocilari de la şcoală, cei care recitau statisticile de la baseball sau ştiau *Stăpânul Inelelor* de parcă Frodo, hobbitul, le era un văr pierdut de mult timp.

— Trandafirii din camera mea, spuse ea. Sunt de la tine? Tu i-ai crescut?

— Da. În zilele de când era acolo, am pus-o pe Magda să scoată trandafirii galbeni de vreme ce muriseră şi să îi înlocuiască apoi cu unii albi, simbolizând puritatea. Speram să îi înlocuiesc într-o zi cu unii roşii, care semnificau iubire. Mă bucur că mi-ai văzut trandafirii. Nu aveam cui să-i ofer înainte cu excepţia Magdei. Dar mai am încă zeci de trandafiri. Dacă vrei să cobori să îi vezi... sau pentru meditaţii... pot să îi chem pe Will sau pe Magda să stea acolo tot timpul, ca să nu îţi faci griji că te-aş putea răni.

Nu punctasem lucrul evident: că ea era singură cu mine acum, că fusese cu mine zile întregi, păzită doar de un om orb, o femeie bătrână şi o uşă fragilă şi că nu îi făcusem nimic. Dar speram că îşi dăduse seama de asta.

— Şi tu arăţi aşa cu adevărat? spuse ea în final. Nu e o mască pe care o foloseşti ca să-ţi ascunzi faţa? Aşa cum fac răpitorii?

Râse emoţionată.

— Mi-aş fi dorit să am una. Am să vin lângă canapea, ca să poţi vedea

singură. Am făcut asta, ghemuindu-mă ca să mă poată examina. Eram fericit că eram acoperit pe cât de mult posibil, dar am privit chiorâş prin lumina slabă. M-am gândit la Esmeralda, nefiind în stare să-l privească pe Quasimodo. Eram un monstru. Un monstru.

— Poţi să mi-o atingi – faţa – dacă vrei să te asiguri, am spus.

Clătină din cap.

— Te cred. Acum că eram mai aproape, ochii ei urcau şi coborau pe corpul meu, incluzând mâinile mele cu gheare. În cele din urmă, încuviinţă şi am ştiut din privirea ei că îi părea rău pentru mine. Cred că mi-ar face plăcere ca Will să mă mediteze. Am putea să încercăm să ne mediteze împreună, ca să nu facem abuz de timpul său. Dar, dacă eşti prea slab ca să ţii pasul, va trebui să facem o schimbare. Eu sunt obişnuită cu orele pentru avansaţi.

Vedeam că glumea, dar era şi un pic serioasă. Voiam să întreb din nou despre seră şi dacă avea să coboare devreme să ia micul dejun cu Will, Magda şi cu mine. Dar nu voiam să o înspăimânt, aşa că am spus:

— Studiem în camerele mele, de lângă grădina cu trandafiri. E la primul etaj. De obicei, începem la nouă. Citim din *Sonetele* lui Shakespeare.

— Sonetele?

— Da. M-am străduit să-mi caut în minte o strofă pentru a o recita. Am memorat pagini şi pagini de poezie pe durata pedepsei mele de însingurare. Asta era şansa mea să o impresionez. Dar tăcerea prostiei mele era asurzitoare. În cele din urmă, am rupt-o. Shakespeare este minunat.

Da. Shakespeare este cool, frate.

Însă zâmbi.

— Da. Îi iubesc piesele de teatru şi poezia. Alt zâmbet emoţionat şi m-am întrebat dacă era uşurată la fel ca mine, având în vedere că era prima noastră întâlnire.

— Ar trebui să mă duc la culcare, atunci, să fiu pregătită.

— Mda.

Se întoarse şi se duse sus. Am urmărit-o până ce a ajuns la scări, apoi a urcat, apoi am ascultat în timp ce paşii i-au ajuns pe palierul etajului următor.

Doar când am auzit uşa dormitorului deschizându-se şi închizându-se am cedat instinctelor mele de bestie şi am făcut un dans de animal sălbatic în jurul camerei.

7

M-am trezit înainte de răsărit, ca să înlătur frunzele moarte ale trandafirilor, să mătur podeaua serei şi să ud plantele. Am vrut să fac asta cu destul timp înaintea sesiunii noastre de meditaţii, ca totul să aibă timp să se usuce. Nu voiam noroi. Am ajuns să spăl până şi mobila de fier forjat din seră, cu toate că era deja curată şi era probabil prea cald să stai acolo. Voiam ca toate opţiunile posibile să fie valabile.

La şase, totul era perfect. Am rearanjat până şi nişte viţă-de-vie ca să se caţere mai sus, de parcă încerca să evadeze. Apoi l-am trezit pe Will bătând tare la uşa lui.

— Ea o să coboare, i-am spus.

— Care ea? Vocea lui Will suna ameţită de somn.

— Şşş, am şoptit. O să te audă. Lindy vine la sesiunea noastră de meditaţii.

— Grozav, spuse Will. Asta în cât timp, în cinci ore?

— Trei. I-am spus că începem la nouă. Nu puteam să aştept mai mult. Dar am nevoie de ajutorul tău înainte de asta.

— Cu ce să te ajut, Adrian?

— Trebuie să mă înveţi totul înainte de sesiune.

— Ce... şi de ce aş face asta în loc să dorm?

Am bătut din nou la uşă.

— Vrei să deschizi? Nu pot să stau aici, afară, şi să port discuţia asta cu tine. Ea ar putea să audă.

— Atunci întoarce-te în pat. Asta e o idee bună.

— Te rog, Will! am şoptit, jucând teatru. Este important.

În cele din urmă, l-am auzit mişcându-se prin cameră. Într-o clipă, apăru la uşă.

— Ce este atât de important?

În spatele lui, Pilot îşi ascunse capul sub labe.

— Am nevoie să-mi predai acum.

— De ce?

— Nu m-ai auzit? Lindy vine la sesiunea noastră de meditaţii.

— Da. La nouă. Probabil că acum încă doarme.

— Dar nu vreau să o fac să gândească că-s prost – pe lângă că sunt urât. Trebuie să-mi predai totul înainte de sesiune ca să pot să par inteligent în faţa ei.

— Adrian, fii tu însuţi. Va fi bine.

— Să fiu eu însumi? Poate ai uitat că *eu însumi* sunt o bestie? Cuvântul *bestie* ieşi cu un răget nebun, cu toate că încercam să rămân calm. Asta e prima dată când ea o să mă vadă în lumina zilei. I-a luat o săptămână să iasă.

Vreau ca măcar să fiu inteligent.

— Eşti inteligent. Dar şi ea e. Tu vrei să fii în stare să vorbeşti cu ea, nu doar să repeţi ceea ce ţi-am spus eu.

— Dar ea a fost o elevă premiantă la Tuttle. A fost acolo cu bursă. Eu am fost doar un nenorocit cu banii tăticului.

— Te-ai schimbat de atunci, Adrian. Am să-ţi arunc nişte indicii dacă o să mi se pară că ai nevoie de ele, dar mă îndoiesc că vei avea. Eşti un copil isteţ.

— Tu vrei doar să te întorci în pat.

— Da, vreau să mă întorc în pat. Începuse să închidă uşa.

— Ştii, vrăjitoarea a spus că o să îţi dea înapoi vederea dacă distrug blestemul.

Se opri.

— I-ai cerut tu asta?

— Mda. Am vrut să fac ceva pentru tine, de vreme ce tu ai fost foarte drăguţ cu mine.

— Îţi mulţumesc.

— Aşa că poţi să vezi cât de important este să o fac bine. Aşadar, poţi să-mi dai ceva, vreun indiciu? Ea spune că, dacă vede că sunt prost, o să vrea să studieze separat. Asta o să-ţi dubleze ţie munca.

Probabil că s-a gândit la asta, căci a spus:

— Bine, verifică *Sonetul 54*. Cred că o să îţi placă.

— Mersi.

— Dar, Adrian, câteodată e frumos să o laşi şi pe ea să fie inteligentă.

Închise uşa.

Mi-am pus scaunul în faţa uşilor franţuzeşti ale grădinii de trandafiri pentru sosirea ei. Mi-a luat ceva timp să mă decid fie că arătam mai bine pe fundalul trandafirilor sau dacă ei doar atrăgeau atenţia asupra urâţeniei mele. Dar, în cele din urmă, am decis că ceva în încăpere trebuia să fie frumos şi în mod sigur acela nu eram eu. Chiar dacă eram în iulie, mă îmbrăcasem cu o cămaşă albastră cu mâneci lungi Ralph Lauren, jeanşi şi tenişi cu şosete. Bestia la şcoală. Ţineam o carte cu sonetele lui Shakespeare în mână şi citeam *Sonetul 54* probabil pentru a douăzecea oară. *Cele patru anotimpuri* ale lui Vivaldi se auzeau în fundal.

Totul se nărui când Lindy bătu la uşă. Will nu ajunsese încă, aşa că a trebuit să mă ridic, distrugând aranjamentul meu pitoresc (sau – haide să fiu serios aici – doar mai puţin respingător). Dar nu o puteam lăsa să stea acolo, aşa că m-am grăbit spre uşă şi am deschis-o. Foarte încet. În aşa fel încât să nu o şochez.

În lumina dimineţii, mai mult decât în noaptea de dinainte, o puteam simţi că *nu* se uita la mine. Era oare din cauză că eram prea hidos ca să ocup spaţiu în ochii ei, ca o poză de la locul crimei? Sau ea doar încerca să fie

politicoasă să nu se holbeze? Am crezut că trecuse deja de ura pentru mine, transformându-se în milă în schimb. Dar cum puteam transforma asta în iubire?

— Îţi mulţumesc că ai venit, am spus, făcându-i semn să înainteze, fără să o ating. Am pregătit totul lângă seră. Am mutat o masă de lemn negru lângă uşa franţuzească, uşă ce dădea în afară. Am tras un scaun ca să se aşeze. În vechea mea viaţă, nu făcusem niciodată asta pentru vreo fată.

Dar deja ajunsese la uşă.

— O! Este atât de frumoasă. Pot să ies?

— Da. Eram deja în spatele ei, căutând broasca. Te rog. Nu mai avusesem nici un vizitator înainte, niciodată nu-mi mai împărţisem grădina cu cineva în afară de Will şi Magda. Am sperat...

M-am oprit. Deja păşise în afară. Sunetul coardelor lui Vivaldi creşteau în jurul ei, cântând partea numită „Primăvara” imediat ce păşi în jurul tuturor florilor.

— Este splendid! Miroase doar... să ai asemenea bogăţii în casa ta!

— E şi casa ta. Te rog, vino oricând.

— Iubesc grădinile. Obişnuiam să merg în Strawberry Fields în Central Park după şcoală. Stăteam acolo ore întregi, citind. Nu îmi plăcea să mă duc acasă.

— Înţeleg. Mi-aş dori să mă pot duce să văd acea grădină. Am văzut poze cu ea pe internet. *Şi am trecut pe lângă ea de mii de ori în viaţa mea anterioară*. Abia mă uitam la ea. Acum tânjeam să merg, şi nu puteam.

Ea îngenunche lângă un strat de trandafiri miniaturali.

— Sunt atât de preţioşi.

— Fetelor mereu le plac lucrurile micuţe, cred. Eu prefer căţărătorii. Mereu se întorc după lumină.

— Şi ei sunt frumoşi.

— Dar acesta... Am îngenuncheat ca să arăt un miniatural galben-deschis pe care îl plantasem cu o săptămână în urmă. Acesta se numeşte „Micuţa Linda”.

Îmi aruncă o privire ciudată.

— Toate florile tale au nume?

Am râs.

— Nu l-am numit eu. Horticultorii, când dezvoltă o nouă specie de trandafiri, o şi numesc. Iar acesta se întâmplă să fie numit „Micuţa Linda”.

— Este atât de perfect, atât de delicat. Se întinse după trandafir. Când făcu asta, mâna sa o atinse pe a mea şi am simţit un tremur de electricitate fugindu-mi prin trup.

— Dar puternic. Mi-am tras mâna înainte ca Lindy să fie dezgustată de ea. Câţiva miniaturali mai puternici decât teahibrizii. Vrei să-ţi tai câţiva pentru camera ta, de vreme ce e tizul tău?

— Ar fi o nedreptate să-l tai. Poate... Se opri, ţinând micul trandafir

înflorit între două degete.

— Ce?

— Poate că am să mă întorc să-i văd.

A spus că se va întoarce. Poate.

Tocmai atunci, Will intră.

— Ghiceşti cine-i aici, Will? am spus, de parcă *nu* vorbisem cu el despre asta. Lindy.

— Minunat! spuse el. Bine ai venit, Lindy! Sper că ai să mai animezi lucrurile. Este destul de plictisitor doar cu Adrian.

— E nevoie de doi pentru a fi plictisitor, am spus.

Apoi, aşa cum ştiam că o va face, a spus:

— Vom discuta Sonetele lui Shakespeare astăzi. M-am gândit să începem cu numărul cincizeci şi patru.

— Ai adus cartea? am întrebat-o. Când a clătinat din cap, am spus: Putem aştepta să ţi-o aduci. Nu, Will? Sau ai putea s-o împarţi cu mine.

Ochii ei încă erau purtaţi către grădina cu trandafiri.

— Oh, bănuiesc că putem s-o împărţim. Am să-mi aduc cartea mâine.

A spus „mâine”.

— Bun. Am împins cartea, iar acum era mai aproape de ea decât de mine. Nu voiam să creadă că încercam să mă dau la ea. Dar totuşi eram mai aproape de ea decât fusesem vreodată, o puteam atinge atât de uşor şi puteam să fac asta să pară că fusese o întâmplare.

— Adrian, vrei să citeşti cu voce tare? întrebă Will.

Un fleac. Profesorii mereu îmi lăudaseră felul de a citi. Şi citisem acest poem de multe ori:

— Sigur, am spus.

O, cât de mult frumosu-i mai sublim,
Când adevăru-i dă un nimb de slavă!
Frumos e-un trandafir, dar îl găsim
Şi mai frumos, prin boarea lui suavă.[33]

Desigur, cu Lindy stând atât de aproape de mine, am dat-o-n bară, bâlbâindu-mă la „frumosu-i mai sublim”. Dar am continuat să citesc.

Au şi măceşii flori cu zmalţul viu,
Cum au, plini de miresme, trandafirii,
Şi, tot cu ghimpi, se leagănă zglobiu,
Când, vara, floarea le-o deschid zefirii.
Dar farmec n-au decât pentru priviri:
Trăiesc stingher, când au pălit nu-ţi pasă,

---

[33] William Shakespeare, *Sonete*, traducere de Teodor Bocşa, Editura Media Concept, Sibiu, 2004. (n.tr.)

Şi mor de tot. Dar dulcii trandafiri,
Murind gingaş, parfumuri dulci ne lasă.
Tot astfel, când păli-vei, floare vie,
Esenţa ta rămâne-n poezie.[34]

Am terminat şi mi-am ridicat privirea. Lindy nu se uita la mine, totuşi. I-am urmărit direcţia ochilor şi am văzut că privea cu insistenţă la uşile franţuzeşti, la trandafiri. Trandafirii mei. Oare frumuseţea trandafirilor compensa urâţenia mea?

— Adrian? Will spunea ceva, poate pentru a doua sau a treia oară.

— Scuze, ce e?

— Am întrebat ce simbolizează trandafirul în poezie. Citind poezia de douăzeci de ori, am crezut că ştiu ce înseamnă. Dar acum dădusem înapoi. Mi-am dat seama că voiam să o las să fie inteligentă.

— Ce crezi, Lindy?

— Cred că semnifică adevărul, spuse ea. Shakespeare vorbeşte despre cum trandafirul are un parfum care îl face frumos pe dinăuntru. Iar mirosul trandafirului poate să persiste chiar şi după ce floarea moare.

— Ce este măceşul, Will? am întrebat.

— Un trandafir sălbatic. Arată ca un trandafir, dar nu are miros.

— Aşa că arată bine, dar nu e la fel de adevărat? am spus. Cum spunea Lindy. Doar pentru că ceva este frumos, asta nu înseamnă că e bun. Asta vrea să spună el.

Lindy se uită la mine de parcă eram inteligent, nu doar urât.

— Dar ceva cu frumuseţe lăuntrică va persista pentru totdeauna, ca parfumul trandafirului.

— Dar parfumul unui trandafir... persistă pentru totdeauna? o întrebă Will pe Lindy.

Lindy ridică din umeri.

— Am avut odată un trandafir pe care mi l-a dat cineva. L-am presat într-o carte. Mirosul nu a persistat.

Am privit-o fix, ştiind la ce trandafir se referea.

Dimineaţa, a trecut rapid şi, cu toate că nu am prea studiat şi celelalte materii, am reuşit să nu par imbecil, dar mereu am lăsat-o pe ea să fie un pic mai deşteaptă. Nu fusese dificil.

La douăsprezece şi jumătate, Will spuse:

— Ni te vei alătura la prânz, Lindy?

Mă bucuram că întrebase el asta, şi nu eu. Mi-am ţinut respiraţia. Cred că amândoi ne-am ţinut-o.

— Ceva de genul cantina şcolii? întrebă Lindy. Da, ar fi frumos.

Dacă cineva crede că nu am pregătit-o pe Magda pentru asta, se înşală

---

[34] Idem.

amarnic. Am trezit-o şi pe ea la şase – cu toate că a fost mai drăguţă decât Will – şi am vorbit despre posibilele meniuri care nu includeau supe, salate, lucruri murdare pe care le-aş putea răsturna cu mâinele mele cu gheare. Uram că fiind o bestie mâncam ca o bestie. Dar sunt fericit să spun că nu m-am făcut de râs şi am studiat şi în după-amiaza aceea.

În acea noapte, stăteam întins pe pat, amintindu-mi momentul când mâna ei o atinsese pe a mea. M-am întrebat cum ar fi să o fac să mă atingă nu accidental, să o fac poate să mă atingă din proprie iniţiativă.

Dl Anderson: Vă mulţumesc că aţi venit. Săptămâna aceasta vom vorbi despre transformare şi mâncare.

BestieNY: Dar voiam să vorbesc despre fata asta. Am o fată. Suntem amici, dar cred că am putea fi mai mult de-atât.

Grizzly s-a alăturat chat-ului.

Broscoiul: salut, grizz.

Grizzly: Am noutăţi! Sunt om! Nu mai sunt urs!

BestieNY: Om?

Broscoiul: felcitări

BestieNY: <– Foarte gelos pe Grizz.

Grizzly: Fata, numele ei e Albă-ca-Zăpada (nu *acea* Albă-ca-Zăpada], m-a urmat în pădure când ei plecau la casa lor de vară. L-a văzut pe piticul diabolic care a aruncat vraja asupra mea şi m-a ajutat să-l omor.

Broscoiul: Ai omoât un pitic

Grizzly: un pitic *diabolic*

Broscoiul: totuşi

Grizzly: Nu a fost o crimă pentru mine să-l omor pe pitic deoarece am făcut-o sub formă de urs.

SirenaMută s-a alăturat chat-ului.

SirenaMută: Mi-e teamă că am nişte veşti foarte proaste.

Broscoiul: Grizzly e din no băiat!

SirenaMută: Asta e minunat. Dar mi-e teamă că nu a mers la fel de bine şi cu mine.

BestieNY: Ce s-a întâmplat, Sirenă?

SirenaMută: Ei bine, am crezut că totul mergea foarte bine. El a spus că i-am amintit de fata care i-a salvat viaţa (care eram eu, desigur) şi chiar dacă părinţii săi voiau ca el să plece să o cunoască pe cealaltă fată, fata cu părinţi bogaţi, el a spus că mai degrabă ar fi cu mine.

Grizzly: Asta e minunat, Sirenă. Sunt sigur că o să meargă totul de minune.

BestieNY: Da, nu o să-i pese de ea!

SirenaMută: Dar tocmai asta e problema. Îi pasă. Părinţii săi au spus: „Ei bine, măcar *ea* poate să vorbească” şi l-au trimis la o întâlnire oarbă. Şi, vă vine să credeţi?, acum el crede că *ea* e cea care i-a salvat viaţa. Şi, de vreme ce nu pot să vorbesc, nu îi pot spune adevărul.

Dl Anderson: Îmi pare atât de rău, Sirenă.

SirenaMută: I-am văzut sărutându-se. El e cu ea. Am dat-o-n bară.

BestieNY: #@*!

BestieNY: Îmi pare rău. Nu există nici o şansă să scapi de vrajă, Sirenă?

SirenaMută: Surorile mele au încercat să dea de Vrăjitoarea Mării ca să mă scape de vrajă. Ele i-au dat ei părul şi totul. Dar ea a spus că singurul mod în care pot scăpa de vrajă este să-l omor.

Broscoiul: Ai de gând să faci asta?

BestieNY: Roagă-l pe Grizzly să te ajute. El & prietena lui au omorât un pitic.

Grizzly: Nu e amuzant, Bestie.

BestieNY: Scuze, Grizz. Sarcasmul mă mai ajută când sunt supărat.

SirenaMută: Înţeleg, Bestie. Aţi fost cu toţii foarte buni prieteni.

Broscoiul: Aţ fost? Asta înseamă că nu ai d gând să o faci?

SirenaMută: Nu pot, Broscoiule. Nu pot să-l omor. Îl iubesc prea mult. A fost greşeala mea, eu am făcut-o.

BestieNY: Dă-mi voie să ţi-o spun direct – o să fii spumă de mare

SirenaMută: Mi s-a spus că, dacă aştept 300 de ani, spuma mării care sunt eu va pluti către rai

Broscoiul: 300 de ani! Nu-i mae lucru.

Grizzly: Broasca are dreptate. O să pară o zi sau două. Ai să vezi.

SirenaMută: Cred că trebuie să plec acum. Vă mulţumesc pentru tot. Adio.

SirenaMută a părăsit chat-ul.

BestieNY: Uau. Nu pot să cred.

Broscoiul: Nic eu.

Grizzly: Nu prea mă simt în stare să chatuiesc astăzi.

Dl Anderson: Poate că ar trebui să-l suspendăm până data viitoare.

Partea a V-a

Timpul se scurge, toamnă şi iarnă

1

Dincolo de ferestrele închise, frunzele începură să cadă, dar înăuntru totul rămăsese la fel. Totul, în afară de mine şi Lindy. Noi ne schimbaserăm. Învăţam împreună şi am observat că, în timp ce ea era inteligentă, eu eram în mod deliberat nu *prea* inteligent. Nu cred că mă mai ura. Poate. Poate că ea chiar mă plăcea.

Într-o noapte, a fost furtună, una grozavă, cu fulgere ca ţesătura de metal de-a lungul cerului şi tunete care arătau că era totul mult prea aproape. Îmi zgudui patul, buimăci lumea şi mă trezi pe mine. M-am dus sus în camera de zi, doar ca să îmi dau seama că nu eram deloc singur.

— Adrian! Lindy stătea în întuneric pe canapea, urmărind cerul aprinzându-se de la cea mai îndepărtată distanţă de la fereastră. M-am speriat! Suna ca o canonadă.

— Canonadă. Mă întrebam dacă auzise vreodată vreo canonadă noaptea, acolo de unde venea. E doar un tunet, iar casa asta veche este solidă. Eşti în siguranţă.

Mi-am dat seama cât de nebunesc suna, spunând că era în siguranţă când eu o ţineam prizonieră. Dar ea spuse:

— Nici un loc unde am locuit nu a fost în siguranţă.

— Am văzut că ţi-ai ales punctul cel mai îndepărtat de fereastră.

— Crezi că sunt absurdă.

— Neh. Eu sunt aici, nu-i aşa? Zgomotul m-a trezit. Voiam să pregătesc nişte pop-corn şi să văd dacă este ceva la TV. Vrei şi tu? M-am îndreptat către bucătărie. Eram grijuliu. M-am hotărât că era cel mai bine să mă îndepărtez, nu să o sperii fiind prea aproape. Era pentru prima dată când eram singuri din ziua în care am fost în grădina cu trandafiri. Mereu îl aveam pe Will când învăţam, iar pe Magda la masă. Acum, singur, cu toţi ceilalţi dormind, voiam ca ea să ştie că putea să aibă încredere în mine. Nu voiam să distrug totul.

— Da, te rog. Poţi să faci două pungi, totuşi? Chiar îmi place pop-corn-ul.

— Desigur. Am intrat în bucătărie şi am găsit pop-corn-ul pentru microunde. Lindy zapa prin canalele televizorului, oprindu-se asupra unui film vechi, *File de Poveste*[35]. E un film bun, am spus în timp ce pop-corn-ul începuse să sară.

— Nu l-am mai văzut.

— Cred că o să-ţi placă. Are câte ceva pentru toţi – lupte cu săbiile pentru mine, prinţese pentru tine. Prima pungă terminase de sărit şi o scosesem. Scuze. Probabil că a fost puţin sexist.

— E în regulă. Eu sunt fată. Toate fetele pretind că sunt prinţese la o

---

[35] *The Princess Bride*, un film din anul 1987, realizat după romanul cu acelaşi nume al scriitorului William Goldman. (n.tr.)

anumită vârstă, indiferent de cât de puţin se aseamănă viaţa lor cu a unei prinţese. Şi îmi place ideea de „fericiţi până la adânci bătrâneţi”. Lăsă televizorul pe postul ăsta.

Am rămas acolo urmărind a doua pungă umflându-se, gândindu-mă ce să fac cu ele: să le pun într-un castron ca să le împărţim, cum făcea Magda cu fetele pe care le cunoşteam, sau să le las în pungi.

În cele din urmă, am spus:

— Ar trebui să le pun într-un castron? Nici măcar nu ştiam unde ţinea Magda castroanele. Cât de trist era asta?

— O, nu, nu te deranja.

— Nu mă deranjez. Dar am scos punga din cuptor, am deschis-o, apoi am dus ambele pungi în camera de zi. Probabil că ceruse propria pungă pentru ca mâinile noastre să nu se atingă. Nu o învinuiam. M-am aşezat la vreo treizeci de centimetri depărtare de ea, urmărind filmul. Era scena în care Westley, un pirat, îl provocase pe ucigaşul Vizzini la o luptă între minţi.

— *Ai căzut victimă unei greşeli clasice*! spuse Vizzini pe ecran. *Nu te pune niciodată cu un sicilian când moartea e aproape!*

De îndată ce Vizzini căzu mort, eu îmi terminasem pop-corn-ul şi pusesem punga jos. Mai voiam. Se părea că bestiei îi era mereu foame. Mă întrebam, dacă m-aş fi transformat înapoi, aş fi fost gras?

— Mai vrei? întrebă ea.

— Neh. Ai spus că îţi place mult pop-corn-ul.

— Aşa e. Dar poţi să mai iei. Îmi întinse punga.

— OK. M-am mutat câţiva centimetri mai aproape. Ea nu ţipă şi nu se dădu înapoi. Am luat un pumn de pop-corn, sperând să nu-l scap. Tocmai atunci se auzi un tunet, iar Lindy sări, vărsând jumătate din ceea ce mai rămăsese.

— Oh, scuze, spuse ea.

— Nici o problemă. Am adunat floricelele care se vedeau, băgându-le în punga mea goală. Putem să adunăm restul dimineaţă, am spus eu.

— Problema e că mă sperii foarte tare de tunete şi fulgere. Când eram mică, tatăl meu obişnuia să iasă noaptea, după ce eu adormeam. Iar apoi, dacă vreun sunet mă trezea, nu îl găseam lângă mine. Mă speriam atât de tare.

— Cred că a fost foarte greu pentru tine. Părinţii mei obişnuiau să ţipe la mine când mă trezeam noaptea. Îmi spuneau să fiu curajos, ceea ce însemna să îi las în pace. I-am întins pop-corn-ul. Mănâncă tu ce a mai rămas.

— Mersi. Îmi luă pop-corn-ul din mână. Aş vrea...

— Ce anume?

— Nimic. Doar că... mersi pentru pop-corn.

Era atât de aproape de mine că îi puteam auzi respiraţia. Voiam să mă mut mai aproape, dar mă abţineam. Am stat în lumina albastră-alburie a televizorului, urmărind filmul în linişte. Doar când se termină, am observat că

Lindy adormise.

Furtuna slăbise, iar eu voiam să stau acolo, privind-o cum doarme, privind-o îndelung, aşa cum îmi priveam trandafirii. Dar, dacă avea să se trezească, ar crede că e ciudat. Şi ea şi-aşa credea că sunt destul de ciudat.

Aşa că am închis televizorul. În încăpere întunericul deveni negru ca smoala şi am luat-o în braţe, ca să o duc în camera ei.

Se trezi în timp ce o urcam pe scări.

— Ce se...?

— Ai adormit. Te duceam în cameră. Nu-ţi face griji. N-am să te rănesc. Promit. Poţi să ai încredere în mine. Şi nu am să te scap. Abia îi simţeam greutatea în braţele mele. Bestia era şi puternică.

— Pot să merg, spuse ea.

— OK, dacă vrei. Dar nu eşti obosită?

— Ba da. Puţin.

— Ai încredere în mine, atunci.

— Ştiu. M-am gândit că, dacă voiai să mă răneşti, ai fi făcut-o până acum.

— N-am să te rănesc, am spus, înfiorându-mă să ştiu că era ceea ce ea gândise despre mine. Nu îţi pot explica de ce te vreau aici, dar nu e pentru asta.

— Înţeleg. Se cuibări din nou în braţele mele, lipită de pieptul meu. Am dus-o până sus şi am încercat clanţa. O apucă ea. Vocea se auzi din întuneric.

— Nu m-a mai dus nimeni până acum în braţe, cel puţin, nu-mi amintesc.

Mi-am slăbit strânsoarea.

— Sunt foarte puternic, am spus.

Nu mai spuse nimic după asta. Adormise la loc. Avea încredere în mine. Am orbecăit prin întuneric spre dormitorul ei, gândindu-mă că aşa era mereu pentru Will, să fie grijuliu, sperând să nu aibă obstacole în drum. Când am ajuns la pat, am pus-o cu grijă, învelind-o cu cuvertura mătăsoasă. Voiam să o sărut, acolo în întuneric. Trecuse mult timp de când nu mai atinsesem pe cineva, nu mai atinsesem pe cineva cu adevărat. Dar ar fi fost nedrept să abuzez de somnul ei, iar dacă avea să se trezească, nu m-ar fi iertat niciodată.

În cele din urmă, am spus:

— Noapte bună, Lindy! Şi am început să mă îndepărtez.

— Adrian? La uşă, i-am auzit vocea. Noapte bună!

— Noapte bună, Lindy! Mersi că ai stat cu mine. A fost frumos.

— Frumos. Am auzit-o schimbându-şi poziţia în pat, răsucindu-se, poate. Ştii, în întuneric, vocea ta îmi pare atât de familiară.

2

Vremea deveni mai rece şi mai umedă, iar eu am ajuns să vorbesc cu Lindy fără să mă îngrijorez la fiecare cuvânt. Într-o zi, după sesiunea noastră de meditaţii, Lindy spuse:

— Aşadar, ce e la al cincilea etaj?

— Ha? Auzisem ce întrebase, dar voiam să îi distrag atenţia şi să mă gândesc la un răspuns. Nu mai fusesem la al cincilea etaj de când venise ea. Pentru mine, al cincilea etaj însemna disperare, însemna să stau la fereastră, citind *Cocoşatul* şi simţindu-mă la fel de singur precum Quasidomo. Nu voiam să urc acolo.

— Al cincilea etaj, spuse Lindy. Tu stai la unu, bucătăria şi camera de zi sunt la doi, eu sunt la trei, iar Will şi Magda stau la patru. Însă, când am sosit aici, am văzut cinci rânduri de ferestre.

Acum eram pregătit.

— Oh, nimic. Cutii şi lucruri vechi.

— Uau, asta sună interesant. Putem să mergem să aruncăm o privire? Lindy porni către scări.

— Sunt doar nişte cutii. Ce e atât de interesant? Te vor face să strănuţi.

— Ştii ce se află în cutii? Când am clătinat din cap, a spus: Păi tocmai asta-i interesant. Ar putea fi comori îngropate acolo sus.

— În Brooklyn?

— OK, poate că nu comori adevărate, dar alte comori: scrisori vechi şi fotografii.

— Adică prostii.

— Nu trebuie să vii. Pot să mă uit şi singură dacă nu sunt lucrurile tale.

Dar m-am dus. Cu toate că ideea celui de-al cincilea etaj mi-a adus un simţământ de frică, care mi se instalase în stomac ca o carne putrezită, m-am dus, pentru că am vrut să petrec mult timp cu ea.

— Oh, uite. Uite o canapea lângă fereastră.

— Da, e destul de fain să stai acolo şi să vezi oamenii mergând. Vreau să spun, probabil că aşa a fost pentru oricine a locuit aici.

Se urcă pe locul de la fereastră, locul meu de la fereastră. Am simţit un junghi. Probabil că îi lipsise ieşitul.

— Oh, ai dreptate. Poţi să vezi tocmai până la staţia de metrou din acest loc. Ce staţie e aceea?

Dar eu vorbeam.

— Poţi să-i vezi pe oameni ieşind din tren, ducându-se la serviciu, întorcându-se după-amiaza. Când se uită la mine, am spus: Nu că am mai făcut asta vreodată.

— Eu aş fi făcut-o. Pariez că oamenii făceau asta tot timpul. Poţi să vezi

toate vieţile aici.

Se aplecă în faţă, privind intens la stradă. Am privit-o îndelung, la felul în care cosiţa ei roşcată atârna până la mijlocul spatelui ei, schimbându-şi culoarea în auriu din pricina soarelui după-amiezii, pistruii de pe pielea ei albă. Care era treaba cu pistruii? Îţi ieşeau câte unul, pe rând, sau toţi odată? În cele din urmă, i-am observat ochii, gri-deschis, înconjuraţi de gene albicioase. Erau ochi blânzi, am gândit, dar ar exista ochi destul de blânzi ca să-mi poată ierta urâţenia?

— Ce zici de cutii? Am gesticulat către grămada de cutii din colţ.

— Oh, ai dreptate. Dar părea dezamăgită.

— Fereastra devine mai interesantă pe la ora cinci. Atunci încep oamenii să vină de la serviciu. Se uită la mine. Ei bine, poate că am stat în acel loc... o dată sau de două ori.

— Oh, înţeleg.

Prima cutie pe care o deschise era plină de cărţi şi, cu toate că Lindy avea sute de cărţi, se entuziasmă.

— Uite! *Mica Prinţesă*![36] Asta a fost preferata mea în clasa a cincea! Şi m-am dus lângă ea să mă uit. Cum de se entuziasmau fetele la nişte lucruri atât de tâmpite?

Următorul chiot al lui Lindy fu mai strident. M-am grăbit ca să mă asigur că nu se rănise, însă spuse:

— *Jane Eyre*! Este preferata mea dintotdeauna!

Mi-am amintit că o citea prima dată când am urmărit-o în oglindă. Ai o mulţime de preferate. Nu o mai ai pe asta?

— Ba da. Dar uită-te la ea.

I-am luat cartea din mână. Mirosea cumva ca la metrou. Data din 1943 şi avea ilustraţii negre care ocupau pagini întregi. O deschisesem la o pagină unde un cuplu îşi făcea de cap sub un copac.

— Nu am mai văzut niciodată o carte cu ilustraţii pentru adulţi. Sunt mişto.

Îmi luă cartea.

— Iubesc cartea asta. Iubesc cum descrie că, dacă doi oameni sunt sortiţi să fie împreună, ei vor fi, chiar dacă ceva îi separă. Că există ceva magic în toată treaba asta.

M-am gândit la cum eu şi Lindy ne întâlniserăm la bal, apoi o văzusem în oglindă, iar acum era aici. Asta era magie? Magie de tip Kendra? Sau doar noroc? Ştiam că există magia. Însă nu ştiam dacă ar putea funcţiona şi pentru latura bună.

— Crezi asta? am spus. Treaba cu magia?

Faţa ei se întunecă, de parcă se gândea la altceva.

— Nu ştiu.

---

[36] A Little Princess, un roman scris de Frances Hodgson Burnett. (n.tr.)

M-am uitat din nou la carte.

— Îmi plac ilustraţiile.

— Nu-i aşa că ele surprind perfect esenţa cărţii?

— Nu ştiu. N-am citit-o niciodată. Nu e o carte pentru fete?

— Nu ai citit-o niciodată? Pe bune? Ştiam ce urma. Ei bine, trebuie să o citeşti. Este cea mai frumoasă carte din lume, o poveste de iubire. Am citit-o de fiecare dată când aveam pană de curent. Este cartea perfectă pentru lumina lumânării.

— Pană de curent?

Lindy ridică din umeri.

— Aveam de mai multe ori decât oamenii normali, cred. Câteodată, tata trebuia să plătească unele lucruri ce apăreau şi se interpuneau cu facturile de electricitate.

Lucruri ca alimentându-şi nasul şi sângele din vene. Trebuie să fi avut priorităţi. M-am gândit din nou la cât de multe aveam în comun eu şi Lindy. Şi cât de mult semănau taţii noştri – în cazul tatălui meu, munca era drogul său.

I-am luat cartea lui Lindy. Ştiam că aveam să stau toată noaptea treaz citind-o.

În cele din urmă, ne-am mutat la alte cutii. A doua era plină de albume foto şi tăieturi din ziare, toate despre o actriţă numită Ida Dunleavy. Am scos posterele: Ida Dunleavy în rolul Portiei din *Neguţătorul din Veneţia*[37]. Ida Dunleavy în *The School for Scandal*[38].

Existau, de asemenea, şi recenzii.

— Ascultă aici, spuse Lindy. „Ida Dunleavy va fi amintită ca una dintre cele mai bune starlete ale teatrului din vremea noastră.”

— Bănuiesc că nu. Nu am auzit niciodată de ea. M-am uitat la data de pe bucata de ziar. 1924.

— Uite ce drăguţă era. Lindy îmi arătă altă bucată de ziar, aceasta cu poza unei femei cu un superb păr negru, înveşmântată într-o rochie demodată.

Următoarele bucăţi de ziare vorbeau despre o nuntă. „Actriţa Ida Dunleavy se căsătoreşte cu faimosul bancher Stanford Williams”.

Apoi, bucăţile de ziare despre piese de teatru şi actori s-au transformat în ştiri despre bebeluşi. Eugene Dunleavy Williams, născut în 1927, Wilbur Stanford Williams în 1929. Paginile erau acoperite de notiţe scrise într-o caligrafie demodată şi extravagantă, şi şuviţe de păr auriu.

O bucată de ziar din 1930 spunea: „Bancherul Stanford Williams se sinucide”.

— S-a sinucis, spuse Lindy, citind. S-a aruncat de la fereastră. Săraca Ida.

— Probabil că el a fost unul dintre tipii aceia care au pierdut totul la

---

[37] Piesă de teatru scrisă de William Shakespeare. (n.tr.)

[38] Comedie de moravuri scrisă de Richard Brinsley Sheridan, care a fost pusă în scenă pentru prima dată în Londra, la Teatrul Drury Lane pe 18 mai 1777. (n.tr.)

marea criză din '29[39].

— Crezi că au locuit aici? Lindy îmi arăta cu degetul foaia îngălbenită.

— Sau poate copiii sau nepoţii lor.

— Este atât de trist. Trecu repede prin restul albumului. Mai erau prin el câteva articole despre Stanford, o fotografie cu doi băieţei de trei sau patru ani, apoi nimic altceva. Lindy puse albumul la o parte şi ajunse la ceva dedesubt. De acolo scoase o cutie, o deschise şi înlătură cocoloaşe de şerveţele de hârtie care s-au fărâmiţat în mâinile ei. În cele din urmă, scoase o rochie verde de satin, o combinaţie de verde între culoarea mentei şi culoarea dolarului.

— Uite! Este rochia din poză a Idei. O ţinea în faţa sa. Se părea că era exact mărimea ei.

— Ar trebui să o probezi.

— Oh, n-o să-mi vină niciodată. Dar am observat că încă o ţinea, pipăind dantela galbenă. Câteva mărgele atârnau de şnururi, dar, în afară de asta, arăta destul de bine.

— Probeaz-o, am spus. Du-te jos dacă eşti îngrijorată c-am să mă uit.

— Nu e asta. Dar ridică rochia şi se răsuci pe călcâie cu tot cu ea. Apoi plecă.

M-am dus la cufăr. Voiam să găsesc ceva mişto să îi arăt când avea să se întoarcă. Într-o cutie de pălărie am găsit un joben. L-am probat, însă acesta a continuat să alunece de pe capul meu de animal. L-am ascuns în spatele canapelei. Dar mai era şi o pereche de mănuşi şi o eşarfă de seară. Acestea mi-au venit forţându-le puţin. Cu siguranţă, Stanford avea mâini mari. Am deschis altă cutie, iar acolo am găsit un patefon şi câteva discuri. Eram pe cale să le scot când Lindy se întoarse.

Avusesem dreptate în legătură cu rochia. Îi venea de parcă fusese cusută pe corpul ei – corpul ei, despre care presupusesem că nu era nimic special din cauza felului în care şi-l ascundea sub hanorace şi jeanşi ponosiţi şi largi, de obicei. Dar acum, cu satin şi dantelă îmbrăţişând orice rotunjime, nu mă puteam opri să mă uit. Iar ochii ei, despre care crezusem înainte că erau gri, acum păreau exact de aceeaşi culoare cu rochia. Poate că era din cauză că avusesem puţin acces la fete în ultima vreme, însă Lindy arăta sexy. Se transformase pe atât pe cât mă transformasem eu? Sau a fost mereu aşa, iar eu nu mi-am dat niciodată seama?

— Despleteşte-ţi cosiţa, am spus fără să gândesc. Fusese un lucru ciudat spus?

A făcut o grimasă, dar s-a supus, desfăcându-şi părul care s-a revărsat pe umeri ca o cascadă de flăcări.

Am privit-o uimit.

— Dumnezeule! Eşti frumoasă, Lindy, am şoptit.

---

[39] Referire la prăbuşirea bursei din 1929, cunoscută şi ca Joia Neagră: New York Stock Exchange.(n. tr.)

Râse.

— Oh, bine. Crezi că sunt frumoasă deoarece... Se opri.

— ... deoarece eu sunt urât? am terminat pentru ea.

— Nu voiam să spun asta. Dar începuse să se înroşească.

— Nu-ţi face griji c-ai să-mi răneşti sentimentele. Ştiu că sunt urât. Cum aş putea să nu fiu?

— Dar chiar nu aveam de gând să spun asta. Ceea ce voiam să spun era că tu crezi că sunt frumoasă deoarece nu mai cunoşti alte fete, unele frumoase.

— Eşti frumoasă, am repetat, imaginându-mi cum ar fi să o ating, cum ar fi să îmi pun mâinile pe satinul rece şi alunecos şi să-i simt căldura de dedesubt. Trebuia să mă opresc din a mă mai gândi la asta. Trebuia să mă controlez. Dacă ştia cât de mult o voiam, ar fi băgat-o-n sperieţi. I-am întins o oglindă – *oglinda*. Şi, în timp ce ea îşi examina reflexia, eu am verificat, în secret, felul în care părul ei roşcat se încreţea în jos, pe spate. Se şi machiase, ruj de culoarea cireşelor şi fard roz. Nu mai făcuse asta niciodată, probabil. Dar, bineînţeles, mi-am spus că era din cauza rochiei, nu din cauza mea.

— Am văzut un vechi patefon într-una dintre cutii, am spus. Ar trebui să vedem dacă funcţionează.

— Oh, da? Mişto. Bătu din palme.

I-am arătat vechiul aparat de redare cu manivelă. Pe eticheta de pe discul mic şi gros scria „Dunărea Albastră”. Cred că punem ăsta aşa. Am poziţionat acul peste disc. Apoi învârtim de manivelă. Dar când am învârtit, nu a ieşit nici un sunet.

Lindy păru dezamăgită, apoi râse.

— Oricum nu ştiu să valsez.

— Eu ştiu. Priete... M-am oprit. Eram pe cale să spun că prietenul meu Trey mă trăsese după el la nişte cursuri de dans pe care mama lui îl pusese să le ia la clubul lor de country când eram în clasa a unsprezecea. Dar m-am prins. A fost odată o lecţie de dans la TV. Aş putea să-ţi arăt. E uşor.

— Uşor pentru tine.

— Şi pentru tine. Am luat mănuşile şi eşarfa de pe cutie. Îmi doream să o ating, dar nu voiam să o scârbesc cu labele mele dezgustătoare de animal. I-am întins o mână înmănuşată. Îmi acordaţi acest dans?

Ridică din umeri.

— Ce trebuie să fac?

— Să-mi iei mâna.

Şi făcu asta. Am stat acolo, tâmpit, pentru o clipă.

— Şi cu cealaltă mână ce fac? întrebă ea.

— Hm, pe umărul meu. Iar a mea... Am pus-o pe talie, uitându-mă pe fereastră în timp ce am făcut-o. Iar apoi pur şi simplu copiază ce fac eu. I-am arătat pasul simplu de vals. Înainte, la dreapta, aproape.

Încercă şi ea, dar nu îi reuşi.

— Aici. Am tras-o mai aproape decât ar fi trebuit, iar piciorul îi era lipit de-al meu. Simţeam orice nerv, orice muşchi din corp tensionându-se şi am sperat că nu-mi simţea repeziciunea cu care-mi bătea inima. Totuşi, am ghidat-o, şi, după câteva încercări, a priceput.

— Dar nu avem muzică, spuse ea.

— Ba avem. Începusem să fredonez „Dunărea Albastră” şi am plutit uşor cu ea de la cutii şi de-a lungul podelei. Ne-am cam încurcat unul în celălalt, făcând asta, iar eu m-am apropiat şi mai tare. Nu că mă deranja. Observasem că se dăduse şi cu parfum şi, între asta şi fredonatul cântecului, m-am simţit un pic ameţit. Dar am continuat să valsăm, acum învârtind-o puţin într-un cerc, aşa cum ne învăţase profesorul, dorindu-mi să-mi fi amintit mai mult din cântec, să-l fac să dureze mai mult. Dar, în cele din urmă, notele mi s-au terminat şi a trebuit să mă opresc.

— Dansezi divin, draga mea Ida, am spus. Ce redus mintal eram!

Lindy chicoti şi dădu drumul mâinii mele, dar rămase aproape.

— Nu am mai întâlnit pe cineva ca tine, Adrian.

— Ha. Presupun că nu.

— Nu. Vreau să spun că nu am mai avut niciodată un prieten ca tine, Adrian.

Prieten. A spus *prieten*, ceea ce era mai bun decât cuvintele pe care le folosise anterior. *Răpitor*. *Temnicer*. Dar nu eram destul de bun. Voiam mai mult, şi nu doar pentru vrajă. Voiam totul de la ea. Mă deranja că ştiam că singurul motiv pentru care nu ne sărutam, singurul motiv pentru care nu mă voia era că arătam cum arătam? Pariu că aşa era. Dar poate că, dacă munceam mai mult, ar putea trece cu vederea peste asta, ar putea să vadă adevărata persoană din mine. Cu toate că nu mai ştiam cine era „adevărata persoană din mine”. Fusesem transformat – nu doar corpul, ci totul.

— Te-am urât pentru că m-ai forţat să stau aici, continuă Lindy.

— Ştiu. Dar a trebuit, Lindy. Nu mai puteam fi singur. Acesta este singurul...

— Crezi că nu văd asta? Trebuie că ai fost atât de singur. Înţeleg.

— Pe bune?

Lindy clătină din cap, dar mi-aş fi dorit să nu o fi făcut, mi-aş fi dorit să o las să plece, iar ea să spună: „Nu. Am să rămân. Nu pentru că mă forţezi tu să rămân sau pentru că mi-e milă de tine, ci pentru că-mi doresc să fiu aici cu tine”. Dar ştiam că nu puteam, iar ea nu o va face. M-am întrebat de ce nu-mi cerea să o las să plece. Ar fi putut fi din cauză că nu mai voia, că era fericită? Nu îndrăzneam să sper. Totuşi, i-am mirosit parfumul, parfumul cu care nu se mai dăduse niciodată înainte. Poate.

— Adrian, de ce arăţi... aşa?

— Aşa cum?

— Nimic. Se întoarse. Îmi pare rău.

Dar mi-am amintit povestea mea de rezervă.

— Mereu am fost aşa. Sunt prea oribil ca să te poţi uita la mine?

Nu spuse nimic pentru un moment şi nici nu se uită la mine. Pentru o clipă, părea că amândoi uitaserăm să respirăm, iar totul era ruinat, ruinat.

Dar, în cele din urmă, ea spuse:

— Nu.

Am început să respirăm din nou.

— Înfăţişarea ta nu înseamnă nimic pentru mine, continuă ea. M-am obişnuit cu ea. Ai fost atât de bun cu mine, Adrian.

Am clătinat din cap.

— Sunt prietenul tău.

Am stat acolo sus toată după-amiaza şi nu am studiat nici măcar un pic.

— Am să-i cer lui Will să începem mâine mai târziu, i-am spus lui Lindy. Am metodele mele.

Pe când ziua era pe sfârşite, Lindy îşi scoase rochia verde şi o împături înapoi în cutia ei. Dar în noaptea aceea, m-am furişat sus în lumina lunii şi am luat în secret rochia cu mine jos. Mi-am pus-o sub pernă. Mirosul vag al parfumului ei era foarte clar în simţurile mele de animal şi mi-am amintit că citisem că mirosul este simţul cel mai legat de amintiri. Am dormit cu rochia aceea pe faţa mea şi am visat că o ţineam pe Lindy, că şi ea mă voia pe mine. Era imposibil. Spusese că eram prietenul ei.

Dar în dimineaţa următoare, când Lindy coborî la micul dejun, părul ei era lăsat pe spate, periat şi lucios. I-am mirosit parfumul.

Începusem să sper.

3

Camera lui Lindy era cu două etaje deasupra mea. Acest lucru mă făcea să nu mă pot odihni, ştiind că ea era acolo, în aceeaşi casă, dormind, singură. Noaptea, aproape că îi simţeam corpul, alunecând printre aşternuturile albe şi răcoroase. Voiam să îi cunosc fiecare pistrui auriu de pe piele. Dar acum nu mă odihneam. Îmi simţeam propriile aşternuturi fierbinţi, câteodată asudate şi care îmi dădeau mâncărimi. Mi-era dor de ea, stând întins pe patul meu, imaginându-mi-o pe ea în al ei. M-am dus la culcare gândindu-mă la ea, şi m-am trezit cu hainele îmbibate de transpiraţie, aşternuturile înfăşurate între picioare. Mi-am imaginat cum ar fi să fiu înfăşurat în jurul ei. Voiam să o ating. Îi văzusem moliciunea pielii în ziua în care probase rochia. Cumva, ştiam că pielea ei va fi atât de fină încât să o compenseze pe a mea.

— Îmi doresc să putem merge la şcoală împreună, spuse Lindy într-o zi când terminasem de învăţat. Vreau să spun să poţi merge la şcoala mea, vechea mea şcoală.

Spunea, mi-am dat seama, că încă voia să meargă, dar că voia să fie şi cu mine.

— Ce crezi, mi-ar plăcea şcoala aceea? Era după-amiază târziu. Deschisesem obloanele – cu tupeu iar lumina se răspândise în părul ei, făcându-l să pară de aur. Tânjeam să-l ating, dar nu am făcut-o.

Se gândise la asta.

— Probabil că nu. Copiii de acolo sunt cu toţii bogaţi şi insolenţi. Nu mă potriveam acolo.

Eu da. Mi se părea uimitor acum.

— Ce ar spune prietenii tăi dacă ar vedea pe cineva ca mine acolo?

— Nu aveam niciun prieten acolo. Zâmbi. Dar sunt sigură că unii dintre părinţii de la Comitetul de Părinţi ar fi avut probleme cu tine.

Am râs, imaginându-mi asta. Desigur, îi ştiam exact pe părinţii despre care ea vorbea – cu siguranţă nici unul legat de mine, dar erau părinţi care mergeau la toate şedinţele Comitetului şi făceau voluntariat la şcoală şi de obicei se plângeau de diverse lucruri. Lor le-ar păsa. Am ajutat-o să-şi adune cărţile.

— „Nu vreau nici o bestie în şcoală în preajma copilului meu!” Asta ar spune ei la şedinţa Comitetului. „Plătesc bani grei pentru şcoala aceasta. Nu puteţi da acces liber gunoaielor.”

Râse.

— Exact. Îşi lăsă cărţile pe masă şi se îndreptă spre seră. Devenise rutina noastră zilnică. După ce sesiunea de meditaţii se termina, luam prânzul, apoi citeam şi discutam ceea ce citiserăm: teme pentru acasă pentru oamenii care

nu plecau niciodată de acasă. Apoi ne plimbam prin seră, iar ea mă ajuta cu udatul şi alte treburi.

— Am putea să începem să învăţăm aici, acum că e răcoare, am spus.

— Mi-ar plăcea asta.

— Ai nevoie de flori? Am întrebat-o asta în fiecare zi. Dacă cele înflorite din camera ei se ofileau, alegeam altele. Era singurul dar pe care i-l puteam oferi, singurul lucru pe care îl voia de la mine. Îi oferisem şi alte cadouri. Mereu refuzase.

— Da, te rog. Asta doar dacă nu o să le duci lipsa.

— O să le duc lipsa. Dar mă face fericit să ţi le ofer ţie, Lindy, să am pe cineva cui să i le ofer.

Zâmbi.

— Înţeleg, Adrian. Ne-am oprit în faţa unui teahibrid alb. Ştiu ce înseamnă să fii singur. Am fost singură toată viaţa mea, până când... Se opri.

— Până când ce? am întrebat.

— Nimic. Am uitat ce am vrut să spun.

Am zâmbit.

— OK. Ce culoare vrei de data aceasta? Cred că ai avut roşu ultima dată, dar cei roşii nu ţin prea mult, nu-i aşa?

Se aplecă în faţă, arătând cu degetul un trandafir alb.

— Ştii, am avut odată o pasiune pentru un tip de la şcoala mea.

— Serios? Cuvintele ei erau ca nişte ace de gheaţă şi m-am întrebat dacă era cineva cunoscut.

— Cum arăta?

— Perfect. Râse. Tipul clasic pentru care ai putea să ai o pasiune, cred. Frumos, popular. Am crezut că este şi inteligent, dar poate că eu îl voiam să fie inteligent. M-a deranjat că puteam să plac pe cineva doar pentru că e frumos. Tu ştii cum e asta.

M-am uitat în altă parte ca să nu-mi văd mâna de animal pe trandafir. Între trandafiri şi amintirile ei despre acest tip sexy, m-am simţit deosebit de hidos.

— Este ciudat totuşi, spuse ea. Oamenii fac atâta tam-tam cu privire la aspectul fizic, dar după puţin timp, când cunoşti pe cineva, nici măcar nu mai vezi acest lucru, nu-i aşa? Este doar felul în care arată.

— Crezi? M-am apropiat mai mult de ea, imaginându-mi cum ar fi să trasez conturul urechii ei cu gheara mea, mirosindu-i părul. Şi care era numele acestui tip?

— Kyle. Kyle Kingsbury. Nu este acesta un nume extraordinar? Tatăl său este un nume de referinţă în televiziune. Îl urmăresc câteodată şi îmi amintesc de Kyle. Seamănă atât de bine.

Mi-am încrucişat braţele la piept ca să reţin ceea ce simţeam.

— Aşa că l-ai plăcut pe Kyle ăla deoarece arăta super şi avea un tată

bogat şi un nume extraordinar?

Lindy râse, de parcă-şi dăduse seama cât de superficial sunase.

— Ei bine, nu doar pentru asta. Era atât de încrezător, netemător aşa cum eu nu sunt. Spunea ceea ce gândea. El nu ştia că eu exist, desigur, exceptând... odată... a fost absurd.

— Nu. Spune-mi. Dar ştiam ce avea să spună.

— Ajutam la un bal. Am urât să ajut la baluri. M-am simţit proastă şi săracă, dar a fost... încurajator dacă erai cu o bursă. Oricum, el era cu prietena sa – o fată îngrozitor de rea, pe nume Sloane Hagen. Îmi amintesc că el îi cumpărase o floare pentru corsaj – un trandafir alb superb. Îşi trecu degetele prin trandafirii din faţa ei. Sloane avusese un acces de furie deoarece nu era o orhidee, că nu era destul de scump, cred. Dar îmi amintesc cum mă gândeam că, dacă aş putea primi un trandafir ca acela de la Kyle Kingsbury, aş fi fost fericită pentru totdeauna. Şi numai ce gândisem asta, că el veni spre mine şi mi-l oferi.

— Da? Eram pe cale să mă înec.

Încuviinţă.

— Puteam să jur că el se gândea că nu era mare scofală, dar în întreaga-mi viaţă nimeni nu-mi mai oferise o floare. Niciodată. Mi-am petrecut toată noaptea uitându-mă la el, la felul în care caliciul îl ocrotea ca o mânuţă. Avea chiar şi o mică fiolă cu apă ca să îl ţină în viaţă mai mult. Iar parfumul – l-am dus acasă cu metroul, mirosindu-l tot drumul, şi l-am presat între paginile unei cărţi ca să mi-l pot aminti totdeauna.

— Îl mai ai?

Clătină din cap.

— Într-o carte, sus. L-am adus cu mine. În acea luni, am vrut să-l găsesc pe Kyle, ca să îi mulţumesc din nou, dar el nu a venit la şcoală. S-a îmbolnăvit în weekend şi a lipsit tot restul anului şcolar. Apoi s-a dus la internat. Nu l-am mai văzut niciodată.

Părea atât de tristă şi m-am gândit la cum aş fi râs de ea dacă ar fi venit la mine luni să-mi mulţumească pentru că-i dădusem ei acel trandafir rupt. I-aş fi râs în faţă. Pentru prima dată, eram fericit că nu mă dusesem la şcoală în acea luni. Kendra mă protejase de ea.

— Ar trebui să culegem câţiva acum? am spus.

— Îmi plac trandafirii pe care mi-i dai, Adrian.

— Adevărat?

Aprobă.

— Nu am mai avut niciodată lucruri frumoase. Totuşi, mă face tristă să-i văd murind. Trandafirii galbeni ţin mai mult, dar tot nu e de-ajuns.

— Păi de aceea am construit această seră, ca să îi pot avea tot anul. Nu e niciodată iarnă, cu toate că vom avea zăpadă curând.

— Dar mie îmi place iarna. Este aproape Crăciunul. Mi-e dor să ies şi să

ating zăpada.

— Îmi cer scuze, Lindy. Aş vrea să-ţi pot da tot ce-ţi doreşti.

Şi am făcut. Am încercat din răsputeri să fac lucrurile să fie perfecte pentru ea, aducându-i trandafiri şi citind poezie. Tot ce trebuia să facă frumosul Kyle Kingsbury ca să o facă să-l iubească era să se plimbe pe Terra fiind frumos. Dacă ar fi închisă aici cu el, dacă ştia că era, ar fi fost fericită. Dar închisă aici cu mine, s-a gândit la el. Şi totuşi nu aş redeveni vechiul meu ego, cu tot ce ar fi însemnat asta, chiar dacă aş putea. Aş fi putut trăi ca tatăl meu, care nu avea altceva în viaţă în afară de aspect fizic plăcut şi bani. Aş fi fost nefericit, dar n-aş fi ştiut niciodată de ce.

Dacă nu aş fi fost transformat, n-aş fi ştiut niciodată ceea ce pierdeam.

Acum, cel puţin, ştiam. Dacă rămâneam o bestie pentru totdeauna, era mai bine decât fusesem vreodată înainte.

Am scos un cleşte din buzunar, am găsit cel mai perfect dintre trandafirii albi şi i l-am întins. Voiam să îi dau totul, chiar şi libertatea.

Te iubesc, am gândit.

Dar n-am spus-o. Nu era că m-aş fi temut că mi-ar râde în faţă. Era mult prea bună pentru a face asta. Frica mea era una mai mare – că nu avea să spună şi ea acelaşi lucru.

— Nu o să mă iubească niciodată, i-am spus lui Will, mai târziu, în camera sa.

— De ce spui asta? Totul merge atât de bine. Petrecem nişte momente minunate la ore şi pot simţi chimia dintre voi doi.

— Asta pentru că este ora de chimie. Dar ea nu mă vrea. Ea vrea un băiat normal, cineva cu care poate să facă plimbări lungi în zăpadă, cineva care poate ieşi din casă. Eu sunt un monstru. Ea vrea pe cineva care e om.

Will îl bătu uşor cu palma pe Pilot şi îi şopti ceva. Câinele veni spre mine. Will spuse:

— Adrian, pot să te asigur, eşti mult mai om decât majoritatea oamenilor. Te-ai schimbat foarte mult.

— Dar nu e de ajuns. Nu arăt ca un om. Dacă aş ieşi pe stradă, oamenii ar ţipa când m-ar vedea. Aspectul fizic contează pentru majoritatea oamenilor. Asta este o realitate în lume.

— Nu şi în lumea mea.

L-am mângâiat pe Pilot.

— Îmi place lumea ta, Will, dar nu are o populaţie foarte mare. Am să o las pe Lindy să plece.

— Şi tu crezi că asta este ceea ce-şi doreşte?

— Cred că nu o să mă iubească niciodată, şi...

— Ce?

— Ştii cum e, să îţi doreşti foarte mult să atingi pe cineva şi să nu fii

capabil să o faci? Dacă nu are de gând să mă iubească niciodată, nu ar trebui să mă mai chinui.

Will oftă.

— Când ai să-i spui?

— Nu ştiu. Gâtul aproape că mă duru prea tare ca să pot spune cuvintele. Nu ar fi corect din partea mea să îi cer să mă viziteze. Ar putea să o facă din milă, dar am avut şansa să o fac să se îndrăgostească de mine şi am eşuat. Îi voi spune curând.

— O las să plece, i-am spus Kendrei în oglindă.

— Ce? Eşti nebun?

— Nu. O las să plece.

— Dar de ce?

— Nu este corect să o ţin prizonieră aici. Nu a greşit cu nimic. Ar trebui să aibă libertatea să facă ce vrea, să aibă viaţa ei, să se plimbe în zăpada mirositoare şi idioată. M-am gândit la un poster din camera unei fete pe care o ştiam – o poză cu un fluture şi cuvintele DACĂ IUBEŞTI CEVA, ELIBEREAZĂ-L. Fără să o mai spun, gândisem că era un poster supertâmpit.

— Zăpadă? spuse Kendra. Ai putea să dărâmi sera şi va fi zăpadă.

— Mda. Îi e dor să iasă în lumea reală.

— Asta e viaţa ta, Kyle. Este mult mai important decât...

— Nu Kyle, Adrian. Şi nu e nimic mai important pentru mine decât ceea ce vrea ea. Îi voi spune diseară la cină.

Kendra păru gânditoare.

— Asta înseamnă că n-ai să poţi distruge blestemul niciodată.

— Ştiu. Oricum nu mai aveam de gând să-l distrug.

În acea seară, mi-am făcut timp să-mi pieptăn părul şi să mă spăl pentru cină. Am auzit-o pe Magda strigându-mă, dar încă mai pierdeam vremea de pomană. Nu voiam să cobor la cină, pentru că ar fi putut fi ultima noastră cină. Am sperat că Lindy ar vrea să-şi petreacă noaptea aici şi să plece a doua zi sau mai bine să-şi mai ia câteva zile să îşi împacheteze lucrurile – cărţile şi hainele, şi parfumurile pe care i le cumpărasem. Ce aş face dacă ar pleca fără ele? Ele doar mi-ar aminti de ea, de parcă ar fi murit.

Desigur, speram foarte, foarte mult că avea să spună „Oh, nu, Adrian, nici n-aş visa să te părăsesc. Te iubesc prea mult. Dar a fost atât de drăguţ şi de cumsecade că m-ai lăsat să plec, încât cred că vreau să te sărut.” Şi apoi ne-am săruta, şi blestemul s-ar rupe, iar eu aş avea-o pentru totdeauna. Iar asta era ceea ce-mi doream, să fiu cu ea pentru totdeauna.

Dar nu puteam să sper la asta.

— Adrian! Magda bătea la uşă. Întârziasem cinci minute.

— Intră.

Intră cu viteză.

— Adrian. Am o idee. Am încercat să zâmbesc. Tu nu lasă domnişoara Lindy să plece. Ştiu cum o poţi lăsa să fie mai liberă, să îi dai tot ce-şi doreşte.

— Nu pot să ies. M-am gândit la fata de la petrecerea de Halloween. Este imposibil.

— Nu şi aici, spuse ea. Dar ascultă. Ştiu o cale.

— Magda, nu.

— O iubeşti, nu?

— Da, dar e fără speranţă.

— Şi fata asta are nevoie de iubire. Am văzut-o eu. Îmi făcu semn să mă aşez într-un fotoliu de lângă uşă. Ascultă-mă de data asta.

4

Două zile mai târziu, pe la patru dimineaţă, aşteptam jos, în timp ce Magda o trezi pe Lindy şi o conduse la uşă. Era întuneric, aşa că am privit pe geam de vreme ce nu era nimeni ca să mă vadă. În jurul nostru, Oraşul care Nu Doarme Niciodată dormea. Străzile erau pustii. Ninsese puţin peste noapte, iar trotuarele erau fără urme de paşi. Nici măcar camioanele pentru gunoi nu ieşiseră încă.

— Unde mergem? spuse Lindy când coborî.

— Ai încredere în mine? Mi-am ţinut respiraţia în aşteptarea răspunsului ei. Avea orice motiv ca să nu se încreadă în mine. Fusesem răpitorul ei, cel care o luase în captivitate şi totuşi, mai degrabă, aş fi murit decât să-i rănesc vreun fir de păr de pe cap. Speram că după cinci luni petrecute cu mine ştia asta.

— Da, spuse ea, fiind la fel de surprinsă de noutate pe cât fusesem eu.

— Mergem într-un loc minunat. Cred că o să-ţi placă negreşit.

— Trebuie să-mi împachetez ceva?

— Am absolut tot ce ai nevoie.

Will sosi, iar eu am condus-o pe Lindy pe la intrarea securizată a clădirii noastre. O ţineam de încheietura mâinii, dar nu foloseam forţa. Nu mai era prizoniera mea. Dacă avea să fugă, aş fi lăsat-o.

Dar nu fugi. Inima-mi spera că nu fugea deoarece nu voia să plece, dar poate că pur şi simplu nu ştia că nu aş fi ţinut-o. Mă urmă către limuzina care aştepta.

Limuzina fusese aranjamentul făcut de tata. După ce am vorbit cu Magda, l-am sunat la serviciu. Luase ceva timp să ajungă la sistemul telefonic din studio, dar în cele din urmă am auzit acea voce faimoasă, plină de îngrijorare părintească.

— Kyle, mai am puţin şi intru în direct. Era cinci şi un sfert.

— Nu o să dureze mult. Am nevoie de ajutorul tău. Îmi datorezi asta.

— Îţi *datorez* asta, ţie?

— M-ai auzit. M-ai închis în Brooklyn pentru mai mult de an şi nu m-am plâns. De asemenea, nu m-am dus la postul Fox cu povestea mea: Fiul bestie al lui Rob Kingsbury. Recunoaşte, mi-o datorezi.

— Ce anume doreşti, Kyle?

Am explicat. Când am terminat, el a spus:

— Vrei să spui că ai o fată care locuieşte acolo?

— Nu e ca şi cum am face-o.

— Gândeşte-te la răspundere.

Ştii, tată, când m-ai abandonat cu menajera, ţi-ai pierdut dreptul de a-mi supraveghea conduita.

Dar nu am spus asta. La urma urmelor, voiam ceva de la el.

— E în regulă, tată. Nu îi fac rău. Ştiu că eşti la fel de îngrijorat pe cât sunt eu de situaţia asta blestemată. Am încercat să mă gândesc la ce ar spune Will. Will era isteţ. De aceea este foarte important ca tu să mă ajuţi cu asta. Cu cât mai repede ies din asta, cu atât mai puţine sunt şansele ca cineva să afle totul.

Am pus accentul pe persoana lui, deoarece acesta era felul lui de a gândi.

— OK, a spus el. Lasă-mă să văd ce pot face. Trebuie să intru în direct acum.

Ceea ce făcuse el a fost să aibă grijă de toate – cazarea, transportul, absolut totul, în afară de un băiat care să ude trandafirii. De asta mă ocupasem eu. Acum o priveam pe Lindy în timp ce moţăia, capul ei stând rezemat aproape de umărul meu, iar maşina croindu-şi drum de-a lungul podului Manhattan. Mă simţeam ca cineva căruia i se aruncase o frânghie la marginea falezei. Exista o şansă ca treaba asta să meargă, dar, dacă nu mergea, eu aş fi căzut, şi aş fi căzut nasol.

Cu toate că Lindy a dormit, eu n-am putut. Am privit la traficul de dimineaţă, rulând în luminile slabe ale oraşului. Nu era chiar atât de rece. După-amiază, zăpada luminoasă se va transforma în fleşcăraie, dar curând va fi rece şi Crăciun, şi atât de multe lucruri după care să te uiţi. Magda şi Will au dormit pe cealaltă parte a banchetei. Şoferul avusese o criză când îl văzuse pe Pilot.

— Este un câine de serviciu, îi explicase Will.

— Asta înseamnă că nu o să-şi facă nevoile pe banchete?

Îmi înăbuşisem un râset. Mă îmbrăcasem ca un beduin din nou, dar acum, cu geamul de protecţie ridicat dintre mine şi şofer, îmi dădusem jos „masca”. I-am mângâiat părul lui Lindy.

— Ai de gând să-mi spui acum unde mergem? a întrebat ea când am ieşit din tunelul Holland.

— Nu ştiam că eşti trează. Mi-am retras mâna din părul ei.

— E în regulă. E plăcut.

Ştie că o iubesc?

— Ai văzut vreodată răsăritul de soare? Am arătat cu degetul înapoi, spre est, unde nişte raze roşii îşi croiau calea pe deasupra clădirilor.

— Minunat! a spus ea. Părăsim oraşul?

— Da. *Da, iubirea mea.*

— Nu am mai făcut asta înainte niciodată. Poţi să crezi? Nu a întrebat din nou unde mergem, ci se răsuci pe perna pe care i-o adusesem şi adormi la loc. Am privit-o în lumina slabă. Mergeam spre nord încetişor, dar, chiar şi-aşa, nu avea de gând să sară din maşină. Nu voia să plece. Când am ajuns la podul George Washington, am adormit şi eu.

M-am trezit aproape la nouă când eram pe autostrada de nord. Munţi

acoperiţi de zăpadă se iţeau la distanţă. Lindy privi pe geam.

— Îmi pare rău că nu ne putem opri pentru micul dejun, i-am spus. S-ar putea isca o panică. Magda ne-a întins câteva sendvişuri.

Lindy clătină din cap.

— Uită-te la dealurile acelea. Sunt ca în *Sunetul Muzicii*.

— Sunt munţi, de fapt, şi o să ne apropiem de ei foarte mult.

— Da? Încă mai suntem în Statele Unite?

Am râs.

— Suntem în New York, dacă poţi să crezi asta. Te duc să vezi zăpadă, Lindy – zăpadă adevărată, nu o mocirlă gri împinsă pe trotuar. Şi unde mergem noi, putem să ieşim şi să ne tăvălim prin ea.

Nu răspunse, ci doar continuă să privească îndelung la munţii din depărtare. La aproape fiecare kilometru, vedeam câte o fermă jos, uneori cu câte un cal sau câteva vaci. Ceva mai târziu, Lindy întrebă:

— Oamenii locuiesc în acele case?

— Desigur.

— Uau. Sunt atât de norocoşi să aibă tot acel spaţiu să-l poată hoinări.

M-am simţit dintr-odată tare rău, auzind-o, pentru că o ţinusem închisă toate aceste luni. Dar acum urma să mă revanşez.

— O să fie minunat, Lindy!

O oră mai târziu, am coborât pe Route 9 în faţa unei case, cea mai bună casă, am gândit, înconjurată de pini învăluiţi în zăpadă.

— Asta e.

— Ce anume?

— Unde vom sta.

Rămase cu gura căscată de uimire la acoperişul de ţiglă înzăpezit şi la obloanele roşii. În spatele casei se afla un deal pe care-l ştiam că ducea la un lac îngheţat.

— Asta e a ta? spuse ea. Toată?

— Ea tatălui meu, de fapt. Am venit aici de câteva ori când eram mic. Asta s-a întâmplat înainte de a se preface că, dacă lipsea o singură zi de la serviciu, avea să fie înlocuit. După asta, am început să merg la schi cu prietenii pe durata vacanţei de Crăciun.

M-am oprit, necrezând că menţionasem că schiam cu prietenii mei. Bestiile nu schiau. Bestiile nu aveau prieteni, iar dacă eu aveam, asta ridică multe întrebări, multe. Era ciudat, deoarece simţeam că îi puteam spune totul, să-i spun lucruri pe care nu am fost în stare niciodată să le spun altcuiva sau chiar mie însumi. Dar chiar nu îi puteam spune ei nimic.

Însă Lindy nu păru să-şi dea seama de asta. Coborâse din maşină, alergând de-a lungul cărării proaspăt curăţate în halatul ei roz şi în papucii de casă cu puf.

— Oh, cum ar putea cineva să nu se întoarcă în această ţară a... a

minunilor?

Râdeam; am coborât şi eu. Pilot părea îngrozit, de parcă voia să alerge şi să latre la toţi nămeţii de zăpadă.

— Lindy, nu poţi ieşi în halatul ăla. Este prea frig.

— Nu e frig!

— Eşti încălzită pentru că ai ieşit din maşină. Afară este îngrozitor de frig.

— Chiar este? Se rotea de jur împrejur, un punct roz într-un întreg alb. Aşadar, bănuiesc că ar fi o idee proastă să mă arunc în toată această zăpadă minunată şi pufoasă?

— O idee foarte proastă. Am mers târşâindu-mi picioarele către ea. Nu mi-era frig, nici o şansă să răcesc. Paltonul gros îmi ţinea de cald. Minunat şi pufos devine curând rece şi umed şi, dacă te îmbolnăveşti, nu ne putem juca afară. *Dar eu te-aş putea încălzi*. Am adus îmbrăcăminte adecvată.

— Adecvată?

— Lenjerie intimă lungă. L-am văzut pe şofer aducându-ne valizele şi mi-am tras costumul peste cap. I-am arătat cu degetul valiza roşie.

— Asta e a ta. Am să ţi-o duc în cameră.

— E atât de mare. Cât timp stăm?

— Toată iarna, dacă vrei. Nu avem serviciu, nu avem şcoală. Aceasta este zona unei staţiuni de vară. Unii oameni vin să schieze în weekenduri, dar în rest zona este pustie. Nimeni nu o să mă vadă dacă ies. Sunt în siguranţă.

Îmi aruncă o privire scurtă, de parcă aproape uitase cu cine era. Chiar ar fi putut? Apoi începu să se rotească din nou în cercuri.

— Oh, Adrian! Toată iarna! Uită-te la ţurţurii care atârnă în copaci. Parcă-s nişte bijuterii. Se opri şi luă un pumn de zăpadă, îl presă într-un bulgăre şi îl aruncă în mine.

— Ai grijă. Nu începe o bătaie cu bulgări de zăpadă pe care n-o poţi câştiga, am spus.

— Oh, pot să câştig.

— În halatul ăsta?

— Simt cumva o provocare?

— Fără provocări încă, spuse Will, conducându-l pe Pilot spre casă. Haideţi să punem deoparte valizele, să ne îmbrăcăm cu nişte haine decente şi să luăm micul dejun.

Am ridicat valiza lui Lindy.

Ea murmură. *Haine decente?*

Eu am murmurat înapoi *Lenjerie intimă lungă* şi am izbucnit amândoi în râs.

Tatăl meu pregătise totul după cum îi cerusem. Casa era curată – mobila strălucea, iar totul mirosea a *Pine-Sol*. Un foc ardea în şemineu.

— Atât de cald! spuse Lindy.

— Oh, ţi-a fost frig, domnişoară? am tachinat-o. I-am dus valiza în camera

ei, ceea ce a făcut-o să ţipe şi mai mult şi să sară în sus de bucurie, deoarece avea propriul ei şemineu şi cuvertură lucrată manual, fără să mai menţionez fereastra sub formă de arcadă cu vedere spre heleşteu.

— Este atât de frumos şi nimeni nu locuieşte aici. Nu am văzut pe nimeni pe o rază de zeci de kilometri.

Hmm. Cumva căutase pe cineva, o cale de a fugi?

Ca răspuns la întrebarea mea nerostită, Lindy spuse:

— Aş putea fi fericită aici pentru totdeauna.

— Eu vreau să fii fericită.

— Sunt.

După micul dejun, ne-am pus hanoracele de eschimoşi şi ghetele şi am ieşit în curte.

— I-am spus lui Will că vom studia cel mai mult în weekenduri, de vreme ce atunci vin oamenii aici. Acum mai eşti în stare de lupta aia cu bulgări de zăpadă?

— Da. Dar putem să facem altceva înainte?

— Orice. Sunt la dispoziţia ta.

— Nu am avut niciodată pe cineva cu care să construiesc un om de zăpadă. Poţi să-mi arăţi cum?

— A trecut ceva timp de când n-am mai făcut unul, am spus. Era adevărat. Abia îmi puteam aminti o perioadă când avusesem prieteni, dacă avusesem cu adevărat vreunul. Mai întâi trebuie să facem un mic bulgăre de zăpadă şi – asta este partea grea – să nu-l arunci în mine.

— Bine. Cu mâinile înmănuşate, făcu un bulgăre de zăpadă. Uuups! Mă lovi cu el în cap.

— Ţi-am spus că este partea cea mai grea.

— Ai dreptate. Am să încerc din nou. Făcu altul... şi îl aruncă. Scuze.

— Oh, ăsta este un adevărat război acum. Am adunat puţină zăpadă. Nu aveam nevoie de mănuşi, iar labele mele erau foarte bune pentru făcut bulgări de zăpadă. Eu sunt campionul mondial la luptele cu bulgări de zăpadă. Am aruncat unul în ea.

S-a sfârşit când totul s-a transformat într-un război numai cu bulgări de zăpadă – pe care, apropo, eu l-am câştigat. Dar, în cele din urmă, Lindy a făcut un bulgăre şi mi l-a întins pentru omul de zăpadă.

— Perfect, am spus. Vom fi experţi în sculptură de gheaţă când iarna se va sfârşi.

Dar ceea ce dorisem să spun era *Te iubesc*.

— Acum rostogoleşte-l pe pământ ca să îl faci mai mare, am spus. Apoi, când e atât de mare cât poţi să-l cuprinzi, aceea e partea de jos.

Îl făcu mai mare. Faţa ei se înroşise, iar ochii verzi îi străluceau, asortaţi cu jacheta verde pe care o alesesem pentru ea.

— Cam aşa?

— Da. Trebuie să continui să schimbi direcţia, că altfel va deveni ca o ruladă.

Mă ascultă, împingându-l de jur împrejur, abia-abia diminuând zăpada până la genunchi. Când bulgărele ajunse de mărimea unei mingi, m-am alăturat ei, împingând umăr la umăr.

— Muncim bine împreună, spuse ea.

Am zâmbit.

— Da. Ne-am schimbat direcţia în acelaşi timp, până ce, în final, bulgărele de jos fu terminat.

— Bulgărele din mijloc este partea cea mai şmecheră, i-am spus. Trebuie să fie destul de mare, dar trebuie să fii în stare să îl urci peste primul bulgăre.

Am construit omul de zăpadă perfect, apoi un altul, apoi o femeie de zăpadă, deoarece nimeni nu ar trebui să fie singur. Magda ne-a dat doi morcovi şi alte obiecte necesare ca să-i desăvârşim şi, în timp ce Lindy aşeza nasul de morcov, spuse:

— Adrian?

— Da?

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai adus aici.

— Măcar atât am putut să fac.

Dar ceea ce voisem cu adevărat să spun era *Rămâi. Nu eşti prizoniera mea. Poţi să pleci când doreşti, dar rămâi pentru că mă iubeşti*.

În acea noapte, m-am dus la culcare fără să încui uşa din faţă. Nu i-am spus lui Lindy că aveam de gând să o fac, dar putea să vadă, dacă avea ochi pentru asta. M-am retras devreme. Stăteam întins pe pat ascultând paşii ei, ştiind că, dacă se apropia de uşă, dacă aş auzi-o deschizându-se, nu aş urmări-o. Dacă era să fie a mea, trebuia să fie de bunăvoie, şi nu pentru că o forţasem eu să fie. Am stat treaz, privind ceasul digital care arăta cum minutele treceau. Ajunsese la miezul nopţii, apoi la unu. Nu am auzit nici un pas. Când ceasul a bătut ora două, m-am furişat aşa cum un animal se poate furişa pe coridor, apoi spre camera ei. Am încercat clanţa. Nu aveam nici o scuză dacă m-ar fi prins.

Uşa ei avea încuietoare pe dinăuntru şi m-am aşteptat să o găsesc pusă. La început, când eram în Brooklyn, făcuse mare spectacol încuind-o, în caz c-aş fi intrat să fac ceea ce numea ea „un lucru de nedescris”. În ultima vreme, nu mai făcuse caz, dar am presupus că uşa era încuiată.

Nu era. Clanţa nu s-a oprit când am apăsat-o, iar inima mi-a căzut în stomac deoarece ştiam că, dacă era deschisă, însemna că plecase. S-ar fi strecurat când aţipisem. Dacă aş deschide uşa, nu aş mai găsi-o înăuntru. Viaţa mea era terminată.

Am păşit înăuntru şi, împotriva liniştii acestui tărâm acoperit de zăpadă unde nici un alt om nu mai era pe o rază de câţiva kilometri, am auzit o respiraţie, delicată că zăpada. Era ea. Ea, dormind. Am stat o clipă, cu frică să

mă mişc şi dorindu-mi să o privesc. Încă era aici. Ar fi putut pleca, dar nu o făcuse. Aveam încredere în ea, iar ea în mine. Lindy se foi în pat, iar eu am îngheţat. A auzit uşa deschizându-se? Mi-a auzit cumva bătaia inimii? Într-un fel, voiam ca ea să mă vadă privind-o. Dar nu a făcut-o. Braţul ei se întinse ca să tragă plapuma şi mai aproape. Îi era frig. M-am strecurat uşor pe coridor şi am găsit dulapul cu lenjerii unde ţineam păturile de rezervă. Am ales una şi m-am strecurat înapoi în cameră, am despăturit-o, aşa că a alunecat perfect peste ea. S-a cuibărit sub pătură. Am privit-o îndelung, lumina lunii luminându-i părul roşcat, făcându-l să strălucească precum aurul.

M-am întors în patul meu şi am dormit aşa cum cineva poate să doarmă pe durata unei nopţi friguroase într-un pat cald. Dimineaţă, ea încă era acolo. Ieşise din cameră aducând pătura şi având o privire întrebătoare, dar nu spuse nimic.

Începând cu acea noapte, nu am mai încuiat uşa. În fiecare noapte, stăteam treaz în pat gândindu-mă. În fiecare dimineaţă, ea încă era acolo.

5

Sosisem de o săptămână când am găsit sania. Lindy fusese cea care o găsise devreme într-o dimineaţă, pusă sus pe raftul unei debarale, şi scoase un chiot care ne făcu pe toţi să ieşim din camerele noastre ca să vedem ce animal o atacase. În schimb, o găsisem arătând cu degetul.

— Uite!

M-am uitat.

— E o sanie.

— Ştiu. Nu am avut niciodată o sanie! Am citit doar despre ele.

Sări în sus de bucurie; am tras sania de pe raft. Ne-am uitat amândoi la ea: era o sanie mare, uşoară, din lemn deschis la culoare şi şlefuit, cu tălpi de metal abia folosite şi cu nişte cuvinte pe ea: ZBURĂTORUL FLEXIBIL.

— Zburătorul Flexibil. Cu siguranţă că e ca şi când ai zbura când aluneci pe un deal ca ăsta!

Am zâmbit. Făcusem o armată de oameni de zăpadă („Persoane de zăpadă” spusese Lindy) zilele trecute şi, chiar cu o zi înainte, mă trezisem devreme ca să curăţ o parte din heleşteu pentru a patina. Lindy coborâse, câteva ore mai târziu, ca să mă găsească încă acolo cu o lopată. Curăţatul heleşteului fusese o treabă grea. Dar meritase când Lindy exclamă: „Patinând pe un heleşteu! Mă simt ca Jo March!”[40] Şi ştiam exact ce voise să spună, deoarece mă forţase să citesc *Micuţele Doamne* cu câteva săptămâni în urmă, cu toate că era o carte pentru fete.

Acum priveam sania, amintindu-mi. Tata mi-o cumpărase când eram mic, să fi avut cinci sau şase ani. Era o sanie mare, una care putea să ducă mai mult de o persoană. Stătusem pe vârful unui deal care părea fără de sfârşit, fiindu-mi frică să cobor singur. Era weekend, aşa că alţi câţiva băieţi se dădeau şi ei cu sania, dar erau mai mari decât mine. Văzusem alt tată şi fiu. Tatăl se poziţionă pe sanie, apoi îşi lăsă băiatul să se aşeze în faţa sa şi îşi puse braţele în jurul lui.

— Poţi să cobori cu mine? îl întrebasem.

— Kyle, nu e mare scofală. Şi ceilalţi băieţi se dau.

— Ei sunt băieţi mari. Mă întrebasem de ce mă mai adusese dacă nu voia să se dea cu sania.

— Şi tu eşti mai bun, mai puternic. Tu poţi face ce pot şi ei să facă. Mă pusese pe sanie, iar eu începusem să plâng. Ceilalţi copii se uitau la noi. Tata spusese că era din cauză că eu eram atât de infantil, dar ştiam chiar şi-atunci că nu avea deloc milă în el, iar eu am refuzat să mă duc singur. În cele din urmă, tata îi oferi unuia dintre băieţii mai mari cinci dolari ca să coboare cu

[40] Josephine „Jo” March, personajul principal din cartea Micuţele Doamne de Louisa May Alcott. (n.tr.)

mine. Era bine. Dar nu mă mai dădusem cu sania de ani buni.

I-am dat o palmă săniei.

— Îmbracă-te. Vom merge chiar acum.

— Ai să-mi arăţi cum?

— Desigur. Nimic nu m-ar face mai fericit. *Nimic nu m-ar face mai fericit.* De când eram cu ea, mi-am dat seama că începusem să vorbesc diferit, mai elevat şi mai frumos, ca personajele din cărţile care îi plăceau ei sau ca Will. Şi totuşi era adevărat! Nimic nu m-ar face mai fericit decât ideea de a sta cu Lindy pe vârful unui deal acoperit de zăpadă, ajutând-o cu sania şi poate – dacă m-ar lăsa – să mă dau împreună cu ea.

Era îmbrăcată cu salopeta ei roz şi se aplecă să lustruiască tălpile săniei cu cureaua.

— Haide, am spus.

O oră mai târziu, ne aflam pe vârful aceluiaşi deal unde fusesem cu tatăl meu. I-am arătat cum să stea întinsă, cu faţa în jos pe sanie.

— Acesta este cel mai amuzant mod.

— Dar înfricoşător.

— Vrei să merg cu tine?

Mi-am ţinut respiraţia aşteptând răspunsul ei. Dacă spunea da, dacă mă duceam cu ea, trebuia să mă lase să-mi pun braţele în jurul ei. Nu exista altă modalitate.

— Da. Respiraţia ei pocni aerul cu un nor de aburi. Te rog.

Am respirat.

— OK. Am împins sania spre ultimul loc drept înainte ca dealul să înceapă să alunece, apoi m-am aşezat pe ea. I-am făcut semn să se aşeze în faţa mea. Mi-am pus braţele în jurul ei şi am aşteptat să văd dacă avea să ţipe. Dar nu o făcu. În schimb, se cuibări mai strâns în mine şi în acel moment m-am simţit de parcă aproape o puteam săruta, de parcă aproape m-ar lăsa să o fac.

În schimb, am spus:

— Tu eşti în faţă, aşa că tu navighezi. Cu nasul, am simţit moliciunea părului ei, am mirosit şamponul pe care îl folosea şi parfumul. Prin geaca ei, îi puteam simţi bătaia inimii. Mă făcea fericit să ştiu că era în viaţă. Că era reală, că era acolo.

— Eşti gata? am întrebat.

Inima îi bătu mai rapid.

— Da.

Am lovit pământul cu piciorul şi am strâns-o tare în timp ce alunecam în josul dealului, chicotind ca nebunii.

În acea noapte, am făcut focul, unul dintre lucrurile pe care învăţasem să le fac de când devenisem bestie. Alesesem lemn de pin pentru vreascuri şi l-am făcut surcele. Pe acestea le-am pus pe câteva bucăţi de ziar şi am aşezat

un buştean deasupra. Am aprins o bucată din ziar cu un chibrit şi am privit. Am stat un moment, apoi m-am aşezat lângă Lindy pe canapea. Cu o zi înainte, m-aş fi aşezat pe un fotoliu separat. Dar acum îmi ţineam mâinile în jurul ei. Totuşi, stăteam la câţiva centimetri de ea şi aşteptam să văd dacă avea să se plângă de asta.

— Este frumos, a spus. Zăpadă de iarnă şi un foc arzând. Nu am mai avut niciodată un foc adevărat în şemineu înainte să te cunosc pe tine.

— Special pentru tine, milady.

Zâmbi.

— Unde sunt Will şi Magda?

— Erau obosiţi, aşa că s-au dus la culcare.

Ca s-o spun pe aia dreaptă, le sugerasem să stea în dormitoarele lor. Voiam să fiu singur cu Lindy. M-am gândit că asta ar putea fi noaptea mult-aşteptată.

— Hmm, spuse ea. Este atâta linişte. Nu am mai fost niciodată înainte într-un loc atât de liniştit. Se întoarse şi îngenunche pe canapea ca să se uite pe fereastră. Şi s-a întunecat. Pun pariu că poţi vedea toate stelele din lume aici. Uite!

M-am întors şi eu şi m-am aşezat mai aproape de ea.

— Este minunat! Cred că aş putea să trăiesc aici pentru totdeauna şi să nu-mi fie dor de oraş. Lindy?

— Hmm?

— Nu mă mai urăşti, nu-i aşa?

— Tu ce crezi? Se uita la stele.

— Cred că nu. Dar ai fi fericită să stai cu mine pentru totdeauna? Mi-am ţinut respiraţia.

— În multe feluri sunt mai fericită acum decât am fost vreodată. Viaţa mea înainte de asta a fost o luptă. Tatălui meu nu îi păsa niciodată de mine. Împrumutam constant bani când eram mică, şi când am crescut, unul dintre profesorii mei mi-a spus că eram isteaţă şi că educaţia era o cale de a scăpa de viaţa mea amară. Aşa că am muncit şi m-am luptat şi pentru asta.

— Chiar eşti inteligentă, Lindy. Era greu să vorbesc şi să-mi ţin şi respiraţia în acelaşi timp.

— Dar aici, cu tine, a fost prima dată când am putut cu adevărat să mă joc.

Am zâmbit. Buşteanul din şemineu începuse să se aprindă. Izbutisem.

— Atunci înseamnă că eşti fericită? am spus.

— Foarte fericită. Doar că...

— Doar că ce? Dacă vrei ceva anume, Lindy, tot ce trebuie să faci este să ceri, iar eu am să îţi dau.

Se uită undeva în zare.

— Tatăl meu. Sunt îngrijorată pentru el, la ce se poate întâmpla dacă nu

sunt acolo ca să-l ajut. Este bolnav, Adrian, iar eu am fost cea care a avut grijă de el. Şi mi-e dor de el. Ştiu că probabil crezi că e stupid să duci dorul cuiva care a fost atât de rău, care m-a părăsit fără să se uite înapoi.

— Nu. Înţeleg. Părinţii tăi sunt în fond părinţii tăi, indiferent de ce se întâmplă. Chiar dacă nu-ţi întorc dragostea, ei sunt tot ce ai.

— Exact. Se întoarse de la fereastră şi se aşeză, uitându-se la foc. Eu am făcut la fel. Adrian, *sunt* fericită aici. E vorba doar că... dacă aş putea să ştiu că el e bine.

Fusese tot timpul un aranjament? Fusese drăguţă cu mine doar pentru că voia ceva de la mine? Mi-am amintit-o pe sanie, cuibărindu-se la pieptul meu. Asta nu ar fi putut fi o înscenare. Totuşi, îmi simţeam capul bubuind, de parcă ar fi putut exploda.

— Dacă l-aş putea vedea pentru o clipă...

— Apoi ai rămâne aici cu mine?

— Da. Vreau să stau. Doar dacă...

— Poţi să-l vezi. Aşteaptă aici.

Am lăsat-o acolo, privindu-mă. Uşa din faţă era descuiată. Cu siguranţă că observase acest lucru. Ar putea să dispară în noapte, iar eu aş lăsa-o. Dar ea nu ar face asta. Spusese că era fericită. Ar fi fericită să stea cu mine doar dacă ar putea verifica ce face tatăl ei. Şi, de îndată ce o să vadă că bătrânul petrece cu prietenii săi drogaţi, totul va fi bine. Ştiam ce simţea. Îl urmărisem pe tata la TV mai mult decât aş putea să recunosc. Şi ea ar putea să-l vadă pe al ei.

Încă era acolo când m-am întors. I-am dat oglinda.

— Ce e asta? Examină spatele argintiu al oglinzii, apoi o întoarse ca să-şi vadă faţa.

— Este magică, am spus. Fermecată. Dacă te uiţi în ea, poţi să vezi pe oricine îţi doreşti, oriunde în lume.

— Mda, sigur.

— E adevărat. Am luat-o de la ea şi am ridicat-o. Vreau să-l văd pe Will.

Într-o secundă, imaginea se schimbă de la faţa mea de bestie la cea a lui Will, citind sus în camera sa luminată doar de lumina lunii. I-am întins-o lui Lindy. Se holbă la ea şi chicoti.

— Chiar funcţionează? Pot să îi cer să-mi arate pe oricine?

Când am încuviinţat, ea a spus:

— Vreau să o văd pe... Sloane Hagen. Când mi-a văzut privirea întrebătoare, a spus: Era o fată snoabă de la şcoala mea.

Oglinda s-a schimbat imediat către o imagine cu Sloane şi ea uitându-se, de asemenea, într-o oglindă, storcându-şi un coş. Era unul mare, şi din el ţâşni puroi alb.

— Îhh! Am râs văzând imaginea.

Şi Lindy râse.

— Asta-i amuzant. Pot să mă uit şi la altcineva?

Mă pregătisem să spun da, apoi mi-am amintit când a spus că a avut o pasiune pentru mine. Ce s-ar întâmpla dacă i-ar cere oglinzii să mă arate ei? Ar vedea chiar această încăpere?

— Ai spus că voiai să-ţi vezi tatăl. Putem face alte lucruri mai târziu. Poţi să-l vezi chiar şi pe preşedinte. L-am văzut odată în baia Biroului Oval[41].

— Uau, eşti o ameninţare la adresa securităţii naţionale. Chicoti. OK. Vom face asta după. Dar mai întâi – privi adânc în oglindă – vreau să-mi văd tatăl.

Din nou, imaginea se schimbă, arătând de data aceasta colţul unei străzi murdare şi întunecate. Un narcoman şedea acolo, insesizabil. Oglinda arătă cadrul şi mai de-aproape. Tipul tuşea, tremurând. Părea bolnav.

— Oh, Dumnezeule! Lindy deja plângea. Ce s-a întâmplat cu el? Aşa ajunge când nu sunt eu acolo!

Plângea în hohote. Mi-am petrecut braţele în jurul ei, însă mă împinse. Ştiam de ce. Dădea vina pe mine. Era vina mea, numai vina mea pentru că o făcusem să rămână.

— Ar trebui să te duci la el, am spus.

Imediat ce am spus asta, am vrut să-mi retrag cuvintele. Dar nu mai puteam. Aş fi spus orice să o fac să nu mai plângă, să o fac să nu mai fie supărată pe mine. Chiar şi asta. Şi încă o susţineam.

— Du-te la el.

Se uită la mine.

— Da. Mâine-dimineaţă. Am să-ţi dau bani şi ai să poţi lua primul autobuz.

— Să plec? Dar... Se opri din plâns.

— Nu eşti prizoniera mea. Nu vreau să stai aici pentru că eşti prizoniera mea. Vreau să stai pentru că... Am privit spre foc. Era vesel şi luminos, dar ştiam că, dacă îl lăsam, s-ar fi stins. Vreau să pleci.

— Să plec?

— Du-te la el. Este tatăl tău. Întoarce-te când vrei, dacă vrei – ca prietena mea, nu ca prizonieră. Şi eu plângeam, dar, vorbeam foarte încet, ca să-mi menţin vocea normală. Nu-mi putea vedea lacrimile. Nu te vreau ca prizonieră. Trebuie doar să ceri să pleci. Acum trebuie să pleci.

— Dar cum rămâne cu tine?

Era o întrebare bună, una la care nu puteam să răspund. Dar trebuia.

— Am să fiu bine. Am să stau aici pe durata iernii. Îmi place să pot să ies din casă, iar oamenii să nu se holbeze la mine. Şi în primăvară am să mă întorc în oraş să fiu alături de florile mele. În aprilie. Ai să vii să mă vezi atunci?

Încă părea nesigură, dar după o clipă spuse:

— Da. Ai dreptate. Am să te pot vedea atunci. Dar o să-mi fie dor de tine,

---

[41] Biroul Oval (The Oval Office) este biroul oficial al preşedintelui Statelor Unite, creat în 1909 ca parte a unui ansamblu de expansiune din corpul de vest de la Casa Albă în timpul administraţiei lui William Howard Taft, fiind inspirat după Camera Albastră (din cadrul reşedinţei preşedintelui). (n.tr.)

Adrian. O să-mi lipsească timpul petrecut împreună. Aceste luni... Eşti cel mai adevărat prieten pe care l-am avut vreodată.

Prieten. Cuvântul mă străpunse ca toporul pe care îl folosisem pentru a face vreascurile. Prieten. Asta era tot ce puteam noi să fim. Apoi, avusesem dreptate în a o lăsa să plece. O prietenie nu era destul de bună pentru a rupe o vrajă. Totuşi, îmi doream şi această prietenie, cel puţin.

— Trebuie să pleci. Mâine am să chem un taxi să te ducă la staţia de autobuz. Ai să ajungi acasă spre seară. Dar te rog... Mi-am mutat privirea în altă parte.

— Ce e, Adrian?

— Să nu te aştepţi de la mine să-mi iau rămas-bun dimineaţă. Dacă am să cobor să-ţi spun la revedere, nu ştiu dacă am să te mai pot lăsa să pleci.

— Nu ar trebui să plec. Se uită la focul confortabil, apoi la mine. Dacă te-ar întrista atât de mult, nu ar trebui.

— Nu. Am fost egoist că te-am ţinut aici. Du-te la tatăl tău.

— Nu ai fost egoist. Ai fost mai drăguţ cu mine decât oricare altă persoană pe care o cunosc. Îmi apucă mâna, mâna mea dezgustătoare cu gheare. Vedeam că ochii i se umpleau de lacrimi.

— Atunci fii de treabă cu mine şi pleacă repede. Asta este ceea ce vreau. Mi-am retras mâna, uşor, din strânsoarea ei.

Mi-a întâlnit privirea, a dat să spună ceva, apoi încuviinţă şi fugi din cameră.

Am ieşit în curte. Purtam doar o pereche de jeanşi şi un tricou, iar vremea era aspră, atât de aspră că frigul mă pătrunse până-n oase în câteva secunde, chiar şi cu izolaţia mea extra. Nu-mi păsa. Voiam să fie frig, deoarece ar fi fost ceva ce ar fi putut fi simţit, ceva diferit de această goliciune care mă cuprinsese. M-am uitat în sus, aşteptând ca lumina să se aprindă în camera lui Lindy. Am privit silueta ei de-a lungul perdelelor mişcându-se prin cameră. Fereastra ei era singura pată de lumină din noaptea neagră şi friguroasă. M-am uitat şi mai sus, căutând luna. Era ascunsă de copaci, dar găsisem stele – stele cu mai multe stele în spatele lor, apoi mai multe în spatele acelora, milioane de stele, mai multe decât văzusem vreodată în viaţa mea din oraşul New York, mai multe decât toate luminile de acolo. Nu voiam să văd stele. Nu puteam suporta frumuseţea şi numărul lor. Voiam doar luna solitară şi liniştită. În cele din urmă, lumina din camera lui Lindy se stinse. Am aşteptat până când am bănuit că a adormit. Nu-mi puteam imagina cum ar fi să dorm lângă ea. Nu mai puteam suporta să-mi mai imaginez asta. Mi-am desprins cu greu ochii de la fereastră şi am găsit luna în spatele unui copac. M-am ghemuit, mi-am dat capul pe spate şi am urlat la ea, ca bestia care eram şi care aveam să fiu pentru totdeauna.

6

Ziua următoare era duminică, ziua în care de obicei învăţam împreună. Dar, în loc de asta, fu ziua în care Lindy pleca. După ce i-am chemat un taxi şi am verificat orarul autobuzului, m-am retras în camera mea ca să o urmăresc în oglindă. Mă gândisem să-i las ei oglinda ca să o ia cu ea, să mă vadă şi să-şi amintească de mine. Dar am decis că nu m-aş putea despărţi de ea. Dacă nu o puteam avea pe Lindy, voiam să pot să o văd din când în când. Dacă i-aş fi dat oglinda, ar fi putut să nu se uite la mine deloc. Poate prefera să mă uite. Nu puteam risca asta.

Aşa că am urmărit-o împachetându-şi hainele. Luă cărţile pe care le citisem împreună şi o poză cu primul nostru om de zăpadă. Nu avea poze cu mine. În cele din urmă, m-am debarasat de acest „viciu” şi am coborât la micul dejun. Când m-am întors în cameră, Will era acolo.

Ţinând în mâini cartea pe care o citeam, spuse:

— Tocmai am fost în camera lui Lindy şi a spus cel mai ciudat lucru.

— Că pleacă?

— Da. Will îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Eu i-am spus să plece. Acum putem să schimbăm subiectul cu ceva mai vesel? *Mizerabilii* a fost cu siguranţă o carte amuzantă.

— Dar, Adrian, totul mergea atât de bine. M-am gândit...

— Ea a vrut să plece. O iubesc prea mult ca să o fac să rămână. Ea spune că se va întoarce în primăvară.

Will arăta de parcă voia să mai spună ceva, dar în cele din urmă îmi arătă cartea.

— Aşadar, ce crezi despre Inspectorul Javert?

— Cred că ar fi un personaj grozav într-un musical pe Broadway, am spus râzând, cu toate că nu mă simţeam în stare să o fac. M-am uitat la ceas. Taxiul lui Lindy va sosi aici din minut în minut. Autobuzul ei pleca în aproximativ o oră. Dacă ar fi fost un film, una dintre comediile acelea romantice pentru fete, asta ar fi fost o scenă dramatică unde eu fug către staţia de autobuz şi o implor să rămână, iar Lindy, în sfârşit dându-şi seama de ceea ce simte pentru mine, m-ar săruta. Eu m-aş transforma. Şi am trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Dar în viaţa reală, Will mă întreba ce credeam despre viziunile politice ale lui Victor Hugo în *Mizerabilii*, iar eu i-am răspuns, cu toate că nu-mi amintesc ce am spus. Dar ştiam minutul (9:42) când taxiul s-a oprit să o ia pe Lindy. Am simţit sosirea ei în staţia de autobuz (10:27) şi am ştiut ora (11:05) când autobuzul ei pleca din staţie. Nu văzusem aceste lucruri în oglindă. Pur şi simplu le ştiam. Nu exista nici un sfârşit de film. Exista doar un sfârşit.

Nu m-am întors în oraş în acea iarnă. Am rămas la ţară, plimbându-mă

mult în fiecare zi, unde doar celelalte bestii, cele sălbatice, mă vedeau. Am început să memorez felul în care zburau toate păsările iernii, ascunzişul fiecărei veveriţe şi al fiecărui iepure şi m-am gândit că aş putea face asta în fiecare iarnă. Era minunat să fiu afară. Mă întrebam dacă acesta era felul în care Yeti – omul zăpezilor – îşi luase startul. Nu am crezut niciodată înainte în astfel de lucruri. Acum eram sigur că erau reale.

Recunosc că am folosit oglinda ca să o spionez pe Lindy. Fără trandafiri acolo, aceasta devenise ceea ce fuseseră trandafirii: viaţa mea, obsesia mea.

În apărarea mea, mi-am permis să o urmăresc doar o oră pe zi. Făcând asta, am aflat că şi-a găsit tatăl, că s-au mutat într-un apartament şi mai oribil într-un şi mai rău cartier în Brownsville, că mergea la o şcoală de necioplıţi. Ştiam că era vina mea, că era în şcoala aia din cauză că îşi pierduse bursa la Tuttle deoarece eu o smulsesem din şcoală ca să fie cu mine.

Am urmărit-o mergând la şcoală, trecând pe lângă clădiri devastate acoperite de graffiti, trecând pe lângă maşini avariate şi copii fără speranţă. Am urmărit-o pe coridoarele şcolii, coridoare înguste şi aglomerate cu dulapuri mâzgălite şi postere pe pereţi pe care erau scrise lucruri ca POŢI SĂ REUŞEŞTI! Mă gândeam la cât de mult, probabil, mă ura.

Martie – m-am oprit să o urmăresc în orele zilei. Însă urmărind-o seara era şi mai rău, deoarece nu exista vreo dovadă care să arate că-mi ducea dorul sau că se gândea câtuşi de puţin la mine. Citea cărţile ei, exact la fel cum făcuse înainte să o cunosc.

În cele din urmă, am început să o urmăresc doar noaptea, când dormea. În fiecare miez de noapte, mă uitam la ea. La acea oră, puteam doar să-mi imaginez că mă visa. Eu o visam tot timpul. Prin aprilie, când încă nu se întorsese, am ştiut că se terminase.

Zăpada zăcea în straturi pe pământ, iar lacul de gheaţă se topea. Plutea ca aisbergurile, trezind broaştele de sub el. Munţii de zăpadă care se topeau deveniră cascade, iar asta însemna tot felul de sporturi nautice şi mersul cu pluta, şi sezonul turistic.

— Ai vreun gând să te duci acasă? spuse Will într-o zi. Era într-o sâmbătă. Încetasem să mă mai plimb pe afară şi îmi petrecusem ziua privind lung pe fereastră, cufundându-mi privirile în timp ce maşini – probabil pline de anticari – treceau pe drumul nostru de ţară.

— Ce casă? am spus. Casă este acolo unde ţi-e familia. Eu nu am o casă. Sau poate că sunt acasă. M-am uitat la Magda, care stătea în faţa mea. În ultimele luni, se oprise aproape de tot din a mai fi o servitoare. Îmi cer scuze, i-am spus. Ştiu că nu-ţi vezi niciodată familia. Probabil că te gândeşti că sunt nerecunoscător...

— Nu cred asta, mă întrerupse ea. Am văzut atâtea schimbări în tine în aceşti doi ani.

M-am încordat când a spus „doi ani”. Nu erau doi ani, nu chiar, dar era

pe-aproape. Termenul meu ajunsese aproape de sfârşit. Ar putea, de asemenea, să se termine deoarece nu mai exista nicio şansă.

— Înainte erai un băiat rău, un băiat care trăia doar ca să întristeze lumea. Acum eşti bun şi plin de consideraţie.

— Mda, bun şi plin de consideraţie. Am ridicat din umeri. Mult bine îmi mai face.

— Dacă ar exista dreptate, vraja asta oribilă ar fi ruptă, iar tu nu ar fi trebuit să faci acest lucru imposibil.

— Nu era imposibil. Mă jucam cu lingura pentru supă. Devenisem priceput la mâncatul cu ghearele. Este doar că nu am fost eu destul de bun.

M-am întors spre Will.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, mă gândeam să rămân aici. În oricare alt loc sunt blocat ca un prizonier. Întoarcerea în oraş nu va face decât să-mi amintească de ceea ce am pierdut.

— Dar, Adrian...

— Nu o să mă viziteze niciodată, Will. Ştiu asta. Nu îi spusesem despre oglindă lui Will, aşa că nu îi puteam explica acum că o urmăream, că nu vedeam nici un semn cum că i-ar fi dor de mine. Nu mă pot întoarce şi să o tot aştept dacă ea nu are de gând să vină.

În acea noapte, când am ridicat oglinda pentru ritualul meu de noapte în a o urmări pe Lindy dormind, am dat peste Kendra.

— Aşadar, când te vei întoarce în oraş?

— De ce mă întreabă toată lumea asta? Îmi place aici. Nu e nimic pentru mine în oraş.

— E Lindy.

— Aşa cum am spus, nu e nimic pentru mine în oraş.

— Încă mai ai o lună.

— Este imposibil. S-a terminat. Am dat greş. Am să fiu mereu o bestie.

— Ai iubit-o, Adrian?

Era pentru prima dată când îmi spunea Adrian, iar eu am privit-o pătrunzător în ochii ei verzi şi ciudaţi.

— Ţi-ai făcut ceva la păr, ceva în genul şuviţelor? Nu-ţi stă rău deloc.

Râse.

— Vechiul Kyle Kingsbury nu ar fi observat niciodată părul meu.

— Vechiul Kyle Kingsbury ar fi observat şi l-ar fi batjocorit. Dar eu nu sunt Kyle Kingsbury. Nu mai sunt Kyle Kingsbury de mult.

Încuviinţă.

— Ştiu. Şi de aceea sunt tristă că tu porţi povara blestemului lui Kyle Kingsbury. Era aproape exact ce spusese Magda. Ceea ce mă întoarce la întrebarea mea, cea pe care ai evitat-o în mod inteligent. Ai iubit-o?

— De ce ţi-aş spune ţie?

— Pentru că nu ai altcuiva cui să-i spui. Inima ta se destramă şi nu ai în cine să te încrezi.

— Aşa că ar trebui să-mi revărs inima în... a ta? Mi-ai distrus viaţa. Acum îmi vrei sufletul? Bine. Am iubit-o. Am iubit-o. Ea a fost singura persoană din viaţa mea care chiar a vorbit cu mine, care mă ştia fără să-i pese de fizicul meu, fără să ştie de faimosul meu tată; şi căreia continua să-i pese de mine – cu toate că eram o bestie. Dar ea nu m-a iubit.

Nu mă uitam în oglindă. Nu puteam, deoarece, cu toate că tonul meu era sarcastic, cuvintele spuneau adevărul.

— Fără ea, nu am speranţă, nu am viaţă. Voi trăi nefericit şi voi muri singur.

— Adrian...

— Nu am terminat.

— Eu cred că da.

— Ai dreptate. Am terminat. Dacă aş fi fost măcar normal, aş fi încercat. Nu vorbesc despre cum arătam eu în trecut, dar este prea solicitant să te aştepţi ca o fată să fie interesată de cineva care nici măcar nu e fiinţă umană. Este anormal.

— Eşti om, Adrian. Mai ai o lună. Nu vrei să te întorci, măcar pentru acea lună? Ai atât de puţină încredere în ea?

Am ezitat.

— Mai degrabă aş sta aici. Nu sunt un monstru aici.

— O lună. Ce ai de pierdut, Adrian?

M-am gândit la asta. Deja renunţasem, deja acceptasem că aveam să rămân o bestie pentru totdeauna. Să mă întorc plin de speranţă, chiar şi pentru o lună, va fi foarte greu. Dar fără speranţă nu mai aveam nimic, nimic ce să aştept cu nerăbdare, ci numai să rămân o bestie, închis într-o casă pentru tot restul vieţii mele, să stau în casa terasată plătită de tatăl meu, punând îngrăşăminte naturale la rădăcina trandafirilor mei ca să-i fac să crească mai bine, croindu-mi calea prin fiecare carte din Biblioteca Publică din New York, dorindu-mi să mor.

— O lună, am fost de acord.

7

M-am întors la New York. Tipul care cică s-ar fi îngrijit de trandafirii mei a fost un mare dobitoc. Jumătate dintre plante erau moarte, în timp ce altele aveau mare nevoie să fie curăţate şi aveau doar o singură inflorescenţă.

— O bestie autentică l-ar devora cu adevărat pe tipul ăsta, i-am spus lui Will.

Dar chiar nu-mi păsa. Trandafirii erau numai ai mei pentru a-i îngriji, şi ai nimănui altcuiva. Adevărul era că, în halul în care arătau, trandafirii aveau mare nevoie de mine. Era un sentiment plăcut să ştii că este nevoie de tine. M-am întrebat cum ar fi să-mi iau un animal de casă, poate o pisică, deoarece ele nu au nevoie să fie plimbate.

Desigur, poate că aş sfârşi ca unul dintre oamenii aceia bătrâni şi nebuni cu, să zicem, şaizeci de pisici. Şi într-o zi, vecinii s-ar plânge de miros şi s-ar descoperi că eu murisem şi că pisicile mă mâncaseră.

Totuşi, trebuie să fie frumos să ai o pisică. Atâta vreme cât nu sapă la rădăcinile trandafirilor.

Deocamdată am decis să demolez sera. Voiam să-mi petrec iernile în Nord şi să mă reîntorc în fiecare primăvară să stau în grădina mea interioară, în lumina soarelui.

Începeam să fac planuri pentru viaţa mea de bestie.

Şi totuşi în fiecare noapte, îmi scoteam oglinda şi o urmăream pe Lindy dormind. Mă întrebam dacă visa, dacă mă visa pe mine aşa cum o visam eu pe ea.

Bănuiesc că şi Will se întreba acest lucru, deoarece într-o zi mi-a spus:

— Ai mai auzit de Lindy de când te-ai întors aici?

Era patru mai, mai puţin de două zile până la marele *sfârşit*, o lună de la reîntoarcerea mea în oraş. Mă aflam în grădină cu Will. Tocmai terminasem de citit *Jane Eyre*. Nu i-am spus că am citit-o cu luni înainte. M-am gândit la asta tot timpul, cu toate că rochia verde pe care o ascunsesem sub perna mea îşi pierduse de mult mirosul ei. Fusese o zi perfectă, o zi în care m-am gândit că poate era posibil ca ea să mă iubească.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că o să-mi placă o carte numită *Jane Eyre*, i-am spus lui Will, schimbând subiectul. Mai ales când este vorba despre o guvernantă englezoaică îndrăzneaţă.

— Uneori, ne surprindem pe noi înşine. Ce anume ţi-a plăcut la carte?

— Ei bine, am să-ţi spun ce nu mi-a plăcut la ea: Jane a fost prea bună. L-a iubit pe Rochester şi nu avea nimic pe lume: nu avea familie, nu avea prieteni, nu avea bani. Cred că ar fi trebuit să rămână cu Rochester.

— Dar el avea o soţie nebună ascunsă în pod.

— Nimeni nu ştia despre asta. Iar el era dragostea ei adevărată. Dacă

eşti îndrăgostit în halul ăla, nimic nu ar trebui să-ţi stea în cale.

— Câteodată, trebuie să ai grijă de lucruri mai întâi. Nu am ştiut deloc că eşti atât de romantic, Adrian.

— Nu că aş avea vreun motiv să fiu.

Will răsfoi exemplarul său din *Jane Eyre*, aşteptând.

— Răspunsul e nu, am spus. Nu, nu am auzit de Lindy.

— Îmi pare rău, Adrian.

— Dar asta mă aduce la ceea ce *mi-a* plăcut la carte, am spus, îndreptându-mă spre locul unde îmi plantasem trandafirii mei miniaturali. „Micuţa Linda” îşi revenea frumos. Mi-a plăcut că atunci când Rochester şi Jane au fost despărţiţi, el s-a dus la fereastră şi i-a strigat numele: „Jane! Jane! Jane!”, iar ea l-a auzit şi chiar i-a răspuns. Aşa ar trebui dragostea adevărată să fie: persoana ar trebui să fie parte din sufletul tău şi tu ar trebui să ştii ceea ce simte ea tot timpul.

Am smuls un trandafir din tufă şi l-am lipit de obraz. Voiam să o văd pe Lindy în oglindă, chiar dacă asta însemna să mă scuz de la această conversaţie cu Will, chiar dacă ea nu mă iubea, chiar dacă nu-mi ducea dorul deloc. Dar nu avea rost să mă zbat, să tânjesc după ea. M-am uitat la Will.

— Aşa că ce o să citim în continuare? Ceva despre război, sper? Sau poate *Moby-Dick*.[42]

— Îmi pare rău, Adrian.

— Mda. Şi mie.

Următoarea noapte. Cinci mai. Zece şi jumătate. Mai puţin de două ore rămase. În aceşti doi ani mi-am pierdut toţi prietenii, o fată despre care am crezut că mă iubea şi pe tatăl meu. Dar am găsit prieteni adevăraţi în Will şi Magda. Mi-am găsit un hobby. Şi am găsit dragostea adevărată, ştiam, chiar dacă nu mă iubea şi ea pe mine.

Şi totuşi faţa mea, oribila mea faţă, rămăsese exact la fel. Nu era corect. Nu era corect.

Afară era lună plină, ca în noaptea de acum câteva luni când i-am spus lui Lindy să plece. Dar acesta era oraşul şi nu existau stele deasupra stelelor. M-am dus la fereastră şi am deschis-o, vrând să urlu la lună aşa cum făcusem în acea noapte. Dar, de data aceasta, ceea ce ieşise pe gură fusese numele ei.

— Lindy!

Am aşteptat, dar nu am primit nici un răspuns.

Mi-am verificat ceasul. Aproape unsprezece. Şi, cu toate că ştiam că nu există nici o speranţă, nu am putut rezista să nu mă uit în oglindă, grăbindu-mă doar de data aceasta. Am ridicat-o.

— Vreau să o văd pe Lindy.

---

[42] Moby-Dick, un roman de Herman Melville, considerat a fi una dintre creaţiile cele mai importante ale literaturii universale. (n.tr.)

Aproape ca înainte să mi-o poată arăta, un ţipăt strident străpunse aerul.

Era vocea ei. Aş fi ştiut-o chiar dacă ar fi trecut o sută de ani. Mă gândisem că nu aveam să o mai aud din nou. Atât de aproape – am fugit la fereastră ca să mă uit după ea.

Apoi mi-am dat seama că vocea venise din oglindă.

Am ridicat-o din nou şi am ţinut-o aproape de ochi. Era totul întunecat, foarte întunecat, aşa că abia puteam să văd ceva, împrejurimile sau fata care ţipase, ceea ce abia acum mi-am dat seama că fusese numele meu.

— Ajută-mă! Oh, te rog, ajută-mă, Adrian!

Dar, pe măsură ce ochii mei s-au obişnuit cu întunericul din oglindă, mi-am dat seama de forme, de clădiri. Văzusem împrejurimile în timpul zilei. Mergea ea cumva pe străzile acelea noaptea? Ea era. Dar, în timp ce ochii mei se fixau şi mai mult, am văzut că nu era singură. O siluetă întunecată mergea cu ea. O ţinea de braţ şi o obliga să urce nişte scări către o clădire de cărămidă cu bordură.

Alergam acum pe stradă, fără să gândesc. Nu se zărea nici un taxi şi ştiam că nimeni nu avea să mă ia. Aşa că am alergat către staţia de metrou pe care o văzusem de atâtea ori, dar în care nu intrasem de vreun an, încă ţinând oglinda în mână. Strada era luminată de lună plină şi de stâlpii stradali şi, cu toate că era târziu, mi-am făcut loc printre o mulţime de oameni îndreptându-se în direcţia opusă pe trotuar.

— Ce a fost asta? strigă cineva şi toţi s-au uitat după mine, însă eu eram doar o umbră în depărtare. Alergam, alergam atât de repede după acea singură voce, singura persoană din lume care mi-a strigat numele ca să-l pot auzi.

Nu m-am deranjat să-mi pun paltonul, aşa că purtam doar jeanşi şi un tricou, nimic care să mă acopere. Am alergat pe stradă, o bestie în lume. Poate că vor crede că e un costum. Erau o mulţime de lucruri la fel de ciudate în oraş. Dar eu alergam, iar cineva ţipă, cineva arătă cu degetul. Am continuat să alerg şi, în cele din urmă, am dispărut în pământ.

Asta ar fi trebuit să fie sfârşitul acestor lucruri. Ora de vârf se terminase de mult, iar metrourile, de obicei, nu erau aglomerate în nopţile târzii ale verii. Am sărit peste bariera rotitoare. Aveam noroc – trenul tocmai ajunsese. Ar fi trebuit să fie gol, dar erau câţiva fani Mets[43] care se întorceau acasă după un meci.

Mi-am făcut loc printre uşi, iar înăuntru erau o grămadă de oameni, stând pe fiecare loc disponibil, părinţi cu copii în poală, oameni agăţaţi de chingi metalice, ţinându-se de spatele scaunelor. M-am gândit că poate m-aş putea ascunde prin mulţime. Am încercat să mă amestec cu ceilalţi oameni.

Apoi am auzit un ţipăt.

— Un monstru!

---

[43] Referire la *New York Mets*, o echipă profesionistă de baseball din New York. (n.tr.)

Fusese un băieţel, având faţa paralizată de frică.

— Încearcă să dormi, scumpule. Mama să îl bătu uşurel pe spate.

— Dar, mămico, nu! E un monstru!

— Oh, nu fi prostuţ, dragule. Nu există lucruri ca...

Se uită în sus. Ochii ei îi întâlniră pe ai mei.

Apoi, o sută de ochi erau fixaţi asupra mea.

— Probabil că e o mască, spuse mama.

În spatele meu, cineva îmi apucă faţa, apoi capul. Trăgeau de mine. Nici o şansă. A trebuit să-mi las ghearele să iasă. M-am întors spre ei.

Apoi ţipetele începură.

— Bestie!

— E un monstru!

— Bestie în metrou!

— Chemaţi Autoritatea de Tranzit!

— Chemaţi poliţia!

Şi curând totul se amestecă într-o nebunie de ţipete, ţipetele pentru care doi ani de zile am stat ascuns ca să le pot evita. Corpuri se învălmăşeau în jurul meu, se îmbulzeau să mă prindă, să fugă de mine. I-am ţinut departe cu ghearele şi colţii mei. Telefoanele mobile se deschideau. Mă vor aresta? Mă vor duce la răcoare sau la zoo?

Asta nu se putea întâmpla. Trebuia să o găsesc pe Lindy.

Lindy.

Lindy avea nevoie de mine. În jurul meu, ţipetele continuau. Simţeam pumni pe spatele meu. Am privit îndelung în oglindă, încercând să memorez clădirea, strada unde era ea, să văd adresa. Mi-am făcut drum către uşă. Mai multe ţipete şi corpuri împingându-se în mine, fierbinte în noaptea de mai.

— Nu mă mânca!

— Vine poliţia?

— Nu am putut să intru pe fir. Prea multe apeluri dintr-un singur loc.

— Nu-l lăsaţi să scape! ţipă o voce de bărbat.

— Glumeşti? Cineva să-l împingă pe uşă până nu mănâncă pe careva!

— Da. Împingeţi-l pe linie!

Am stat, paralizat de frică, înconjurat de mulţimea tulburată. Nu se putea sfârşi în felul ăsta. Nu puteam muri când eram atât de-aproape de a o vedea, de a o salva. Mă strigase. Auzisem asta, aşa nebunesc cum părea. Trebuia să o găsesc. Odată ce asta se întâmpla, puteam să trăiesc sau să mor. Nu ar conta.

Ştiam ce trebuia să fac.

Când trenul se cutremură la o oprire, m-am grăbit spre ieşire. Un bărbat a încercat să-mi sară în cale. Am căutat o armă şi am găsit singurul lucru pe care-l aveam. Oglinda. Am ridicat-o, apoi am coborât-o, izbind-o de capul său. Am auzit sticla spărgându-se. Sau poate craniul său crăpase. Sau ambele.

Sticla se împrăştie prin tot vagonul, iar oamenii alergau în toate direcţiile,

mai multe ţipete, ţipete atât de puternice că îmi era imposibil să-mi amintesc liniştea care fusese viaţa mea pentru atâtea luni de zile. Am dat drumul oglinzii pe podea, ştiind că împreună cu ea toate şansele plecaseră în afară de asta, şansa să o văd pe Lindy din nou.

Oamenii mă înconjurară din nou, îmbulzindu-se în mine, iar eu am sărit la ei, scoţând un răget puternic care îi dispersă.

Apoi m-am coborât în patru labe, în poziţia care mă făcea mai rapid, mai feroce, fugind către ieşire.

— Împingeţi-l pe linia trenului! ţipă cineva.

— Da! Împingeţi monstrul pe şine!

Corpuri, apăsând, împingându-se în mine, căldura şi mirosul lor. Uşile se închiseseră, trenul goni, iar ei mă tot împingeau. Ştiam că, de îndată ce trenul pleca, ei ar reuşi să mă împingă pe linii, poate să mă ţină pe loc până ce poliţia ar sosi. Sau celălalt tren.

Astea toate ar fi fost în regulă dacă nu ar fi fost Lindy.

Toate nopţile pe care mi le petrecusem încercând să-mi controlez apucăturile de bestie, să-mi acopăr ghearele şi colţii se terminaseră acum. Colţii îmi erau neacoperiţi. Ghearele nu-mi erau retractate. Am trecut prin mulţime. Nu eram bărbat, ci leu, urs, lup. Eram o bestie. Răgetul cutremură staţia metroului, acoperind orice zgomot, trenurile, oamenii. Ghearele mele au întâlnit carne, iar grupurile se risipiseră. Dacă mă vor prinde, cu siguranţă mă vor omorî. M-am împins prin mulţime şi am fugit – nu, sărit. Am sărit ca un animal pe patru picioare în sus pe stradă, pe scările dintr-odată goale.

Afară, aerul era liniştit. Nu va dura mult. Am tăiat-o, tot pe patru picioare deoarece era cea mai sigură şi mai rapidă cale. Erau puţini oameni pe străzi la acea oră, aproape de miezul nopţii. Chiar şi vagabonzii s-au dat la o parte când m-au văzut.

Nu aveam nici o oglindă care să mă ghideze, ci doar o amintire, amintire şi un instinct de animal. Mi-am amintit unde fusese Lindy. Mi-am amintit ţipetele ei. Le-am auzit din nou în urechea mea. Le-am urmat. Un bloc. Altul. Încă simţeam că eram urmărit. Nu conta. Nimeni nu m-ar fi putut prinde. Am urmat ţipetele lui Lindy printr-o alee şi o stradă laterală, pe o uşă, pe scări şi într-o cameră.

Acolo m-am oprit.

Am privit fix la ei. Bărbatul o ţinea de braţ.

— Nici un ban, da? mârâi el. Babacul tău mi-a spus că tu vei plăti în locul său. Dar, dacă nu ai bani, există alte căi pentru a o face.

— Nu! Lasă-mă să plec!

— Lindy?

Bărbatul şi victima s-au întors. Era Lindy. Instinctele mele, chiar şi-aşa de animal, cum erau ele, fuseseră adevărate. Bărbatul – monstrul – o ţinea de păr. Avea un pistol îndreptat spre capul ei.

— Lindy! M-am îndreptat spre ea.

— Ai venit!

— Nu te mişca, altminteri trag!

Îşi ţinea pistolul în dreptul capului ei. El nu putea să-i facă rău. Nu am venit de departe ca să-l las să o rănească. Fără să o ştiu, am scos un răget, eram un animal pe cale să explodeze.

— Vorbesc serios, a spus el. Nu...

S-a oprit. M-a văzut, ochii săi de bestie au întâlnit ochii mei de bestie, iar animalul din mine îi mirosi frica.

— Ce nai...?

— Dacă o răneşti, am spus cu voce mai mult animalică decât umană, am să te omor.

— Nu mă mânca! ţipă el.

Şi întoarse pistolul de la Lindy către mine.

Asta era tot ce aveam nevoie. Am făcut un salt. Dinţii mei erau în braţul său, iar ghearele în gât. O împuşcătură. Dinţii mei se aflau în gâtul său.

Apoi nu se mai mişcă.

L-am dat jos de pe mine şi l-am izbit de podea.

Sângeram. Nu ar fi trebuit să sângerez. M-am uitat în altă parte. Sângerarea nu se opri. Poate că pielea mea nu se putea regenera dacă rana era produsă de un glonţ. Asta avea o noimă. Dar durea.

Lindy alergă spre mine, împiedicându-se de bărbatul rănit.

— Adrian, eşti aici!

— Sunt aici, am fost de acord. Lumea devenea pufoasă, atât de pufoasă, pufoasă şi întunecată, şi curată, şi mirosind dulce ca un trandafir.

— Dar cum de ai ştiut? a întrebat ea. Cum de ai ştiut unde eram?

— Am ştiut. Stomacul mă durea acolo unde era glonţul. Am ştiut din cauza... *Magiei. Iubirii. Instinctelor de animal. La fel cum Jane ştia de Rochester.* Pur şi simplu am ştiut. M-am întins spre ea.

— Ar trebui să sun la poliţie. Sau să chem o ambulanţă. Dădu să plece.

M-am gândit la mulţimea de la metrou, la un poliţist venind aici să mă

găsească, să mă ducă departe, murind într-o maşină a patrulei de poliţie, singur, pierzând-o pe Lindy când în sfârşit o regăsisem.

Am apucat-o de mână.

— Te rog. Te rog, nu. Rămâi cu mine. Fii cu mine!

— Am vrut să fiu cu tine. Suspină acum. Mi-ai spus să vin înapoi în primăvară. Şi am vrut să fac asta. Tatăl meu era distrus ca întotdeauna şi mi-a promis că se va duce la un centru de dezintoxicare şi că îşi va găsi un serviciu. A făcut asta pentru aproximativ o săptămână. Apoi a renunţat. A spus că nu trebuia să muncească doar pentru că eu voiam ca el să o facă. Era genul de lucru pe care-l spunea mereu, dar acum a fost diferit.

— De ce? Am încercat să-mi menţin vocea normală. Dacă ar şti cât de rănit eram, ar pleca, ar chema poliţia. Mă durea foarte tare. Atât de tare, ca şi cum viaţa mi-ar fi ieşit prin piele. Nu m-am uitat în jos pentru că ştiam ce mizerie sângeroasă era.

— Deoarece am fost cu tine. Înainte ştiam doar ce însemna să fiu fiica lui, să trăiesc de pe o zi pe alta şi să aştept să se termine cândva. Însă acum ştiam cum era să am pe cineva cu care să vorbesc, cineva căruia să îi pese de mine... să fie cu mine... şi...

— Să te iubească? Cuvintele fuseseră un geamăt şi, cu coada ochiului, mi-am văzut ceasul de mână mişcându-se. 11:59. Îl programasem în dimineaţa aceea. Se terminase. Dar eram cu Lindy. Era de-ajuns.

— De ce nu te-ai întors?

— Am vrut să mă întorc, dar nu-mi aminteam unde să vin. Tata mă adusese acasă la tine cu forţa, nu mi-ar fi spus unde stai. A minţit când l-am întrebat şi a spus că nu ştia. Dar mi-am amintit că se afla aproape de o staţie de metrou. O vedeam de la fereastră, îţi aminteşti?

Am clătinat din cap.

— Aşa că am decis să merg în fiecare staţie din Brooklyn, apoi să mă uit în apropiere după o casă cu seră. Am fost în câte o staţie, în fiecare zi după şcoală. Dar totul decurgea prea încet, iar în seara asta eram hotărâtă să te găsesc. Chiar dacă asta ar fi însemnat să merg pe jos fiecare centimetru din Brooklyn, strigându-ţi numele.

— Strigându-mi numele?

— Ca *Jane Eyre*. Am recitit-o săptămâna trecută şi m-am gândit la tine – cum iubiţii erau separaţi – şi...

— Iubiţii?

Mi-era atât de greu să-mi ţin ochii deschişi. Era cu mine. Aş putea să mă opresc chiar acum.

— Nu! Ar trebui să chem o ambulanţă. Dacă s-ar întâmpla ceva cu tine, aş...

Cu dificultate, m-am ridicat.

— Te iubesc, Lindy!

Era miezul nopţii. Se terminase. Voi rămâne pentru totdeauna o bestie. Dar Lindy se întorsese. Era aici.

— Ştiu că sunt prea urât pentru tine ca să mă iubeşti. Dar mereu...

— Şi eu te iubesc, Adrian. Dar te rog, lasă-mă...

Am prins-o din nou de braţ.

— Atunci sărută-mă. Lasă-mă să am amintirea sărutului tău, chiar dacă mor.

Era prea târziu. Era prea târziu, dar oricum Lindy s-a aplecat în faţă şi m-a sărutat, mi-a sărutat ochii, obrajii şi, în final, gura mea lipsită de buze. Mă stingeam, dar o gustasem, o simţisem. Asta era tot ce-mi dorisem. Lindy. Acum puteam muri fericit.

Iar în colţ, am văzut o umbră mişcându-se.

— Ai grijă, Lindy! am spus cu o putere reînnoită miraculos. Aerul mirosea amuzant dintr-odată, ca trandafirii. Dar probabil că de vină era imaginaţia mea. În spatele tău! am ţipat.

L-am văzut pe bărbat. Am încercat să mă îndrept către el, să mă duc după el şi să-l muşc aşa cum o făcusem mai devreme. Dar îmi simţeam întregul corp amorţit şi greoi, de parcă deja aş fi murit. Am văzut-o pe Lindy sărind după pistolul de pe podea. Apoi, luptându-se, patru mâini apucând acelaşi obiect. Împuşcătură, sticlă spărgându-se. Apoi umbra fugi spre uşă.

Lindy se întoarse spre mine. Ţinea pistolul din care ieşea fum.

— Adrian? Privea fix în întuneric, de parcă nu mă putea vedea. Lumea era întunecată şi se rotea. Acum în aer se simţea din plin un miros puternic de trandafiri. Şi sub mâinile mele am simţit ceva. Petale de trandafir. Erau peste tot, sub mâinile mele şi pe corpul meu şi chiar şi în părul lui Lindy. De unde veniseră?

— Sunt aici, iubirea mea! Am spus cumva *iubirea mea*? *Eu*? Dar corpul se simţea atât de bine, de parcă nimic nu m-ar mai fi putut vreodată răni. Nu mă mai durea nimic. Eram deja mort?

Totuşi, Lindy mă privea într-un mod ciudat. Într-un final, vorbi.

— Kyle Kingsbury? Dar... unde e Adrian?

Nu auzisem bine.

— Sunt aici. Dar cum mi-ai spus?

— Kyle Kingsbury, nu? De la şcoala Tuttle. Poate că nu-ţi aminteşti de mine, dar mi-ai dat odată un trandafir. Se opri, uitându-se dintr-o parte în alta. Un trandafir... Adrian!

— Lindy... Mi-am dus mâna la ochi: era o mână de om. O mână de bărbat. Atât de perfectă. Un braţ de bărbat. Mi-am atins faţa. O faţă de bărbat! Lindy, eu sunt.

— Nu înţeleg. Unde e băiatul care a fost aici înainte? Numele său era Adrian, iar el era...

— Urât? Hidos.

— Nu! Era rănit. Trebuie să-l găsesc. Se îndreptă spre uşă.

— Lindy! Am dat să mă ridic pe picioare. Puterea îmi revenea şi, când m-am uitat în jos, nu mai era sânge, nu mai era durere. Eram vindecat. Lindy a fugit spre uşă, iar eu am urmat-o, deoarece eram mai bun. Eram viu şi întreg, şi i-am luat mâna într-a mea.

— Te rog, aşteaptă!

— Nu pot, Kyle. Nu înţelegi. Era un băiat aici, iar el era...

— Eu. I-am prins şi cealaltă mână. Eu sunt el.

— Nu! Se forţă să se elibereze, dar îi ţineam bine mâinile. Nu, nu erai tu.

— Te rog! Am tras-o spre mine. Eram mai înalt decât fusese Kyle înainte şi mai puternic. Am tras-o spre mine ca să nu poată pleca. Începu să lovească şi cu mâinile, şi cu picioarele. Te rog, Lindy, închide-ţi ochii şi vei şti că ceea ce spun este adevărat. Mi-am petrecut braţul în jurul ei şi mi-am pus cealaltă mână peste ochii ei.

Într-o secundă, a renunţat, aproape de tot. Am spus:

— Într-o noapte, a fost o furtună cu fulgere. Ai venit jos, înspăimântată, şi am făcut pop-corn – două pungi – şi ne-am uitat la *File de Poveste*. M-am oprit. Era îngheţată. Îmi recunoşti vocea, Lindy? Când filmul s-a terminat, erai deja adormită. Te-am ridicat şi te-am dus în camera ta.

Se înclină spre mine acum, ca şi cum avea nevoie de mine ca să o susţin.

Am continuat.

— Te-ai trezit în întuneric şi ai vorbit cu mine. Mi-ai spus că vocea mea îţi părea familiară. Era familiară. Eu eram. Kyle. Adrian. Suntem una şi aceeaşi persoană. Am să-mi amintesc mereu acea zi, pentru că a fost prima oară când am sperat, prima oară când am vorbit cu tine fără ca tu să observi cât de hidos, cât de puţin uman eram. Prima oară când m-am gândit că poate ai putea să mă iubeşti.

Se întoarse spre mine.

— Adrian? Dar cum e posibil?

— Magie. O vrăjitoare m-a vrăjit – aş spune o vrajă crudă, dar nu a fost chiar aşa, întrucât m-a condus spre tine.

— Cum de s-a rupt vraja?

— Magie. A fost magie, iar magia se numeşte dragoste. Te iubesc, Lindy! M-am aplecat şi am sărutat-o. Iar ea a răspuns sărutului.

— Adrian!

— Da. Râdeam. Nu mă puteam abţine.

— Poţi să mă duci acasă acum? a întrebat ea. Acasă la tine.

Am clătinat din cap.

— Vom lua metroul. M-am uitat în jos la hainele mele, la hainele mele prea largi de bestie. Ştiu că arăt puţin ciudat, dar probabil că nimeni nu va observa.

Dl Anderson: Bine aţi venit la chat-ul din această seară.

Grizzly: Salutare tuturor. Vreau să vă prezint pe cineva.

Fata-de-Zăpadă: Salut, eu sunt Albă-ca-Zăpada, Dar nu *acea* Albă-ca-Zăpada.

Roşie-ca-Trandafirul: Mereu spui asta. Sună naşpa rău.

Fata-de-Zăpadă: Tu pur şi simplu eşti supărată pt că eu m-am ales cu băiatul!

Dl Anderson: Doamnelor, doamnelor...

Grizzly: Oricum, dânsa e Albă-ca-Zăpada. Ne-am logodit.

BestieNY: Salutare. Şi eu vreau să vă prezint pe cineva. Ea e Lindy. Ea a fost cea care mi-a rupt vraja. Nu mai sunt bestie!!!

LilLindarose: Salutare tuturor. Îmi pare bine să mă aflu aici.

Fata-de-Zăpadă: Felicitări

Roşie-ca-Trandafirul: Asta-i minunat.

Dl Anderson: Chiar voiam să vorbesc cu tine, Bestie. Am auzit că o bestie s-a dezlănţuit pe la metrou. Acela erai cumva tu?

BestieNY: Bineînţeles că nu!

LilLindarose: Născocirea imaginaţiei tuturor:)

BestieNY: Dar s-a întâmplat să devenim iubiţi exact în acea zi.

LilLindarose: Aşa că trageţi voi concluziile.

Broscoiul: ş eu am cva noutătz

BestieNY: Ce anume, Broscoiule?

Broscoiul: Am cunscut o priţesă

Grizzly: Pe bune? Te-a sărutat sau a făcut ce era necesar ca să rupi vraja?

Broscoiul: Nu char, dar spue că o va face.

BestieNY: Asta e super, Broscoiule. Cum v-aţi cunoscut?

Broscoiul: Se juca c GameBoy-ul ei & l-a scăpa în eleşteul meu. L-am scos şi lam usct pt ea & ea a spus că o să mă sărute.

Dl Anderson: Minunat, Broscoiule!

Broscoiul: da' numi fc prea mar speranţe, priţesele nu pot fi de încredere.

Dl Anderson: Asta e interesant. Se pare că toată lumea şi-a găsit iubirea adevărată.

BestieNY: Nu toată lumea.

Grizzly: Se referă la SirenaMută. F trist.

BestieNY: Mda. Mi-e dor de ea.

Dl Anderson: Şi cum spuneam...

Broscoiul: OH DUMNEZULE prinţesa-i aci PA PA uraţ-mi succes

Broscoiul a părăsit chat-ul.

Dl Anderson: Ei bine, asta da seară. Felicitări cuplurilor fericite. Se aud cumva clopote de nuntă?

Fata-de-Zăpadă: Cu siguranţă. Vreau să spun, dacă ajuţi un băiat să omoare un pitic, ar trebui să se căsătorească cu tine.

Roşie-ca-Trandafirul: Ea mereu a fost aşa, hotărâtă să ia totul numai pentru ea.

BestieNY: Nu şi pentru noi chiar acum. Încă suntem la liceu. Dar într-o bună zi......

LilLindarose: Într-o bună zi...

BestieNY: Oricum, noapte bună. Şi mulţumesc pentru susţinere.

BestieNY a părăsit chat-ul

Partea a VI-a

Fericiţi până la adânci bătrâneţi

Un minut mai târziu, când am ieşit din clădire, am văzut maşinile poliţiei înconjurând locul. O mulţime de oameni şi reporteri de ştiri de la toate posturile, inclusiv de la postul tatălui meu erau acolo. Şi mai era şi bărbatul acela, îngâmfatul josnic care o ţinuse pe Lindy. Vorbea cu reporterii.

— El e! ţipă bărbatul când ne văzu. Bestia care m-a atacat. Un bâzâit veni din mulţimea de oameni când mă văzură, apoi dându-şi seama că nu eram bestie.

— Asta e bestia? exclamă femeia-reporter de la postul tatălui meu.

— Era altfel înainte. Avea colţi şi gheare, şi... păr peste tot. Reporteriţa se întoarse spre Lindy, evident sperând să-şi salveze povestea.

— Domnişoară, ai văzut cumva o bestie?

— Bineînţeles că nu. Lindy se uită la mine. Îmi atinse părul. Nu am văzut niciodată o bestie. Dar bărbatul... Se întoarse spre încrezut. M-a atacat. Ar fi putut să mă omoare, dar băiatul acesta a intrat şi m-a salvat.

— Ţi-am spus, urlă bărbatul. El e bestia. Magia e cea care l-a schimbat.

— Magie. Râsetul lui Lindy fu puţin forţat, un pic fals. Şi mulţimea râse. Magia şi bestiile există doar în basme sau poate în halucinaţiile cauzate de droguri. Dar eroii şi ticăloşii sunt adevăraţi.

Acum microfonul era în faţa mea.

— Ai văzut cumva o bestie?

— Nu. N-am văzut nici o bestie. Am luat microfonul de la reporter, autoritar, aşa cum ar fi făcut tatăl meu. Dar, dacă există o bestie, poate că este un tip obişnuit cu o problemă a pielii sau ceva asemănător. Poate că are nevoie de ceva înţelegere. Poate că îi judecăm pe oameni prea mult după fizic, deoarece e mai uşor decât să vezi ceea ce este foarte important.

Reporteriţa a luat microfonul.

— Ei bine, asta a fost plin de vitalitate. Se întoarse cu spatele la mine ca să vorbească în faţa camerei. Nimic nou în misteriosul caz al unui individ care seamănă cu o bestie, care i-a terorizat pe pasagerii metroului în noaptea asta în Brooklyn.

Mulţimea a început să se împrăştie. Un poliţist îl prinse pe bărbatul josnic.

— Unde te grăbeşti, amice? Ţi-am citit cazierul. Se pare că eşti eliberat pe cauţiune... şi am găsit pistolul despre care vorbea fata. Se întoarse spre Lindy şi spre mine.

— Vă supăraţi dacă vă rog să mergeţi la secţia de poliţie să daţi o declaraţie despre ce s-a întâmplat?

— Deloc, domnule poliţist, am spus, gândindu-mă cât de tare l-ar călca asta pe nervi pe tata, fără să mai spun cât de îngrozit trebuie să fi fost cu toată

povestea „Bestie la metrou”, în special când a văzut transmisia la propriul post. Probabil că deja stătea pe canapeaua din camera mea de zi.

— Am să merg oriunde, spuse Lindy, atâta vreme cât el merge cu mine.

Ofiţerul îşi dădu ochii peste cap.

— Puşti îndrăgostiţi. Nebunie.

Probabil că a mai mormăit ceva, dar nu l-am mai auzit. Eram prea ocupaţi să ne sărutăm.

2

Au trecut ore bune înainte să ne reîntoarcem acasă, dar când am făcut-o, tata era acolo, urmărind *CBS Morning News*. Pe slide-ul din spatele reporterului scria: BESTIE LA METROU? şi arăta o creatură asemănătoare cu un lup. Cravata tatei era scoasă. Părea ciufulit.

— Ştii ceva despre asta, Kyle? Gesticulă spre televizor, nepărând să observe schimbarea mea.

— De ce aş şti? Am ridicat din umeri. În mod evident, nu sunt o bestie.

Abia atunci îşi ridică privirea.

— Nu, nu eşti, nu-i aşa? Când s-a întâmplat asta? De fapt, el întrebase dacă se întâmplase înainte sau după povestea de la ştiri. Nu i-am răspuns.

— Tată, ea e Lindy.

— Îmi pare bine să te cunosc, Lindy! Îi dădu cel mai bun zâmbet de ştirist, în acelaşi timp reuşind să îi evalueze tricoul Jane Austen, vechii tenişi şi jeanşii no-name în timp ce îi rată complet faţa. Tipic. L-ar omorî dacă s-ar uita în ochii ei?

— Ei bine, asta înseamnă că trebuie să sărbătorim. Să vă scot în oraş pentru micul dejun?

La fel de tipic. Acum, că eram normal, îşi dorea neapărat să petreacă ceva timp cu mine. I-am aruncat o privire lui Lindy, iar ea îşi încreţi nasul.

— Nu prea cred, am spus. Trebuie să mă duc să vorbesc cu Will şi cu Magda de vreme ce ei au fost cu mine în tot acest timp. Şi pe urmă am să trag un pui de somn. Am fost plecat toată noaptea.

M-am bucurat când i-am văzut faţa după ce am spus asta.

— Dar, hei, o să trebuiască să facem asta foarte curând. *Cam peste un an sau pe-acolo*.

După ce a plecat, m-am dus sus după Will.

Nici cinci nu era, aşa că Will dormea când am bătut la uşă. Am bătut şi mai tare.

— Adrian, poate că ar trebui să aştepţi pe mai târziu. Doarme. Lindy se înclină spre mine. Şi mă pot gândi la alte metode de a petrece timpul. Mi-a fost atât de dor de tine!

— Şi mie. Am sărutat-o. M-am gândit la iarnă. Fusesem la fel de mort precum unul dintre trandafirii mei, dar nu voisem să recunosc asta mie însumi. Dar trebuie să vorbesc cu Will chiar acum. Este important. Cred că ai să vezi de ce. Ştiu că el o să vadă.

Am bătut şi mai tare.

— Deschide, somnorosule!

Dinăuntrul camerei veni o voce înăbuşită.

— Ce oră e?

— E ora să vezi lumina. Deschide!

— Am să-l asmut pe Pilot asupra ta.

— E un câine de ajutor, nu un câine de pază. Deschide uşa.

La început, nu s-a mai auzit nimic şi am crezut că a adormit la loc. Apoi, imediat ce eram pe punctul de a bate la uşă din nou, am auzit paşi. Uşa se deschise.

Am văzut cum lumina lovi ochii lui Will.

— Ce naiba... Se uită în stânga, apoi în dreapta, ochii săi fixându-se asupra mea aşa cum nu o făcuseră înainte. Dar cum... cine eşti?

— Sunt eu, Adrian. Ea e Lindy. Poţi să ne vezi, prietene?

— Da. Cel puţin cred că pot. Dar poate că e un vis. M-ai făcut să cred că tu erai hidos, un monstru.

— Iar tu m-ai făcut să cred că erai orb. Lucrurile se schimbă câteodată.

Acum Will râdea, dansând prin cameră.

— Da! Lucrurile se schimbă! Nu pot să cred. Şi Lindy? Tu eşti? Te-ai întors la Adrian, să înţeleg?

— Da. Încă nu înţeleg, pe de-a-ntregul, dar sunt fericită. Atât de fericită. Îl îmbrăţişă pe Will, pe Pilot, care era de obicei foarte cuminte, părând să-şi dea seama că nu mai era nevoie de serviciile sale de câine-însoţitor, deoarece sărea în sus, lătrând şi lingând mâinile tuturor.

— Unde-i Magda? l-am întrebat pe Will.

Dacă Kendra se ţinuse de cuvânt, ceva ar fi trebuit să se fi întâmplat şi Magdei. Ar fi trebuit să se fi reunit cu familia ei. Dar acum nu voiam să plece. Aveam nevoie de Magda, voiam să rămână. Am fugit pe coridor spre camera Magdei. Lindy mă urmă. Am bătut puternic în uşă. Nici un răspuns.

Când am deschis uşa, camera era goală.

— Nu! Practic, i-am rupt mâna lui Lindy în strânsoarea mea. Îmi aruncă o privire ciudată şi mi-am amintit ce zi frumoasă fusese, ce zi perfectă. Totuşi, am spus:

— Nu am apucat să-mi iau rămas-bun. A plecat fără să spună la revedere.

— Magda? Când am aprobat, Lindy a spus:

— Oh, Adrian, îmi pare rău.

M-am îndreptat spre ieşire. Dar, dintr-odată, am prins strălucirea unui obiect de pe pat. M-am îndreptat către el.

Era o oglindă de argint, exact ca aceea pe care o spărsesem cu o noapte în urmă în metrou. Dar oglinda aceasta nu era spartă şi, uitându-mă în ea, mi-am văzut reflexia, perfectă aşa cum mi-o aminteam – păr blond drept, ochi albaştri, chiar şi un bronz uşor. Când mi-am deschis gura, buze perfecte s-au mişcat deasupra unor dinţi albi. Şi, lângă mine, era fata perfectă, fata perfectă pentru mine.

Am spus:

— Vreau să o văd pe Magda.

Dintr-odată, în oglindă apăru faţa Kendrei.

3

— Unde e? am întrebat-o pe Kendra.

— Vino pe acoperiş, a spus ea. Soarele e pe cale să răsară.

Ne-am dus la al cincilea etaj. În ultima vreme, nu prea mai fusesem acolo. Acum, fiind aici cu Lindy, mi-am reamintit toate zilele singuratice pe care le-am petrecut acolo, stând pe canapea şi ziua în care am fost acolo împreună. Era minunat când viaţa îţi acordă o a doua şansă. Am deschis fereastra şi m-am ridicat singur pe acoperiş. Mi-am întins braţul pentru a o ajuta şi pe Lindy.

Acoperişul era drept cu o bordură de jur împrejur, aşa că puteam merge. Soarele răsărea. Oraşul New York scăldat în răsărit este unul dintre cele mai frumoase locuri din lume. Oamenii fac mare tam-tam asupra liniei de orizont, dar nu se compară când soarele roz se infiltrează printre clădiri, în special când te ţii de mână cu fata pe care o iubeşti. Am sărutat acea mână.

— Uite. Este sau nu cea mai incredibilă dimineaţă?

Dar Lindy nu se uita la răsărit sau la mine. În schimb, se uită într-o parte. I-am urmat privirea şi am înţeles.

Kendra era acolo. Era pentru prima dată când o vedeam de când aruncase vrajă asupra mea. Era frumoasă, aşa cum fusese în acea zi, părul ei schimbându-şi culoarea din purpuriu în verde şi negru în jurul feţei, cu veşmintele ei negre. Iar în spatele ei se afla un stol de ciori, înghesuindu-se de-a lungul marginilor acoperişului, negre şi verzi, şi purpurii în soarele ce răsărea.

— Kyle, arăţi minunat!

— Adrian. Prefer Adrian.

— De fapt, şi eu. Ţi se potriveşte ca o mănuşă. Făcu un pas către Lindy. Pluti, mai degrabă. Părea că zbura. Şi Lindy, noi nu ne-am mai întâlnit, dar eu sunt Kendra.

— Kendra, vră...

Îi povestisem despre Kendra în timp ce aşteptam la secţia de poliţie în acea noapte.

— Poţi să o spui, zise Kendra. Vrăjitoarea. Ştiu perfect ceea ce sunt. Există câteva persoane care m-ar numi o vrăjitoare primejdioasă. Eu sunt cea răspunzătoare de vraja lui Adrian.

— Şi eşti mândră de asta?

— Un pic. Este o persoană mai bună decât a fost la început.

Lindy nu părea foarte sigură, dar eu am aprobat, ştiind că era adevărat.

— Dar voi recunoaşte că vrăjile mele anterioare nu au avut un succes la fel de mare ca aceasta. În tinereţea mea, aveam tendinţa să fiu impulsivă – mai întâi transformam pe cineva în broască şi abia după aceea mă întrebam de ce o făcusem. Celelalte vrăjitoare s-au luat de mine, spunând că, folosindu-mi puterile prea frecvent, aş putea atrage atenţia asupra vrăjitoriei şi aş cauza un

fel de vânătoare de vrăjitoare la fel de mare ca aceea din Salem. Ca pedeapsă, am fost trimisă în New York să lucrez ca servitoare. Mi s-a spus să nu-mi folosesc deloc puterile.

— Dar ai făcut-o, am bănuit eu.

Confirmă.

— Am făcut-o deoarece am fost plasată în casa unui băiat adolescent atât de oribil şi insensibil că am simţit că ar trebui să-i dau o lecţie. I-am aplicat o vrajă.

— Ho, mersi.

Lindy mi-a strâns mâna.

— Celelalte vrăjitoare au fost îngrozite. Aplicasem o vrajă – una mare, în mod evident una care ar fi putut sfârşi într-un incident ca... oh, spune, o bestie dezlănţuită în sistemul de metrou din New York. Au fost în mod special îngrijorate că îl alesesem ca victimă pe fiul unei vedete de ştiri.

— Mda, urât din partea ta.

Kendra îşi dădu ochii peste cap.

— Aşa că ele au spus că voi sta cu el pentru totdeauna, în forma aceleiaşi servitoare de familie.

— Magda? m-am prins eu. Aşadar, Magda nu e reală?

— E reală. Cu o unduire a mâinii, Kendra se transformă. Acum era Magda. Eu sunt ea, şi invers.

— Uau, am spus. Asta-i... Am crezut că tu... Vreau să spun, Magda a fost prietena mea.

— Încă sunt, dragul meu, spune Kendra, acum Magda. Mi-a păsat de tine de la început şi am vrut să fii fericit. Am putut vedea tristeţea din tine care te-a făcut să nu vezi adevărata frumuseţe a vieţii. De aceea am făcut ce-am făcut.

— Şi despre Will ce-mi poţi spune? E şi el o vrăjitoare?

Magda clătină din cap.

— Nu. Am ştiut despre Will că el ar fi bun cu tine şi că-ţi va preda ceea ce aveai nevoie să înveţi. Iar eu, o servitoare umilă, i-am sugerat tatălui tău să găsească un student orb ca să te mediteze. Will avea nevoie de un serviciu, iar acum, datorită dorinţei tale altruiste, şi-a recăpătat vederea.

— Dar a mai fost o parte în dorinţa aceea. Mi-am dorit ca tu... ca Magda să se poată reuni cu familia ei.

— Şi aşa s-a întâmplat – la miezul nopţii, seara trecută.

— Nu înţeleg.

— Îţi urez mult noroc, Adrian! Şi-a pus palmele pe umărul meu şi pe cel al lui Lindy şi am simţit un arc de electricitate, exact ca şi cum ai pune un deget între fază şi nul. M-am întrebat dacă aruncă altă vrajă asupra noastră. M-am uitat la Lindy să văd dacă se transformă într-o hienă sau ceva de genul ăsta, dar părea întreagă.

— Noroc? am întrebat.

— Nu că ai avea nevoie de el. Ţi-ai câştigat dragostea cu mult mai mult decât oricare alte cupluri de vârsta voastră. Spre deosebire de majoritatea, voi doi chiar vă cunoaşteţi şi sunteţi atenţi unul cu celălalt. Când i-ai permis lui Lindy să plece şi să se reîntoarcă la tatăl ei, am ştiut că totul se va sfârşi cu bine.

— Mi-aş fi dorit să mă fi anunţat şi pe mine.

Ignoră această afirmaţie.

— Şi acum, prin dorinţa ta pentru Magda, eu m-am reunit cu familia mea.

— Ce vrei să spui?

— Nu pot să mai vorbesc. Mă aşteaptă.

Îşi undui braţul şi dispăru. Cel puţin, aşa am crezut. Dar Lindy arătă cu degetul în jos şi abia atunci mi-am dat seama că o cioară a ocupat exact locul pe care stătuse Magda. Era o cioară frumoasă, mare şi lucioasă, cu aripi negre în care se reflectau culorile purpuriu şi verde în soarele ce răsărea. Ţopăi înainte şi se alătură celorlalte şi, ca şi cum ele ar fi fost doar una, s-au ridicat pe deasupra capetelor noastre şi au zburat spre est, către lumina zilei.

— Uau, spuse Lindy când au dispărut din raza noastră vizuală. Nasol.

— Ce anume?

— Am aşteptat, politicoasă, să se oprească din vorbit. Dar, dacă aş fi ştiut că doamna drăguţă avea de gând să se metamorfozeze într-o cioară, aş fi fost mai rapidă în a-i cere ceva.

— Ce anume?

— Ei bine, sunt foarte fericită că suntem împreună, desigur. Dar mi-a plăcut felul în care arătai. Înainte. Am crezut că Kyle Kingsbury era drăguţ şi toate alea, dar cel de care m-am îndrăgostit a fost Adrian. Nu te-am văzut ca pe un monstru, oricum, nu după ceva timp. Te-am văzut ca pe o persoană unică. Specială. Cred că te-am iubit aproape de la început. Doar că n-am ştiut-o.

— Aşa că vrei să fiu o bestie? am întrebat.

Ridică din umeri.

— Bănuiesc că asta nu e chiar aplicabil, nu? Vreau să spun, *este* mai uşor să mergi la filme şi să faci alte lucruri cu iubitul tău dacă nu e... hm, un subiect de ştiri.

— De asemenea, este mai uşor să te înscrii la colegiu.

— De acord.

— Atunci care e problema? am întrebat. Sunt acelaşi, indiferent de cum arăt.

— Bănuiesc. Dar mă gândeam că poate ar fi putut să schimbe câteva lucruri la tine, de vreme ce e o vrăjitoare.

— Cum ar fi?

— Fundamental, eşti înalt, blond şi perfect.

— Nu sunt chiar sigur despre „perfect”.

— Din zece fete superficiale de liceu întrebate, zece ar hotărî că tu eşti perfect.

M-am gândit la Sloane.

— OK, haide să admitem, ca să încetăm discuţia că sunt perfect. Şi ce?

— Tocmai de asta am vrut schimbările.

— Ce schimbări? Ai spus că sunt perfect.

— Oh, nu ştiu. O umflătură pe nas sau poate un neg. O burtă de nouă kilograme sau poate un coş mare pe frunte.

— Înţeleg. I-am luat mâna. Şi de ce ai vrea asta?

— Deoarece eşti perfect. Iar eu sunt... ei bine, nu sunt. Băieţii care arată perfect în general nu ies cu fete care sunt, ştii tu, obişnuite. Poate că Adrian King m-a iubit, dar se va transmite asta şi la Kyle Kingsbury sau o poate face mai bine?

— Mai bine? Am îmbrăţişat-o. Lindy, tu m-ai iubit când nici măcar nu eram om. M-ai sărutat când nu am avut buze. Ai văzut ceea ce era în străfundul meu când nici eu nu eram măcar sigur de asta. Crede-mă, nu există vreo cale să o fac mai bine. Eu cred că tu eşti perfectă.

— Oh, dacă spui tu.

Dar zâmbea.

— Chiar aşa. Am să arăt oricum ai vrea tu să arăt. Dar tu crezi că asta se întâmplă oricui – să fie transformaţi în bestii, apoi schimbaţi înapoi din cauza dragostei adevărate? Majoritatea oamenilor nici măcar nu ar crede că s-ar putea întâmpla, dar ni s-a întâmplat nouă. Magie. Pentru tot restul vieţilor noastre, vom merge la şcoală şi vom avea servicii, şi vom mânca micul dejun, şi ne vom uita la TV, dar vom şti, chiar dacă nu o vom vedea, că există magie în lume. Recunoaşte, asta chiar că e „fericiţi până la adânci bătrâneţi” iubire adevărată ca în basme.

Am sărutat-o din nou. Iar ea mi-a răspuns. Am stat acolo, sărutându-ne, până ce soarele a răsărit complet pe cer, iar sunetele dimineţii au început.

Apoi am coborât la bucătărie şi am pregătit micul dejun.

EPILOG
Anul absolvirii

— Hei, numele tău e pe ăsta. Tonul lui Lindy este ironic în timp ce dă mai departe exemplare ale buletinului de vot pentru balul absolvenţilor de la Tuttle.

Da, Lindy şi cu mine ne-am întors la Tuttle. A fost nevoie ca tata să tragă nişte sfori pentru a fi reprimiţi la şcoală, dar colegii noştri de clasă ne-au primit cu braţele deschise – asta dacă şoaptele de pe la spatele meu că fusesem exmatriculat de la internat fiindcă fusesem implicat într-o idilă scandaloasă cu fiica directorului sau avusesem o cădere nervoasă pot fi considerate primire de bun-venit.

— Cu *siguranţă* a avut o cădere nervoasă, am auzit-o pe Sloane Hagen spunând într-o zi când Lindy şi cu mine am trecut pe lângă ea pe coridorul şcolii. Sau poate că s-a lovit la cap. Că altfel nu-mi pot explica de ce iese acum cu un nimic ca ea. Aparent, vorbise serios când spusese să o sun dacă aveam să mă transform înapoi. Menţionase de câteva ori că încă aştepta un telefon. Şi încă aştepta.

Acum m-am uitat la buletinul de vot. Fără îndoială, numele meu e acolo.

— Trebuie să fie o greşeală de tipar.

— Sigur.

— Nu i-am văzut pe oamenii ăştia de vreo doi ani. De ce m-ar nominaliza ei pentru balul absolvenţilor?

— Nu ar putea fi bazat pe aspectul fizic, corect?

— Poate că... Mă rog. Mototolesc buletinul într-o minge şi încerc să marchez un gol cu el în coşul de gunoi. Ratez şi mă îndrept în faţa sălii.

Dar profesorul ajunge la el înaintea mea.

— Domnule Kingsbury, presupun că acesta este al tău, spune el. Pe viitor, nimeni n-o să marcheze nici un coş ca la baschet în timpul cursului meu de engleză pentru avansaţi.

— Da, domnule.

— Nu există tratamente speciale pe aici, Kyle. Pentru nimeni.

— Da, domnule. Salut, apoi îmi bag buletinul în buzunar şi mă îndrept spre pupitrul meu. Măgar, îi şoptesc lui Lindy.

Lindy se uită la profesor.

— Ceea ce Kyle vrea să spună este că îi pare *foarte* rău şi că nu se va mai întâmpla niciodată.

În jurul nostru, oamenii chicotesc. Observ că aproape nimeni nu-şi completează buletinul de vot. Număr trei coşuri ratate de mingi, aşteptând să fie aruncate imediat ce profesorul îşi întoarce spatele din nou, două avioane de hârtie şi o piesă origami, fără să-i mai includ pe cei care pur şi simplu lasă

buletinele să stea liniştite în timp ce îşi trimit SMS-uri.

— Apropo, nu suntem obligaţi să mergem la bal, îi spun lui Lindy. E destul de aiurea.

Dar Lindy spune:

— Desigur că mergem. Vreau o floare adevărată de corsaj de la tine – un trandafir de orice culoare vrei – şi am rochia perfectă.

Profesorul probabil că s-a decis că ne-am petrecut destul timp *ne*completând buletinele, deoarece începe să predea, iar noi începem ora de literatură engleză pe care Lindy şi cu mine, cel puţin, o ştim deja din anii de predat acasă cu Will.

În timp ce ieşim, îl încolţesc pe profesor.

— Drăguţ băiat, ne şi ceartă.

Domnul Fratalli ridică din umeri.

— Hei, nu ai vrea ca oamenii să se gândească la faptul că făceam favoruri doar din cauză că se întâmplă să locuim în aceeaşi casă.

— Nu mi-ar păsa. Dar glumesc şi ridic mâna ca să batem palma. Ne vedem mai târziu, Will?

— Mult mai târziu, spune Will, domnul Fratalli. Am cursuri în seara asta. Nu vreau să le predau toată viaţa mea unor mucoşi ca tine.

Şi Will merge la şcoală. Studii postuniversitare, pentru a putea fi profesor de engleză. Dar m-am asigurat că tata i-a scris o bună recomandare pentru a preda la Tuttle deocamdată.

— O, mda, spun. Ei bine, o să ţinem pizza caldă pentru tine.

— Aş crede că te-ai ostenit prea tare să înveţi ca să ai timp să comanzi până şi o pizza.

— Greşit. Ora asta este uşoară în comparaţie cu ceea ce obişnuiam să facem.

După şcoală, eu şi cu Lindy de obicei luăm metroul spre casa din Brooklyn unde încă locuim împreună cu Will. Tata s-a oferit să mă mute înapoi în apartamentul său din Manhattan după ce m-am transformat, dar cred că am fost amândoi uşuraţi când am răspuns negativ. Am vrut să am un loc pentru Lindy unde să locuiască. Aşa că acum stăm cu toţii împreună.

— Vrei să mergem să ne plimbăm prin Strawberry Fields? o întreb pe Lindy în timp ce plecăm de la Tuttle. Facem asta câteodată, să ne uităm la grădină.

Dar azi Lindy clatină din cap.

— Vreau să merg să văd ceva acasă.

Aprob. Acasă. Încă e un cuvânt atât de bizar şi frumos pentru mine, să am o casă unde pot să mă duc şi să vin, un loc unde oamenii chiar mă plac.

Când ajungem acasă, Lindy dispare sus. Camera ei e încă la etajul al treilea şi aud nişte zgomote deasupra. Ridic oglinda pe care o ţinem mereu la loc de onoare în camera de zi, oglinda reparată pe care Kendra ne-a adus-o în

ziua în care vraja a fost ruptă.

— Vreau să o văd pe Lindy! îi spun.

Dar, aşa cum am ştiut că se va întâmpla, îmi văd doar propria faţă. Magia s-a terminat, dar efectele ei vor trăi pentru totdeauna. În mod sigur a fost magia cea care ne-a adus împreună pe mine şi pe Lindy.

Lindy coboară câteva minute mai târziu.

— Unde e? întreabă ea.

— Unde e ce anume? Termin de mâncat o cutie de Cheetos şi un pahar cu lapte. În cele din urmă, mi-am dat seama unde-s poziţionate lucrurile din bucătărie.

— Rochia Idei, spune Lindy. Am de gând să o port la bal.

— *Asta* e ceea ce vrei tu să porţi?

— Da. Ce e în neregulă cu asta?

— Nimic. Iau alt pumn de Cheetos.

— Este din cauză că nu e nouă?

Clatin din cap, reamintindu-mi comentariul meu destinat Kendrei. „Oamenii de pe aici îşi cumpără haine *noi* pentru un bal". Vreau să-l plesnesc pe tipul acela, doar că – o, da – acela eram eu.

— E vorba doar că... Nu sunt sigur că aş vrea ca alţii să vadă... să ştie despre... nu mai contează. E OK.

— Îţi pare rău că nu ieşi cu o regină a balului?

— Mda, sigur. Nu. Nu. Nu mă mai întreba lucruri din astea stupide. E OK.

Zâmbeşte.

— Atunci unde mi-e rochia?

Mă uit în altă parte.

— În camera mea, sub saltea.

Îmi aruncă o privire amuzantă.

— Şi de ce, mă rog, ar fi acolo? Cumva o *purtai* tu? De *asta* nu vrei să o port eu?

Glumeşte, dar chiar şi-aşa...

— Nu. Cobor să iau rochia. Nu mă aştept să mă urmeze, dar o face. Merg prin camerele mele, trec de grădina de trandafiri, apoi ridic salteaua şi scot satinul verde din spaţiul dintre ea şi cadrul patului. Îmi amintesc de zilele în care obişnuiam să miros parfumul ei, cu toate că nu i-aş spune despre asta nici într-un milion de ani. Totuşi, îmi reamintesc de prima zi în care am văzut rochia, prima zi în care am văzut-o pe ea purtând-o, fiindu-mi atât de teamă să o ating, însă sperând că poate mă va iubi.

— Poftim. Pune-o pe tine.

O examinează.

— Oh, are câteva mărgele care atârnă. Poate că ai dreptate că nu ar trebui să o port.

— Poţi să o refaci. O ducem la curăţătorie. Dar mai întâi pune-o pe tine.

Dintr-odată, îmi doresc foarte tare să o văd purtând-o din nou.

Un moment mai târziu, Lindy e îmbrăcată cu rochia şi este exact aşa cum mi-o amintesc, satinul verde răcoros contrastând cu rozul călduros al pielii ei.

— Uau, spun. Eşti incredibil de frumoasă!

Se studiază în oglindă.

— Ai dreptate. Sunt superbă.

— Şi eşti atât de modestă. Acum trebuie să te întreb ceva.

— Ce anume?

Îi întind mâna.

— Îmi acorzi acest dans?

NOTA AUTOAREI

Există multe poveşti din diferite ţări şi culturi cu miri care sunt animale. În ele, Bestia este prezentată variat, sub formă de şarpe, şopârlă, leu, maimuţă, porc sau o creatură al cărei corp este format din diferite animale, precum şarpele înaripat Acesta a enervat-o pe o vrăjitoare sau pe o zână şi a ajuns aşa din pricina blestemului, asta până ce găseşte dragostea adevărată sau o soţie. În cele mai multe versiuni, Frumoasa ajunge să locuiască (sau să se mărite) cu Bestia deoarece tatăl ei a furat un obiect (de obicei, o floare). Bestia este bună cu Frumoasa, iar ea îşi dă seama că îl iubeşte mai mult decât crezuse iniţial. Şi ea, tocmai pentru că-şi dă seama de asta, pricinuieşte distrugerea blestemului. Într-o altă versiune, relaţia dintre Frumoasă şi Bestie este realizată prin scrisori şi, după câte s-ar putea presupune, Bestia este un scriitor cunoscut. Dar, în mod tipic, el este un simplu bărbat/bestie. În câteva versiuni, inclusiv în una scrisă de Fraţii Grimm, Bestia este om noaptea şi animal ziua, şi în acest fel povestea este asemănătoare cu mitul grecesc al lui *Cupidon* şi al lui *Psyche*, unde Psyche se mărită cu frumosul Cupidon, dar, de vreme ce el vine la ea doar după lăsarea întunericului, surorile ei o conving că el e un monstru. *Cupidon şi Psyche* este probabil cea mai veche variantă a acestei poveşti.

În *Cupidon şi Psyche*, Psyche, când îl părăseşte pe Cupidon, trebuie să plece într-o expediţie ca să-l aducă înapoi. Asta se întâmplă şi în alte poveşti şi am preluat asta în povestea mea.

Versiunea cea mai cunoscută publicului american a fost scrisă în Franţa secolului al XVIII-lea de Jeanne-Marie Le Prince de Beaumont (cu toate că i-a fost uneori atribuită lui Charles Perrault din cauza celebrităţii cu *Cenuşăreasa*), adaptată dintr-un roman publicat înainte de Gabrielle Susan Barbot de Gallan de Villeneuve. În această versiune, un călător dă peste grădina unei Bestii, fură un trandafir pentru fiica sa cea mai mică, o frumoasă fată căreia îi place să citească, şi e pe cale de a fi omorât până ce promite să se întoarcă. Fata se întoarce în locul său pentru a deveni prizoniera Bestiei. În versiunile Beaumont şi Villeneuve, spre deosebire de celelalte, zâna care a aruncat blestemul are un rol ceva mai mare în relaţia dintre Frumoasă şi Bestie, apărându-i Frumoasei într-un vis şi asigurând-o, apoi reîntorcându-se după ce blestemul este distrus, pentru a-i felicita pentru dragostea lor curată. De aici m-am inspirat pentru a concepe implicarea continuă a Kendrei în complotul cărţii, cu toate că în acest caz implicarea ei este chiar cu Bestia.

Ca scriitoare, scriu despre ce mă deranjează şi ceea ce m-a deranjat la diferite versiuni ale poveştii *Frumoasa şi Bestia* a fost că pe preaiubita fată, aşa cum se zice că ar fi Frumoasa în fiecare variantă, tatăl ei i-o dă Bestiei, mai mult decât bucuros, pentru a-şi salva propria viaţă (versiunea filmului Disney

este o versiune mai blândă a poveştii, în care tatăl lui Belle nu are nici o opţiune). Astfel, am ajuns să mă gândesc la Bestie, aşa cum era singur în castel, probabil abandonat de propria familie, circumstanţe care sunt neexplicate în cele mai multe versiuni. Aşa că dragostea chiar e povestea a doi adolescenţi abandonaţi care se găsesc unul pe celălalt. Ca scriitoare pentru adolescenţi, aud deseori portretizări negative ale părinţilor în genul abordat de mine, dar sunt convinsă că genul pentru adolescenţi nu conţine poveşti pentru părinţii răi (vezi, de exemplu, *Hansel şi Gretel*, *Albă-ca-Zăpada*). Acesta este felul în care mi-am conceput povestea – neîndulcită, însă tot cu un „fericiţi până la adânci bătrâneţi".

Cititorii interesaţi în alte poveşti cu Frumoasa şi Bestia şi-ar putea dori să arunce o privire pe *Beauties and Beasts* de Betsy Hearne, care conţine poveşti din diferite ţări, şi *The Dragon Prince*: *A Chinese Beauty* & *the Beast Tale* de Laurence Yep. Versiunile pentru adolescenţi includ *Beauty*: *A Retelling of the Story of Beauty* & *the Beast* de Robin McKinley, *Beast* de Donna Jo Napoli şi *The Rose and the Beast*: *Fairy Tales Retold* de Frencesca Lia Block, care conţine diferite repovestiri ale basmelor, inclusiv o scurtă poveste cu Bestia. *The Rumpelstiltskin Problem* este o carte scrisă de Vivian Vande Velde, concepută deoarece autoarea a fost deranjată, aşa cum am fost şi eu, de contradicţiile dintr-o poveste tradiţională.

Cititorii sunt probabil familiarizaţi cu filmul Disney al poveştii *Frumoasa şi Bestia.* Însă şi-ar putea dori să vadă o altă versiune ecranizată a poveştii, *La Belle et la bête,* regizat de Jean Cocteau (în franceză, cu subtitrare englezească). Este, ce-i drept, versiunea Bestiei pe care am vizualizat-o când l-am creat pe Adrian.